EVANGELIJOS

visų metų Nedėlioms ir Šventėms, skaitomos bažnyčiose iš sakyklos.

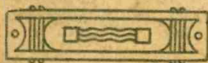
Prirengė spaudon

Kun. D-ras Vincas Zajančkauskas.

EWANGELIE

na wszystkie Niedziele i Uroczystości roku Kościelnego.

Vilnius = = «Švyturio» Spaustuvė = = 1920

Nihil obstat
Petrus Kraujalis presb.

№ 1697.

APPROBATUR
Vilnae die 8 aprilis 1915 anno.

Administrator Apostolicus Dioecesis Vilnensis
Protonotarius Apostolicus
Casimirus Michalkiewicz.

Cancellarius
J. Steckiewicz presb.

Prakalba.

Lietuviškasis Evangelijų tekstas yra paruoštas atsižvelgiant į graikų originalą ir kitus katalikų vertimus. Lenkiškąjį tekstą ėmiau iš Evangeljų, kurias išleido Varšuvoje 1904 m. „Biblioteka Dzieł Chrześcijańskich". Tačiau keletas evangelijų yra paimta iš Kun. Szczepański'o vertimo. Knygos gale paduodama du tūrinio sąrašu: paprastasis ir alfabėtinis.

Leidžiamoji knyga buvo paruošta dar 1915 m., bet Didysis Karas žymiai suvėlino jos išleidimą.

K. V. Z.

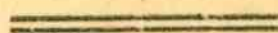
Vilnius, 1920.

SUTRUMPINIMAI:

Š. = Šventas.
ŠŠ. = Šventieji.
Ap. = Apaštalas.
App. = Apaštalai.
Evang. = Evangelistas.
Pp. = Popežius.
K. = Kankinys, Kankinė.
KK. = Kankiniai.
V. = Vyskupas.
VV. = Vyskupai.
B. M. = Bažnyčios Mokytojas
I. = Išpažintojas.
II. = Išpažintojai.
Ab. = Abatas.
Kr. = Karalius, Karalienė.
Kngš. = Kunigaikštis.
Pan. = Pana.
Nšl. = Našlė.

EVANGELISTŲ VARDAI:

Mt. = Matas.
Mrk. = Morkus.
Lk. = Lukas.
Jn. = Jonas.

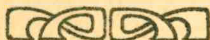

Įžanga į Evangelijos skaitymą.

Visagalio Viešpaties Dievo garbei ir šlovei, mūsų gi dvasios naudai, šventoji Bažnyčia, Mūsų Motina, skaito mums Evangeliją, paskirtą NN... Nedėliai... NN... Šventei... NN... Dienai, užrašytą gi švento *(Mato, Morkaus, Luko, Jono)* skyriuje N..., kurios kaipo Dievo žodžių, atsistoję dievobaimingai pasiklausykite.

Wstęp do czytania Ewangelii.

Na cześć i na chwałę Panu Bogu Wszechmogącemu, w Trójcy Świętej Jedynemu na pożytek nasz zbawienny, czyta nam Kościół Św., Matka nasza, Ewangelią *(na Niedzielę, N. na Uroczystość, N.)* u Św. N. w rozdziale N. zapisaną, której, jako słów Bożych, z uszanowaniem powstawszy, posłuchajcie:

I DALIS.

(Proprium de tempore).

Evangelijos

visų metų nedėldieniams ir didžiosioms šventėms.

CZĘŚĆ I.

Ewangelie

na niedziele i główne uroczystości.

I. Advento Nedėliai.

Lk. 21, 25—33.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Bus ženklai ant saulės, ir mėnesio, ir žvaigždžių, o ant žemės tautų nusiminimas del baisaus jūrų ir vandenų ūžimo: Kada žmonės džius iš baimės laukdami to, kas užeis ant viso pasaulio: nes dangaus galybės bus pajudintos: Ir tada išvis žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir šlove. Kada gi tai prasidės, pažvelgkite, ir pakelkite jūsų galvas: nes prisiartina jūsų atpirkimas. Ir pasakė jiems prilyginimą: Veizėkite į figos medį ir į visus medžius: Kada jau išduoda iš savęs vaisius, žinote, jog arti yra vasara. Taip ir jūs, kadą tai prasidedant išvysite, žinokite, jog arti yra Dievo Karalystė. Ištiesų sakau jums, jog nepraeis ši giminė, ligi tai visa įvyks. Dangus, ir žemė praeis: mano gi žodžiai nepraeis.

Na Nadzielę I. Adwentu.

Łk. 21, 25—33.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Będą znaki na słońcu, i księżycu, i gwiazdach, a na ziemi uciśnienie narodów wskutek przerażenia od szumu morskiego, i nawałnicy: gdy schnąć będą ludzie od strachu i oczekiwania tych rzeczy, które mają przyjść na wszystek świat: albowiem moce niebieskie poruszone będą.

A wtedy ujrzą Syna człowieczego przychodzącego w obłoku z mocą wielką, i z majestatem. A to gdy się dziać pocznie, spoglądajcie, a podnoście głowy wasze: bo przybliża się odkupienie wasze. I powiedział im podobieństwo: Spojrzyjcie na figę, i wszystkie drzewa: gdy już z siebie owoc wydają, wiecie że już blisko jest lato: Tak i wy gdy ujrzycie iż się to będzie działo, wiedzcie że blisko jest królestwo Boże. Zaprawdę mówię wam, że nie przeminie to pokolenie, aż się wszystko ziści. Niebo i ziemia przeminą: ale słowa moje nie przeminą.

II. Advento Nedėliai.

Mt. 11, 2—10.

Anuo metu: Išgirdęs Jonas kalėjime Kristaus darbus, nusiuntęs du savo mokiniu, tarė jam: Tujai esi, kuris turi ateiti, ar kito laukiame? Jėzus gi atsakydamas, tarė jiems: Nuėję praneškite Jonui, ką girdėjote, ir regėjote. Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupuotieji yra apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji keliasi, pavargėliams apsakinėjama evangelija. Ir palaimintas, kursai manimi nepasipiktins. Jiems gi išėjus, pradėjo Jėzus kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote regėti tyruose? Ar nendrės vėjo supamos? Bet ko išėjote regėti? Ar žmogaus švelniais rūbais apsivilkusio? Štai, kurie švelniais rūbais dėvi, yra karalių namuose. Bet ko išėjote regėti? Ar pranašo? Ištikrųjų sakau jums, ir daugiau negu pranašo. Nes jis yra, apie kurį yra parašyta: Štai aš siunčiu mano angelą pirm tavo veido, kuris pataisys tavo kelią pirm tavęs.

Na Niedzielę II. Adwentu.

Mt. 11, 2—10.

Onego czasu: Usłyszawszy Jan w więzieniu o dziełach Chrystusa, posłał dwóch uczniów swoich, i rzekł mu: Tyś jest, który masz przyjść, czyli innego czekamy? A odpowiadając Jezus, rzekł im: Szedłszy donieście Janowi, coście słyszeli, i widzieli. Ślepi widzą, chromi chodzą, trędowaci bywają oczyszczeni, głusi słyszą, umarli zmartwychwstają, ubogim ewangelią opowiadają: a błogosławiony jest, który się ze mnie nie zgorszy. A gdy oni odeszli, począł Jezus mówić do rzesz o Janie: Coście wyszli na puszczę widzieć? trzcinę chwiejącą się od wiatru? Ale coście wyszli widzieć? człowieka w miękkie szaty obleczonego? Oto którzy w miękkie szaty się obłóczą, w domach królewskich są. Ale coście wyszli widzieć? proroka? Zaiste powiadam wam, i więcej niż proroka. Bo ten jest, o którym napisano: Oto ja posyłam Anioła mego przed obliczem twojem, który przygotuje drogę twą przed tobą.

III. Advento Nedėliai.

Jn. 1, 19—28.

Anuo metu: Žydai siuntė iš Jeruzalės kunigus ir levitus į Joną, idant paklaustų jį: Kas tu esi? Ir išpažino, ir neišsigynė: ir išpažino: Nesmi aš Kristus. Ir paklausė jį: Kas tat? Ar tu esi Elijas? Ir tarė: Nesmi. Ar tu esi pranašas? Ir atsakė: Ne. Tarė tat jam: Kas esi, idant duotumėm atsakymą tiems, kurie mus siuntė?

Ką sakai pats apie save? Tarė: Aš šaukiančiojo tyruose balsas: taisykite Viešpaties kelią, kaip pasakė Izajas, pranašas. O kurie buvo atsiųsti, buvo iš pariziejų. Ir paklausė jį ir tarė jam: kodel tat krikštiji, jei tu nesi Kristus, nei Elijas, nei pranašas? Atsakė jiems Jonas tardamas: Aš krikštiju vandenimi: bet yra atsistojęs tarp jūsų, kurio jūs nepažįstate. Tasai yra, kuris po manęs turi ateiti, kuris pirm manęs atsirado, kuriam aš nesmi vertas atrišti jo kurpių dirželio. Tai atsitiko Betanijoje už Jordano, kur Jonas krikštijo.

Na Niedzielę III. Adwentu.

Jn. 1, 19—28.

Onego czasu: Posłali żydzi z Jerozolimy kapłanów i lewitów do Jana, aby go spytali: Ktoś ty jest? I wyznał, a nie zaprzeczył: a wyznał: Że ja nie jestem Chrystus. I spytali go: Cóż tedy? Jesteś ty Eliaszem? I rzekł: Nie jestem. Jesteś ty prorokiem? I odpowiedział: Nie. Rzekli mu tedy: Kim jesteś, żebyśmy dali odpowiedź tym, którzy nas posłali? Co powiadasz sam o sobie? Rzekł: Jam głos wołającego na puszczy: Prostujcie drogę Pańską, jako powiedział Izajasz prorok. A którzy byli posłani, byli z Faryzeuszów. I pytali go, a mówili mu: Czemuż tedy chrzcisz, jeżeli ty nie jesteś Chrystus, ani Eliasz, ani prorok? Odpowiedział im Jan, mówiąc: Ja chrzczę wodą: ale wśród was stanął ten, którego wy nie znacie. Ten jest, który po mnie przyjdzie, który przede mną stał się: któremu ja nie godzien jestem rozwiązać rzemienia u trzewika jego. To się działo w Betanii za Jordanem, gdzie Jan chrzcił.

IV. Advento Nedėliai.

Lk. 3, 1—6.

Penkiolikiais Ciesoriaus Tibėrijaus viešpatavimo metais, kuomet Pontijus Pilotas valdė Judėją, o Galiliejos tetrarka buvo Erodas, jo gi brolis Pilypas Iturėjos ir Trakonidos krašto tetrarka, o Lizanijas Abilinos tetrarka, Anui ir Kajipui esant vyriausiais kunigais: buvo tartas Viešpaties žodis Jonui, Żakarijo sūnui, tyruose. Ir jis atėjo į visą Jordano šalį, skelbdamas atgailos krikštą nusidėjimams atleisti, kaip yra parašyta Izajo pranašo pamokslų knygoje: Saukiančiojo tyruose balsas: Taisykite Viešpaties kelią: tiesius darykite jo takus: Kiekvienas slėnis bus užpiltas: ir kiekvienas kalnas ir kalnelis bus nulygintas: ir kreivosios vietos bus tiesios: ir nelygiosios virs numintais keliais. Ir kiekvienas kūnas išvis Dievo išganymą.

Na Niedzielę IV. Adwentu.

Łk. 3, 1—6.

Roku piętnastego panowania Tyberyusza Cesarza, gdy Pontski Piłat rządził Żydowską ziemią, a Heród był tetrarchą Galilejskim, a Filip brat jego tetrarchą Iturejskim, i Trachonickiej krainy, a Lizaniasz Abileńskim tetrarchą, za najwyższych kapłanów Annasza i Kaifasza: stało się słowo Pańskie do Jana, Zacharyaszowego syna, na puszczy. I przyszedł do wszystkiej krainy Jordanu, opowiadając chrzest pokuty na odpuszczenie grzechów, jako jest napisane w księgach mów Izajasza proroka: Głos wołającego na puszczy: Gotujcie drogę Pańską:

czyńcie proste ścieżki jego: wszelka dolina będzie wypełniona: a wszelka góra, i pagórek zniżony będzie: i krzywe miejsca będą proste, a ostre drogami gładkiemi: i ujrzy wszelkie ciało zbawienie Boże.

V. Kristaus Užgimimo Šventei.

I.

Pirmųjų šv. Mišių Evangelija, Lk. 2, 1—14.

Anuo metu: Išėjo Ciesoriaus Augusto paliepimas, idant būtų surašytas visas pasaulis. Tas pirmasis surašymas buvo padarytas Sirijos viršininko Kirino: Ir ėjo visi užsirašytų, kiekvienas į savo miestą. Ėjo gi ir Juozapas iš Galiliejos, iš Nazarėto miesto, į Judėją, į Dovido miestą, vadinamąjį Betliejus: todel kad buvo iš namų ir giminės Dovido, užsirašyti drauge su Marija, sau pažadėtąja moteria, kuri buvo neščia. Kuomet jie tenai buvo, atėjo gimdymo metas. Ir pagimdė savo pirmgimį Sūnų, ir suvystė jį vystyklais, ir paguldė jį prakartėje: nes nebuvo jiems vietos užeigoje. Ir buvo toje pačioje apylinkėje piemenys, nakvojantys lauke, ir pildantys nakties sargybas prie savo kaimenės. Ir štai Viešpaties angelas atsistojo šalip jų, ir Dievo skaistybė apšvietė juos, ir labai išsigando. Ir tarė jiems angelas: Nebijokite, nes štai apsakau jums didį džiaugsmą, kuris bus visiems žmonėms. Šiandien jums užgimė Išganytojas, kuris yra Viešpats Kristus, Dovido mieste; ir tas jums ženklas: rasite kūdikį vystyklais suvystytą ir paguldytą prakartėje. Ir

ūmai drauge su angelu apsireiškė daugybė dangiškosios kariuomenės, garbinančios Dievą ir sakančios: Garbė Dievui aukštybėse, o ant žemės ramybė geros valios žmonėms.

II.

Antrųjų šv. Mišių Evangelija, ten pat, 15—20.

Anuo metu: Kalbėjosi tarp savęs piemenys: Eikime iki Betliejaus, ir pamatykime tą žodį, kuris įvyko, kurį mums Viešpats yra apreiškęs. Ir pasiskubinę atėjo: ir rado Mariją, ir Juozapą, ir kūdikį, paguldytą prakartėje. Ir išvydę, paskelbė kitiems, kas jiems buvo pasakyta apie tą kūdikį. Ir visi, kurie girdėjo, stebėjosi: ir iš to kas jiems buvo piemenų sakoma. Marija gi užlaikė visus šiuos žodžius, apmąstydama savo širdyje. Ir grįžo piemenys garbindami, ir šlovindami Dievą už visa, ką buvo girdėję, ir regėję, kaip jiems buvo pasakyta.

III.

Trečiųjų šv. Mišių Evangelija, Jn. 1, 1—14.

Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievu buvo Žodis. Tai buvo pradžioje pas Dievą. Visa per jį įvyko: ir be jo niekas neįvyko, kas yra įvykę. Jame buvo gyvenimas, ir gyvenimas buvo žmonių šviesa: Ir šviesa tamsybėje šviečia, ir tamsybė jos neapėmė. Buvo Dievo siųstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas. Šis atėjo liudyti, kad liudytų apie šviesą, idant visi per jį tikėtų. Nebuvo jis šviesa, bet turėjo liudyti šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį į šį pasaulį. Pa-

saulyje buvo, ir pasaulis per jį įvyko, bet pasaulis jo nepažino. Atėjo į savuosius, bet savieji jo nepriėmė. Kurie gi jį tik priėmė, davė jiems galybę tapti Dievo sūnumis, tiems, kurie tiki į jo vardą: Kurie yra užgimę ne iš kraujo, nei iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų: ir regėjome jo garbę, garbę kaipo viengimio iš Tėvo, pilno malonės, ir tiesos.

Na uroczystość Bożego Narodzenia.

Ewangelia podczas pierwszej Mszy św., Łk. 2, 1—14.

Onego czasu: Wyszedł dekret od Cesarza Augusta, aby zapisano wszystek świat. Ten spis pierwszy stał się za starosty Syryjskiego Cyryna: i szli wszyscy aby się zapisali każdy do miasta swego. Szedł też i Józef z Galilei z miasta Nazaretu, do Żydowskiej ziemi do miasta Dawidowego, które zowią Betleem: dla tego że był z domu i z pokolenia Dawidowego, aby był zapisany z Maryą poślubioną sobie małżonką brzemienną. I stało się, gdy tam byli, wypełniły się dni aby porodziła. I porodziła syna swego pierworodnego, a uwinęła go w pieluszki, i położyła go w żłobie: bo miejsca dla nich nie było w gospodzie. A byli pasterze w tejże krainie czuwający, i odprawiający nocne straże nad trzodą swoją. A oto Anioł Pański stanął przy nich, a jasność Boża zewsząd ich oświeciła, i zlękli się wielką bojaźnią. I rzekł im Anioł: Nie bójcie się: bo oto opowiadam wam wesele wielkie, które będzie wszystkiemu ludowi: iż wam dziś narodził się Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan, w mieście Dawidowem. A to wam znakiem:

Znajdziecie niemowlątko uwinione w pieluszki, i położone w żłobie. A natychmiast przybyło z Aniołem mnóstwo wojska niebieskiego, chwalących Boga, i mówiących: Chwała na wysokości Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli.

Ewangelia podczas drugiej Mszy św., Łk. 2, 15—20.

Onego czasu: Pasterze mówili jeden do drugiego: Pójdźmy aż do Betleem, a oglądajmy to słowo, które się stało, które nam Pan pokazał. I przyszli kwapiąc się: i znaleźli Maryą, i Józefa, i niemowlątko położone w żłobie. A ujrzawszy, zrozumieli słowo, które im było powiedziane o dzieciątku tem. A wszyscy, którzy słyszeli, dziwowali się: i temu, co do nich pasterze mówili. Lecz Marya te wszystkie słowa zachowywała, rozważając w sercu swojem. I wrócili się pasterze wysławiając, i chwaląc Boga za wszystko, co słyszeli, i widzieli, jako im powiedziane było.

Ewangelia podczas trzeciej Mszy św., Jn. 1, 1—14.

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. To było na początku u Boga. Wszystko się przez nie stało: a bez niego nic się nie stało, co się stało: w niem był żywot, a żywot był światłością ludzi: a światłość w ciemnościach świeci, a ciemności jej nie ogarnęły. Był człowiek posłany od Boga, któremu imię było Jan. Ten przyszedł na świadectwo, aby świadectwo dał o światłości, aby wszyscy wierzyli przez niego. Nie był on światłością, ale iżby świadectwo dał o światłości. Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka na ten świat przychodzącego. Na świecie

był, a świat jest przezeń uczyniony, a świat go nie poznał. Przyszedł do własności, a swoi go nie przyjęli. A ilukolwiek ich przyjęło go, dał im moc aby się stali synami Bożymi, tym, którzy wierzą w imię jego: którzy nie ze krwi, ani z woli ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili. A Słowo ciałem się stało, i mieszkało między nami: i widzieliśmy chwałę jego, chwałę jako Jednorodzonego od Ojcu, pełne łaski i prawdy.

Š. Stepono, pirmojo Kankinio, dienai.

Mt. 23, 34—39.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo mokytojams ir pariziejams: Štai aš siunčiu į jus pranašus, ir išminčius, ir mokytojus; ir jūs kaikuriuos jų užmušite ir nukryžiuosite, ir kitus jų nuplaksite jūsų sinagogose, ir persekiosite nuo miesto ligi miesto: idant išsilietų ant jūsų visas teisusis kraujas, kuris yra pralietas ant žemės, nuo kraujo teisiojo Abelio, ligi kraujo Zakarijo, Barakijo sūnaus, kurį užmušėtė tarp bažnyčios ir altoriaus. Ištiesų sakau jums, visa tai ateis ant šios giminės. Jeruzale, Jeruzale, kuri užmuši pranašus, ir akmenimis žūdai tuos, kurie yra siunčiami į tavę, kiek kartų norėjau surinkti tavo sūnus, kaip višta surenka vištelius po savo sparnais, ir nenorėjai? Štai jūsų namai bus jums palikti tušti. Nes sakau jums, neregėsite manęs nuo šio laiko, iki tarsite: Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardan.

Na uroczystość św. Szczepana pierwszego Męczennika.

Mt. 23, 34—39.

Onego czasu: Mówił Jezus do doktorów i faryzeuszów: Oto ja posyłam do was proroków, i mędrców, i doktorów, a z nich zabijecie i ukrzyżujecie, i z nich ubiczujecie w bożnicach waszych, i będziecie prześladowali od miasta do miasta: aby spadła na was wszystka krew sprawiedliwa, która rozlana jest na ziemi, od krwi Abla sprawiedliwego aż do krwi Zacharyasza, syna Barachiaszowego, któregoście zabili między kościołem i ołtarzem Zaprawdę powiadam wam, przyjdzie to wszystko na ten naród. Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków, i kamienujesz tych, którzy do ciebie są posłani, ilekroć chciałem zgromadzić synów twoich, jak zgromadza kokosz kurczęta swoje pod skrzydła, a nie chciałeś? Oto zostanie wam dom wasz pusty. Albowiem powiadam wam, nie ujrzycie mnie odtąd, aż rzeczecie: Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.

Š. Jono, Apaštalo ir Evangelisto, dienai.

Jn. 21, 19—24.

Anuo metu: Jėzus tarė Petrui: Sekk mane. Atsigręžęs Petras pamatė sekant tą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, (ir kuris per vakarienę pasilenkė ant jo krutinės, ir tarė: Viešpatie, kas yra, kuris tave išduos?). Tą tat pamatęs Petras, tarė Jėzui: Viešpatie, kas gi su tuo? Tarė jam Jėzus: Taip noriu, kad jis pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi? Tu sekk mane. Pasklido tat toji kalba

tarp brolių, jog tas mokinys nemiršta. Ir nepasakė jam Jėzus: Nemiršta, bet: Taip noriu, kad jis pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi? Šis yra tas mokinys, kuris tai liudija, ir tai parašė: ir žinome, jog tikras yra jo liudimas.

Na dzień św. Jana, Apostoła i Ewangelisty.

Jn. 21, 19—24.

Onego czasu: Rzekł Jezus Piotrowi: Pójdź za mną. Piotr obróciwszy się ujrzał onego ucznia, którego miłował Jezus, za sobą idącego, (który też spoczął przy wieczerzy na piersiach jego, i mówił: Panie, któryż jest co ciebie wyda?). Tego tedy ujrzawszy Piotr, rzekł Jezusowi: Panie, a ten co? Powiedział mu Jezus: Chcę aby tak został, aż przyjdę, co tobie do tego? Ty pójdź za mną. Gruchnęła tedy ta mowa między braćmi, iż ów uczeń nie umrze. Lecz mu nie rzekł Jezus: Nie umrze; ale: Chcę żeby tak on został, aż przyjdę: Co tobie do tego? Ten jest ów uczeń, który daje świadectwo o tem, i to napisał: A wiemy, że prawdziwe jest świadectwo jego.

Nekaltųjų Kūdikių dienai.

Mt. 2, 13—18.

Anuo metu: Viešpaties angelas pasirodė sapne Juozapui, sakydamas: Kelkis, ir paimk vaikelį ir jo motiną, ir bėgk į Aigiptą, ir būk tenai, iki tau pasakysiu. Nes Erodas ieškos vaikelio, idant jį nužūdytų. Jis atsikėlęs, paėmė vaikelį, ir jo motiną nakčia, ir nukeliavo į Ai-

giptą: ir buvo tenai ligi Erodo mirties: idant išsipildytų, kas yra parašyta Viešpaties per pranašą, tariantį: Iš Aigipto pavadinau mano Sūnų. Tuomet Erodas, matydamas, jog buvo Išminčių apviltas, labai įnirto, ir nusiuntęs išžūdė visus vaikelius, kurie buvo Betliejuje, ir visoje jo apylinkėje, nuo dviejų metų amžiaus ir mažiau, pagal laiką, kurį buvo patyręs nuo Išminčių. Tuomet išsipildė, kas yra pasakyta Jeremijo pranašo, tariančio: Balsas Ramoje girdėti: daug verksmo ir raudojimo: Rachėlė apverkia savo sūnus, ir nenorėjo pasiguosti, nes jų nebėra.

Na dzień św. Młodzianków.

Mt. 2, 13—18.

Onego czasu: Anioł Pański ukazał się we śnie Józefowi, mówiąc: Wstań, i weźmij dziecię, i matkę jego, a uchodź do Egiptu, i bądź tam aż ci powiem. Albowiem stanie się, że Herod będzie szukał dziecięcia aby je zatracił. Ten wstawszy wziął dziecię, i matkę jego w nocy, i uszedł do Egiptu: i był tam aż do śmierci Herodowej: aby się spełniło co powiedziane jest od Pana przez Proroka mówiącego: Z Egiptu wezwałem Syna mojego. Wtedy Herod widząc że został omylony przez Mędrców, rozgniewał się bardzo, i posławszy pazabijał wszystkie dzieci, które były w Betleemie, i we wszystkich granicach jego, od dwu lat i niżej, według czasu o którym się był wypytał od Mędrców. Wtedy się spełniło co jest rzeczone przez Jeremiasza proroka mówiącego: Głos jest słyszany w Ramie, płacz, i krzyk wielki: Rachel płacząca synów swoich, i nie chciała się dać pocieszyć, iż ich nie masz.

I. po Kalėdų Nedėliai.

Lk. 2, 33—40.

Anuo metu: Juozapas ir Marija, Jėzaus motina, stebėjosi iš to, kas buvo apie jį kalbama: Ir laimino juos Simėonas, ir tarė Marijai, jo motinai: štai šis yra pastatytas daugeliui Izraėliaus nupulti, ir atsikelti: ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama: Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, idant būtų apreikštos daugelio širdžių mintys. Ir buvo Ona, pranašė Fanuėlio duktė, iš Azero giminės: ji buvo labai pasenusi, ir buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru po savo mergystės. Ir būdama našlė susilaukė aštuonių dešimtų keturių metų: ir neatsitraukdavo nuo bažnyčios, tarnaudama dieną, ir naktį pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjusi tą pačią valandą garbino Viešpatį, ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraėliaus atpirkimo. Ir padarę visa pagal Viešpaties įstatymą, sugrįžo į Galilieją į savo miestą Nazarėtą. Vaikelis gi augo, ir stiprėjo, pilnas išminties: ir Dievo malonė buvo su juomi.

Na Niedzielę I. po Bożem Narodzeniu.

Łk. 2, 33—40.

Onego czasu: Józef i Marya matka Jezusa, dziwowali się temu co o nim mówiono. I błogosławił im Symeon, i rzekł do Maryi matki jego: Oto ten położony jest na upadek, i na powstanie wielu w Izraelu: i na znak któremu sprzeciwiać się będą: a duszę twą własną przeniknie miecz, aby myśli z wielu serc były objawione. A była Anna prorokini, córka Fanuela,

z pokolenia Aser: ta była bardzo podeszła w latach, a siedem lat żyła z mężem swym od panieństwa swego. A ta była wdową aż do lat osiemdziesięciu i czterech: która nie odchodziła z kościoła, w postach i modlitwach służąc Bogu we dnie i w nocy. Ta też, onejże godziny nadszedłszy, wyznawała Panu, i powiadała o nim wszystkim, którzy oczekiwali odkupienia Izraelskiego. A gdy wykonali wszystko według zakonu Pańskiego, wrócili się do Galilei do Nazaretu miasta swego. A dziecię rosło, i umacniało się, pełne mądrości: a łaska Boża była w niem

---

II. po Kalėdų Nedėliai.

Mt. 2, 19—23.

Mirus Erodui, štai Viešpaties angelas pasirodė per sapną Juozapui Aigipte, tardamas: Kelkis ir imk vaikelį, ir jo motiną, ir eik į Izraėliaus žemę: nes mirė, kurie ieškojo vaikelio gyvasties. Jis atsikėlęs paėmė vaikelį, ir jo motiną, ir atėjo į Izraėliaus žemę. Išgirdęs gi, jog Arkelajus viešpatavo Judėjoje vietoj savo tėvo Erodo, bijojo tenai eiti: ir perspėtas per sapną nukeliavo į Galiliejos šalį. Ir atėjęs apsigyveno mieste, kuris vadinasi Nazarėtas: idant išsipildytų, kas pranašų pasakyta: nes Nazariečiu bus vadintas.

Na Niedzielę II. po Bożem Narodzeniu.

Mt. 2, 19—23.

Onego czasu: Gdy Herod umarł, oto Anioł Pański ukazał się we śnie Józefowi w Egipcie,

mówiąc: Wstań, a weźmij dziecię, i matkę jego, a idź do ziemi Izraelskiej: albowiem pomarli, którzy dziecięcia szukali. Ten wstawszy, wziął dziecię, i matkę jego, i przyszedł do ziemi Izraelskiej. A usłyszawszy, iż Archelaus królował w Żydowskiej ziemi po Herodzie ojcu swym, bał się tam iść: a napomniany we śnie, ustąpił w strony Galilejskie. A przyszedłszy mieszkał w mieście, które zowią Nazaret: aby się wypełniło co rzeczone jest przez proroków: Iż Nazarejskim będzie nazwany.

Naujiems Metams.

Lk. 2, 21.

Anuo metu: Kai atėjo aštuntoji diena, kurią Kūdikis reikėjo apipiaustyti, pramintas buvo jo vardas Jėzus, kaip buvo angelo pramintas, pirma negu prasidėjo yščiuje.

Na uroczystość Nowego Roku.

Łk. 2, 21.

Onego czasu: Gdy się wypełniło osiem dni, iżby obrzezano dziecią̨tko: nazwane jest imię jego Jezus, które było nazwane od anioła, pierwej niżli się w żywocie poczęło.

Trijų Karalių Šventei.

Mt. 2, 1—12.

Gimus Jėzui Judo Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai iš Rytų šalies atvyko Jeruzalėn

Išminčiai, klausdami: kame yra gimusis žydų karalius? nes matėme jo žvaigždę Rytuose, ir atvykome jam nusilenkti. Išgirdęs tai karalius Erodas nusigando, ir drauge su juo visa Jeruzalė. Ir sukvietęs vyresniuosius ir žmonių mokytojus, teiravosi pas juos, kur turėjo Kristus užgimti. Jie gi jam tarė: Judo Betliejuje, nes taip pranašo užrašyta: Ir tu, Betliejau, Judo žeme, jokiu būdu nesi menkiausias tarp Judo kunigaikščių: nes iš tavęs kils vadas, kuris valdys mano Izraėliaus tautą. Tada Erodas pasivadinęs paslapčiomis Išminčius, rūpestingai klausinėjosi jų apie laiką, kada pasirodė jiems žvaižgdė: ir siųsdamas juos į Betliejų, tarė: Eikite ir rūpestingai klausinėkite apie vaikelį, radę gi praneškite man, idant ir aš nuvykčiau nusilenkti jam. Jie gi išklausę karaliaus, iškeliavo. Ir štai žvaigždė, kurią buvo regėję Rytuose, slinko pirm jų, lig apsistojo virš vietos, kur buvo kūdikėlis. Išvydę gi žvaigždę, džiaugte apsidžiaugė. Ir įėję į namus rado kūdikį su Marija jo motina, ir parpuolę nusilenkė prieš jį. Ir atidengę savo turtus paaukojo jam dovanų: auksą, smilkylą ir mirą. Perspėti gi per sapną, kad negrįžtų į Erodą, kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

Na uroczystość Trzech Króli.

Mt. 2, 1—12.

Gdy się narodził Jezus w Betleemie Judzkiem, za dni Heroda króla, oto Mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy, mówiąc: Gdzie jest który się narodził król Żydowski? Albowiem

widzieliśmy gwiazdę jego na Wschodzie, i przyjechaliśmy pokłonić się jemu. A usłyszawszy król Herod, zatrwożył się, i wszystka Jerozolima z nim. I zebrawszy wszystkich przedniejszych kapłanów, i doktorów ludu, dowiadywał się od nich, gdzie się miał Chrystus narodzić. A oni mu rzekli: W Betleemie Judzkiem: bo tak jest napisane przez Proroka: I ty Betleem ziemio Judzka, wcale nie jesteś najmniejsze między książętami Judzkimi: albowiem z ciebie wyjdzie wódz, któryby rządził ludem moim Izraelskim. Wtedy Herod, wezwawszy potajemnie owych Mędrców, pilnie się wywiadywał od nich o czasie gwiazdy, która się im ukazała: i posławszy ich do Betleemu, rzekł: Idźcie, wywiadujcie się pilnie o dzieciątku: a gdy znajdziecie, oznajmijcie mi, abym i ja przyjechawszy pokłonił się jemu. Ci wysłuchawszy króla, odjechali. A oto gwiazda, którą byli widzieli na Wschodzie, szła przed nimi, aż przyszedłszy, stanęła nad miejscem, gdzie było dziecię. A ujrzawszy gwiazdę, uradowali się radością bardzo wielką. I wszedłszy w dom, znaleźli dzieciątko z Maryją matką jego, i upadłszy pokłonili się jemu. A otworzywszy skarby swe, ofiarowali mu dary, złoto, kadzidło i mirę, A wziąwszy odpowiedź we śnie, aby się nie wracali do Heroda, inną drogą powrócili do krainy swojej.

I. po Trijų Karalių Nedėliai.

Lk. 2, 42—52.

Kada Jėzui sukako dvylika metų, jo tėvai nuėjo į Jeruzalę pagal švenčių reikalą, ir kad pasibaigus šventėms grįžo, pasiliko kūdikis Jėzus Jeruzalėje, ir jo tėvai to nežinojo. Tikėdamiesi jį esant tarp kelionės draugų, visą dieną keliavo, ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamųjų. Ir nesuradę, grįžo į Jeruzalę, ieškodami jo. Ir atsitiko, jog po trijų dienų rado jį bažnyčioje, besėdint tarp mokytojų, klausant jų ir juos klausinėjant. Visi gi, kurie jį girdėjo, stebėjosi iš jo išminties, ir jo atsakymų. Ir pamatę nusistebėjo. Ir tarė jam jo motina: Sūnau, kodel mudviem taip padarei? Štai tavo tėvas ir aš nuliūdusiu ieškojova tavęs. Ir atsakė jiedum: Kodel gi manęs ieškojota? ar nežinojota, jog man reikia dalyvanti darbuose, kurie yra mano Tėvo? Ir juodu nesuprato žodžio, kurį jiems pasakė. Ir nuėjo su jais, ir atėjo į Nazarėtą: ir buvo jiedum paklusnus. Ir jo motina laikė visus tuos žodžius savo širdyje. Ir Jėzus augo išmintimi, ir metais, ir malone pas Dievą ir žmonės.

Na Niedzielę I. po Trzech Królach.

Łk. 2, 42—52.

Gdy Jezus miał dwanaście lat, (rodzice jego) wstąpili do Jeruzalem wedle zwyczaju dnia świętego, skończywszy zaś dni, gdy wracali, zostało dziecię Jezus w Jeruzalem, a nie wiedzieli rodzice jego. Mniemając że był w towarzystwie, uszli dzień drogi, i szukali go między krewnymi,

i znajomymi. A nie znalazłszy, wrócili się do Jeruzalem, szukając go. I stało się, że po trzech dniach znaleźli go w kościele siedzącego w pośrodku doktorów, a on ich słuchał, i pytał ich. Zdumiewali się zaś wszyscy, którzy go słuchali, rozumowi, i odpowiedziom jego. A ujrzawszy zdziwili się. I rzekła do niego matka jego: Synu, cóżeś nam tak uczynił? oto ojciec twój, i ja żałośni szukaliśmy ciebie. I rzekł do nich: Cóż jest, żeście mię szukali? nie wiedzieliście, iz potrzeba żebym był w tych rzeczach, które są Ojca mego? A oni nie zrozumieli tego słowa, które im mówił. I zstąpił z nimi, i przyszedł do Nazaretu: a był im poddany. A matka jego wszystkie te słowa zachowywała w sercu swem. A Jezus pomnażał się w mądrości, i w lęciech, i w łasce u Boga, i u ludzi.

II. po Trijų Karalių Nedėliai.

Jn. 2, 1—11.

Anuo metu: Buvo vestuvės Galiliejos Kanoje: ir buvo tenai Jėzaus motina. Buvo taip pat pakviestas į vestuves Jėzus ir jo mokiniai. Pritrukus vyno, Jėzaus motina tarė jam: vyno nebeturi. Ir tarė jai Jėzus: Palikk tai man, moteriške; argi neatėjo mano valanda? Jo motina tarė tarnams: ką tik jums pasakys, darykite. Buvo gi tenai pastatyti šeši akmens rykai paprastam žydų nusiplovimui, ir į kiekvieną jų tilpo du arba trys kibirai. Tarė jiems Jėzus: Pripildykite rykus vandenimi. Ir pripylė juos sklidinus. Ir tarė jiems Jėzus: Semkite dabar, ir neškite puotos viršininkui. Ir nunešė. Kai

tik puotos viršininkas paragavo vandens pavirtusio vynu, o nežinojo iš kur esąs: — tarnai gi sėmusieji vandenį žinojo — šaukia puotos viršininkas jaunikį, ir sako jam: Kiekvienas žmogus pirmiausiai pastato gero vyno: ir kad atsigeria, tuomet to, kuris yra menkesnis: Tu gi užlaikei gerąjį vyną lig šiol. Šią stebūklų pradžią padarė Jėzus Galiliejos Kanoje: ir apreiškė savo garbę, ir jo mokiniai įtikėjo į jį.

Na Niedzielę II. po Trzech Królach.

Jn. 2, 1—11.

Onego czasu: Były gody małżeńskie w Kanie Galilejskiej: a była tam matka Jezusowa. Wezwany też był i Jezus, i uczniowie jego na gody. A gdy zabrakło wina, rzekła matka Jezusa do niego: Wina nie mają. I rzekł jej Jezus: Co mnie i tobie, niewiasto? jeszcze nie przyszła godzina moja. Rzekła matka jego sługom: Cokolwiek wam rzecze, czyńcie. I było tam sześć stągwi kamiennych dla oczyszczenia Żydowskiego postawionych, biorących w siebie każda dwa albo trzy wiadra. Rzekł im Jezus: Napełnijcie stągwie wodą. I napełnili je aż do wierzchu. I rzekł im Jezus: Czerpajcie teraz, i zanieście przełożonemu wesela. I zanieśli. A gdy skosztował przełożony wesela wody która się stała winem, a nie wiedział zkądby było, lecz słudzy wiedzieli, którzy wodę czerpali: woła oblubieńca przełożony wesela, i rzecze mu: Każdy człowiek wpierw stawia wino dobre: a gdy się napiją, wtedy to, które jest gorsze. A ty dobre wino zachowałeś aż do tego czasu.

Ten początek cudów uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej: i okazał chwałę swą, i uwierzyli weń uczniowie jego.

III. po Trijų Karalių Nedėliai.

Mt. 8, 1—13.

Anuo metu: Jėzui nužengiant nuo kalno, sekė jį didžios minios. Ir štai raupuoklis, atėjęs pagarbino jį, tardamas: Viešpatie, jei nori, gali manę apvalyti. Ir ištiesęs Jėzus ranką, prisilietė jo, tardamas: Noriu, būk apvalytas. Ir tuojau buvo išgydyti jo raupai. Ir tarė jam Jėzus: žiūrėk, idant niekam nesakytumei, bet eik, pasirodyk kunigui, ir atiduok dovaną, kurią paliepė Mozė kaipo liudimą jiems. Įeinant gi jam į Kaparnaumą, priėjo prie jo šimtininkas, prašydamas jį, ir sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabu ištiktas, ir didžiai kenčia. Ir tarė jam Jėzus: Ateisiu ir išgydysiu jį. Ir atsakydamas šimtininkas tarė: Viešpatie, nesmi vertas, idant įeitumei po mano stogu: bet ištark tiktai žodį, ir išgys mano tarnas. Nes ir aš esmi žmogus po valdžia pastatytas, turįs po savim kareivius, ir sakau šiam: Eik, ir eina: ir kitam: Ateik, ir ateina: ir savo tarnui: Daryk tai, ir daro. Girdėdamas gi Jėzus stebėjosi, ir einantiems paskui savęs tarė: Ištiesų sakau jums, neradau taip didelio tikėjimo Izraėliuje. Sakau gi jums, jog daug nuo Rytų ir Vakarų ąteis ir sėsis dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Sūnūs gi karalystės bus išmesti laukan į tamsybės: tenai bus verksmas, ir dantų

griežimas. Ir tarė Jėzus šimtininkui: Eik ir kaip įtikėjai, tebūnie tau. Ir pagijo tarnas tą valandą.

Na Niedzielę III. po Trzech Królach.

Mt. 8, 1—13.

Onego czasu: Gdy ztąpił Jezus z góry, szły za nim wielkie rzesze: a oto trędowaty przyszedłszy pokłonił się mu, mówiąc: Panie, jeźli chcesz, możesz mię oczyścić. I ściągnąwszy Jezus rękę, dotknął się go, mówiąc: Chcę: Bądź oczyszczony. I był odrazu oczyszczony trąd jego. I rzekł mu Jezus: Patrz, abyś tego nikomu nie powiadał; ale idź, pokaż się kapłanowi, i dar, który przykazał Mojżesz, ofiaruj im na świadectwo. A gdy wszedł do Kafarnaum, przyszedł do niego setnik, prosząc go, i mówiąc: Panie, sługa mój leży w domu powietrzem ruszony, i ciężko jest trapiony. I rzekł mu Jezus: Ja przyjdę, i uzdrowię go. I odpowiadając setnik, rzekł: Panie, nie jestem godzien, abyś wszedł pod dach mój: ale tylko rzecz słowem, a będzie uzdrowiony sługa mój. Bo i ja jestem człowiekiem pod władzą postawionym, mającym pod sobą żołnierzy, i mówię temu: Idź, a idzie; a drugiemu: Chodź, a przychodzi; a słudze mojemu: Czyń to, a czyni. A usłyszawszy Jezus, dziwował się, i rzekł tym którzy szli za nim: Zaprawdę powiadam wam, nie znalazłem tak wielkiej wiary w Izraelu. A powiadam wam, iż wielu ich ze Wschodu i z Zachodu przyjdzie, i usiądą z Abrahamem, Izaakiem, i Jakóbem w królestwie niebieskiem: a synowie królestwa będą wyrzuceni w ciemności zewnętrzne: tam

będzie płacz, i zgrzytanie zębów. I rzekł Jezus setnikowi: Idź, a jakoś uwierzył, niech ci się stanie. I uzdrowiony jest sługa onej godziny.

IV. po Trijų Karąlių Nedėliai.

Mt. 8, 23—27.

Anuo metu: Sėdant Jėzui į valtį sėdosi su juo ir jo mokiniai: ir štai didis sujudimas pakilo marėse, taip kad valtis buvo vilnių užliejama, jisai gi miegojo. Ir jo mokiniai priėjo prie jo, ir pažadino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname. Ir tarė jiems Jėzus: kodel baidoties, mažatikiai. Tuomet atsikėlęs sudraudė vėjus, ir mares, ir pasidarė didi tyla. Žmonės gi stebėjosi, sakydami: Kas gi jis yra, jog vėjai, ir marės klauso jo?

Na Niedzielę IV. po Trzech Królach.

Mt. 8, 23—27.

Onego czasu: Gdy Jezus wszedł do łódki, weszli z nim uczniowie jego: a oto poruszenie wielkie stało się na morzu, tak iż się łódka wałami okrywała, a on spał. I przystąpili do niego uczniowie jego, i obudzili go, mówiąc: Panie, zachowaj nas, giniemy. I rzekł im Jezus: Czemu bojaźliwi jesteście, małej wiary? Wtedy wstawszy, rozkazał wiatru i morzu, i stało się uciszenie wielkie. A ludzie dziwowali się, mówiąc: Jakiż jest ten, że mu i wiatry i morze są posłuszne?

V. po Trijų Karalių Nedėliai.

Mt. 13, 24—30.

Anuo metu: Jėzus sakė minioms šį prilyginimą: Prilyginta yra dangaus karalystė žmogui, pasėjusiam gerą sėklą savo dirvoje. Žmonėms gi bemiegant, atėjo jo priešas ir pasėjo tarp kviečių kukalius, ir nuėjo. Kada gi užaugo želmenys ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir kukaliai. Priėję gi šeimininko tarnai, tarė jam: Viešpatie, ar gi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur tat ji turi kukalius? Ir tarė jiems: žmogus nevidonas tai padarė. Tarnai gi tarė jam: ar nori, kad nuėję surinktumėm juos? Ir tarė: Ne: kad kartais rinkdami kukalius, neišrautumėt podraug su jais ir kviečių. Leiskite abiejiems augti ligi piūties, o piūties metu pasakysiu piovėjams: Surinkkite pirma kukalius ir suriškite juos į pėdelius sudeginti, kviečius gi surinkkite į mano klojimą.

Na Niedzielę V. po Trzech Królach.

Mt. 13, 24—30.

Onego czasu: Mówił Jezus rzeszom to podobieństwo: Podobne się stało królestwo niebieskie człowiekowi, który posiał dobre nasienie na roli swojej. A gdy ludzie spali, przyszedł nieprzyjaciel jego, i nasiał kąkolu między pszenicą, i odszedł. A gdy urosła trawa, i owoc wydała, wtedy pokazał się i kąkol. A przystąpiwszy słudzy gospodarscy, rzekli mu: Panie, czy nie posiałeś dobrego nasienia na roli twojej? Zkąd tedy wziął się kąkol? I rzekł im: Nieprzyjazny człowiek to uczynił. A słudzy rzekli

mu: chcesz, pójdziemy i zbierzemy go? A on odrzekł: Nie: byście snać zbierając kąkol, nie wykorzenili razem z nim i pszenicy. Dopuśćcie obojgu wespół rość aż do żniwa, a w czasie żniwa rzeknę żeńcom: Zbierzcie pierwej kąkol, a zwiążcie go w snopki na spalenie, a pszenicę zgromadźcie do gumna mojego.

VI. po Trijų Karalių Nedėliai.

Mt. 13, 31—35.

Anuo metu: Jėzus sakė minioms šį prilyginimą: Panaši yra dangaus karalystė garstyčios grūdui, kurį ėmęs žmogus pasėjo savo dirvoje: kuris, tiesa, yra mažiausias tarp visų sėklų: bet, kada išauga, yra didesnis už visas daržo žoles, ir darosi medis, taip jog dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Kitą prilyginimą pasakė jiems: Panaši yra dangaus karalystė raugui, kurį ėmusi moteriškė įmaišė į tris miltų saikus, iki visa surūgo. Visa tai kalbėjo Jėzus minioms prilyginimais: ir be prilyginimų jiems nekalbėjo: idant išsipildytų, kas yra pasakyta pranašo tariančio: atidarysiu maną burną prilyginimais, iškalbėsiu paslėptuosius dalykus nuo pasaulio įkūrimo.

Na Niedzielę VI. po Trzech Królach.

Mt. 13, 31—35.

Onego czasu: Mówił Jezus rzeszom to podobieństwo: Podobne jest królestwo niebieskie ziarnu gorczycznemu, które wziąwszy człowiek posiał na roli swojej: ale kiedy urośnie, większe

jest od wszystkich, i staje się drzewem, tak iż przychodzą ptaki niebieskie, i mieszkają na gałęziach jego. Inne podobieństwo powiedział im: Podobne jest królestwo niebieskie kwasowi, który wziąwszy niewiasta skryła we trzy miary mąki, aż wszystka skwaśniała. To wszystko mówił Jezus w podobieństwach do rzeszy: a bez podobieństw nie mówił do nich: aby się wypełniło to co jest rzeczone przez Proroka mówiacego: Otworzę usta moje w przypowieściach, będę wypowiadał skryte rzeczy od założenia świata.

Senųjų Užgavėnių Nedėliai (*Septuagesima*).

Mt. 20, 1—16.

Anuo metu: Jėzus sakė savo mokiniams šį prilyginimą: Panaši yra dangaus karalystė žmogui šeimininkui, kuris labai anksti išėjo samdyti darbininkų į savo vyndaržį. Susiderėjęs gi su darbininkais po denarą už dieną, nusiuntė juos į savo vyndaržį. Ir išėjęs apie trečią valandą, išvydo kitus bestovint rinkoje be darbo, ir tarė jiems: Eikite ir jūs į mano vyndaržį, ir kas priderės, duosiu jums. Jie gi nuėjo. Vėl gi išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. Išėjo gi ir apie vienuoliktą valandą, ir rado kitus bestovint, ir sako jiems: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami? Sako jam: Niekas mūsų nepasamdė. Atsako jiems: Eikite ir jūs į mano vyndaržį. Atėjus gi vakarui, tarė vyndaržio ponas savo užveizdėtojui: Pavadink darbininkus, ir atiduok jiems užmokėsnį, pradėjęs nuo paskučiausiųjų ligi pirmųjų. Atėję gi stojusieji apie vienuoliktąją valandą, gavo kie-

kvienas po denarą. Atėję gi pirmesnieji manė gausią daugiau: bet ir jie tegavo po denarą. Atsiėmę gi murmėjo prieš šeimininką, sakydami: Tie paskučiausieji tedirbo vieną valandą, ir juos sulyginai su mumis, kurie kentėjome dienos sunkumą ir karštį. O jis, atsakydamas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos: ar ne po denarą susiderėjai su manimi? Imk kas tavo ir eik: aš gi noriu ir šiam paskučiausiam duoti kaip ir tau. Ar gi man nevalia daryti, ko aš noriu? Ar gi tu kreivai žiūri todel, jog aš esmi geras? Taip tat paskučiausieji bus pirmaisiais, ir pirmieji paskučiausiais, nes daug yra pavadintųjų, bet maža išrinktųjų.

Na Niedzielę Starozapustną.

Mt. 20, 1—16.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim to podobieństwo: Podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi gospodarzowi, który wyszedł bardzo rano najmować robotników do winnicy swojej. A uczyniwszy umowę z robotnikami na grosz dzienny, posłał ich do winnicy swojej. A wyszedłszy około trzeciej godziny, ujrzał innych stojących na rynku próżnujących, i rzekł im: Idźcie i wy do winnicy mojej, a co będzie sprawiedliwa, dam wam. A oni poszli. I znowu wyszedł około szóstej i dziewiątej godziny: i podobnież uczynił. A około jedenastej wyszedł, i znalazł innych stojących, i rzekł im: Co tu stoicie cały dzień próżnujący? Rzekli mu: Iż nas nikt nie najął. Rzekł im: Idźcie i wy do winnicy mojej. A gdy wieczór nadszedł, rzekł pan winnicy rządcy swemu: Za-

wołaj robotników, i oddaj im zapłatę, począwszy od ostatnich aż do pierwszych. Gdy tedy przyszli którzy około jedenastej godziny przybyli, wzięli po groszu. A przyszedłszy i pierwsi, mniemali że więcej wezmą: ale wzięli i oni po groszu. A wziąwszy szemrali przeciw gospodarzowi, mówiąc: Ci ostatni jednę godzinę robili, a uczyniłeś ich równymi nam, którzyśmy nieśli ciężar dnia, i upału. A on odpowiadając jednemu z nich, rzekł: Przyjacielu, nie czynię ci krzywdy: czyż się ze mną za grosz nie umówiłeś? Weźmij co twego jest, a idź: chcę też i temu ostatniemu dać jako i tobie. Czyż mi się nie godzi uczynić, co chcę? czy oko twoje złośliwe jest, żem ja jest dobry? Tak ci ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi. Albowiem wielu jest wezwanych, ale mało wybranych.

Nedėliai po Senųjų Užgavėnių (*Sexagesima*).

Lk. 8, 4—15.

Anuo metu: Kada susirinko didi minia, ir iš miesto skubinosi į Jėzų, prabilo prilyginimu: Išėjo sėjėjas savo sėklos sėtų, ir jam besėjant, viena nukrito prie kelio, ir buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulėsė ją. Ir kita nukrito ant uolos, ir išdygusi nudžiuvo, nes neturėjo drėgmės. Ir kita krito tarp erškėčių, ir drauge išdygę erškėčiai nusmelkė ją. Ir kita nukrito gerojon žemėn, ir išdygusi davė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas šaukė: Kas turi ausis klausyti, teklauso. Klausė gi jį jo mokiniai, ką reiškia tas prilyginimas? Jis gi tarė jiems: Jums yra duota pažinti Dievo karalystės

paslaptys, kitiems gi prilyginimuose: idant regėdami nematytų, ir girdėdami nesuprastų. Štai ką reiškia tas prilyginimas: Sėklą yra Dievo žodis. Prie kelio gi yra tie, kurie klauso, bet po to ateina velnias ir išplėšia žodį iš jų širdies, idant nebūtų tikėjimu išganyti. Uoloje gi yra tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį: bet tie neturi šaknų: jie tiki kai kurį laiką, užėjus gi pagundinimams, atsimeta. Nukritusieji gi tarp erškėčių yra tie, kurie klauso, bet juos bekeliaujančius užtroškina rūpesniai, ir turtai ir gyvenimo smagumai, ir jie neatneša vaisiaus. Kritusieji gi gerojon žemėn yra tie: kurie išgirdę išlaiko žodį geroje ir tikroje širdyje, ir, būdami kantrūs, atneša vaisių.

Na Niedzielę Mięsopustną.

Łk. 8, 4—15.

Onego czasu: Gdy się wielka rzesza schodziła, i z miast kwapili się do Jezusa, rzekł przez podobieństwo: Wyszedł, który sieje siać, nasienie swoje: a gdy siał, jedno upadło przy drodze, i podeptane jest, a ptaki niebieskie podziobały je. A drugie upadło na opokę: a wszedłszy uschło, iż nie miało wilgoci. A inne padło między ciernie, a potem wszedłszy ciernie zadusiły je. A inne padło na ziemię dobrą: a wszedłszy przyniosło owoc stokrotny. To mówiąc, wołał: Kto ma uszy ku słuchaniu, niechaj słucha. I pytali go uczniowie jego, coby to za podobieństwo było. Którym on rzekł: Wam dane jest wiedzieć tajemnice królestwa Bożego, a innym przez podobieństwa: aby widząc nie widzieli, a słysząc nie rozumieli. Jest tedy to po-

dobieństwo: Nasienie jest słowo Boże. A którzy przy drodze, ci są którzy słuchają: potem przychodzi dyabeł, i wybiera słowo z serca ich, aby uwierzywszy nie byli zbawieni. Którzy zaś na opokę: są ci co gdy usłyszą, z weselem przyjmują słowo: a ci korzeni nie mają: którzy do czasu wierzą, a czasu pokusy odstępują. A które padło między ciernie: ci są, którzy usłyszeli, a odchodząc, przez staranie, i bogactwa, i rozkosze żywota, bywają zaduszeni, i nie przynoszą owocu. A które na ziemię dobrą: ci są, którzy dobrem a wybornem sercem usłyszawszy słowo zatrzymują, i owoc przynoszą w cierpliwości.

Užgavėnių Nedėliai *(Quinquagesima).*

Lk. 18, 32—43.

Anuo metu: Jėzus ėmęs su savimi dvyliką mokinių, tarė jiems: Štai einame į Jeruzalę, ir visa išsipildys, kas yra pranašų parašyta apię žmogaus Sūnų. Nes bus išduotas pagonims, ir išniekins jį, ir nuplaks ir apspiaudys: Ir nuplakę nužūdys jį, bet trečią dieną kelsis iš numirusių. Tačiau jie nieko to nesuprato, ir tas dalykas buvo nuo jų paslėptas, neišmanė taip pat, kas buvo sakyta. Prisiartinant gi jam prie Jeriko, vienas aklas sedėjo šaly kelio, elgetaudamas. Išgirdęs gi praeinančią minią paklausė, kas tai yra. Ir atsakė jam, jog Jėzus Nazarietis eina pro čia. Ir sušūko tardamas: Jėzau, Dovido Sūnau, pasigailėk manęs. Ir einantieji priešakyje sudraudė jį, kad tylėtų. Bet jis dar labiau šaukė: Dovido Sūnau, pasigailėk manęs. Tada Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti į save.

Ir kad prisiartino, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jisai gi tarė: Viešpatie, kad atakčiau. Jėzus gi tarė jam: Atakk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Ir tuojau atako ir ėjo paskui jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai išvydę, garbino Dievą.

Na Niedzielę Zapustną.

Łk. 18, 32—43.

Onego czasu: Wziął z sobą Jezus dwunastu, i rzekł im: Oto wstępujemy do Jeruzalem, a skończy się wszystko, co napisane jest przez proroków o Synu człowieczym. Bo będzie wydany Poganom, i będzie naigrawany, i ubiczowany, i uplwany: a ubiczowawszy, zabiją go, a dnia trzeciego zmartwychwstanie. A oni tego nic nie zrozumieli, i było to słowo zakryte przed nimi, i nie zrozumieli co się mówiło. I stało się, gdy się przybliżał do Jerycha, ślepy pewien siedział przy drodze, żebrząc. A usłyszawszy rzeszę przechodzącą, pytał coby to było? I powiedziano mu, iż Jezus Nazareński mimo idzie. I zawołał, mówiąc: Jezusie synu Dawidów zmiłuj się nademną. A którzy szli naprzód, upominali aby milczał. Lecz on tem więcej wołał: Synu Dawidów zmiłuj się nademną. A Jezus stanąwszy, rozkazał go przywieść do siebie. A gdy się przybliżył, pytał go, mówiąc: Co chcesz abym ci uczynił? A on powiedział: Panie, abym przejrzał. A Jezus mu rzekł: Przejrzyj, wiara twoja ciebie uzdrowiła. I natychmiast przejrzał, i szedł za nim, wielbiąc Boga. A lud wszystek widząc, dawał chwałę Bogu.

Pelenų Seredai.

Mt. 6, 16—21.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Kada pasninkaujate, nebūkite nuliūdę kaip veidmainiai: nes murzoja savo veidus, idant pasirodytų žmonėms pasninkaują. Ištiesų sakau jums, jog atsiėmė savo užmokėsnį. Tu gi pasninkaudamas patepk savo galvą, ir nusiprausk sau veidą, idant nesirodytum žmonėms pasninkaująs, bet tavo Tėvui, kuris yra slaptumoje: ir tavo Tėvas, kuris mato slaptumoje, atlygins tau. Nesikraukkite sau turtų ant žemės, kur rūdis ir kandis gadina, ir kur vagys iškasa ir išvagia. Bet kraukkitės sau turtus danguje, kur nei rūdis, nei kandis negadina, ir kur vagys neiškasa, nei išvagia. Nes kur yra tavo turtas, ten yra ir tavo širdis.

Na Środę Popielcową.

Mt. 6, 16—21.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Gdy pościcie, nie bądźcie jako obłudnicy, smutnymi. Albowiem twarze swoje wyniszczają, aby się ludziom wydali poszczącymi. Zaprawdę powiadam wam, iż wzięli zapłatę swoję. Ale ty, kiedy pościsz, namaść głowę swoję, i umyj oblicze swoje, abyś się nie okazał ludziom iż pościsz, ale Ojcu twemu, który jest w skrytości: a Ojciec twój, który widzi w skrytości, odda tobie. Nie skarbcie sobie skarbów na ziemi: gdzie rdza, i mól psuje; i gdzie złodzieje wykopują, i kradną. Ale skarbcie sobie skarby w niebie: gdzie ani rdza, ani mól nie psuje;

i gdzie złodzieje nie wykopują, ani kradną. Albowiem gdzie jest skarb twój, tam jest i serce twoje.

I. Gavėnios Nedėliai.

Mt. 4, 1—11.

Anuo metu: Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, idant būtų velnio gundintas. Ir išpasninkavęs keturiasdešimt dienų, ir keturiasdešimt nakčių, pajuto po to alkį. Ir priėjęs gundintojas tarė jam: Jei esi Dievo Sūnus, tark, kad šie akmenys pavirstų duona. Jis atsakydamas tarė: Yra parašyta: Ne viena duona gyvena žmogus, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos. Tuomet ima jį velnias į šventąjį miestą, ir stato jį ant bažnyčios viršaus, ir sako jam: Jei esi Dievo Sūnus, nusileisk žemyn. Nes yra parašyta: savo Angelams įsakė del tavęs, ir ant rankų nešios tave, idant kartais neįsižeistum savo kojos į akmenį. Tarė jam Jėzus: Irgi yra parašyta: Negundinsi Viešpaties, Dievo tavo. Vėl ima jį velnias į aukštą kalną, ir rodo jam visas pasaulio karalystes, ir jų garbę, ir sako jam: Visa tai duosiu tau, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet tarė jam Jėzus: Eik šalin, Šetone: Viešpatį tavo Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi. Tuomet atstojo nuo jo velnias: ir štai Angelai priėjo ir tarnavo jam.

Na Niedzielę I. Postu.

Mt. 4, 1—11.

Onego czasu: Był zawiedziony Jezus na puszczę od Ducha, aby był kuszony przez dyabła.

A gdy pościł czterdzieści dni, i czterdzieści nocy, potem łaknął. I przystąpiwszy kusiciel, rzekł mu: Jeśli jesteś Synem Bożym, rzecz aby te kamienie stały się chlebem. Który odpowiadając, rzekł: Napisane jest: Nie samym chlebem żyje człowiek: ale wszelkiem słowem, które pochodzi z ust Bożych. Wtedy wziął go dyabeł do miasta świętego, i postawił go na ganku kościelnym, i rzekł mu: Jeśli jesteś Synem Bożym, spuść się na dół. Albowiem napisane jest: Iż Aniołom swoim rozkazał o tobie, i będą cię na ręku nosili, abyś snadź nie obraził o kamień nogi swojej. Rzekł mu Jezus: Także napisane jest: Nie będziesz kusił Pana Boga twego. Wziął go znowu dyabeł na górę wysoką bardzo: i ukazał mu wszystkie królestwa świata, i chwałę ich, i rzekł mu: To wszystko dam tobie, jeżeli upadłszy oddasz mi pokłon. Wtedy rzekł mu Jezus: Idź precz Szatanie: albowiem napisane jest: Panu Bogu twemu kłaniać się będziesz, a jemu samemu służyć będziesz. Wtedy opuścił go dyabeł: a oto Aniołowie przystąpili, i służyli jemu.

II. Gavėnios Nedėliai.

Mt. 17, 1—9.

Anuo metu: Ėmė Jėzus Petrą, ir Jokūbą, ir jo brolį Joną, ir nusivedė juos į aukštą kalną skyrium: ir persimainė jų akivaizdoje. Ir jo veidas nušvito kaip saulė: jo gi rubai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai pasirodė jiems Mozė ir Elijas besikalbančiu su juomi. Petras gi prabildamas tarė Jėzui: Viešpatie gera yra mums čia būti: jei nori, pastatykime čionai tris šė-

tras: tau vieną, Mozei vieną, ir Elijui vieną. Dar jam bekalbant, štai šviesus debesis apsiautė juos. Ir štai atsiliepia iš debesio balsas: Tas yra mano numylėtasis Sūnus, kurį sau labai pamėgau: jo klausykitės. Ir išgirdę tai mokiniai parpuolė ant savo veido, ir labai nusigando. Ir priėjo Jėzus, ir prisilietė jų, ir tarė jiems: kelkitės, ir nesibijokite. Pakėlę gi savo akis, nieko nepamatė, tiktai vieną Jėzų. Ir nužengiant jiems nuo kalno, įsakė jiems Jėzus, tardamas: Niekam nesakykite apie regėjimą, ligi žmogaus Sūnus kelsis iš numirusių.

Na Niedzielę II. Postu.

Mt. 17, 1—9.

Onego czasu: Wziął Jezus Piotra, i Jakóba, i Jana brata jego, i wprowadził ich na górę wysoką osobno: i przemienił się przed nimi. A oblicze jego rozjaśniało jako słońce: a szaty zaś jego stały się białe jako śnieg. A oto ukazali się im Mojżesz i Eliasz z nim rozmawiający. A odpowiadając Piotr, rzekł do Jezusa: Panie: dobrze jest nam tu być: jeżeli chcesz, uczyńmy tu trzy przybytki, tobie jeden, Mojżeszowi jeden, a Eliaszowi jeden. Gdy on jeszcze mówił, oto obłok jasny okrył ich. A oto głos z obłoku, mówiący: Ten jest Syn mój miły, w którym sobie dobrze upodobałem: jego słuchajcie. A usłyszawszy uczniowie, upadli na twarz swoję, i bali się bardzo. I przystąpił Jezus, i dotknął się ich, i rzekł im: Wstańcie, a nie bójcie się. A podniósłszy oczy swe, nikogo nie widzieli, jedno samego Jezusa. A gdy zstępowali z góry, przy-

kazał im Jezus, mówiąc: Nikomu nie opowiadajcie o widzeniu, aż Syn człowieczy zmartwychwstanie.

III. Gavėnios Nedėliai.

Lk. 11, 14—28.

Anuo metu: Jėzus varė velnią, ir jis buvo nebilys. Ir kad išvarė velnią, nebilys prakalbo, minios gi stebėjosi. Tačiau kaikurie jų tarė: Per Belzebubą, velnių kunigaikštį, varo velnius. Kiti gi gundindami, reikalavo nuo jo ženklo iš dangaus. Bet jis žinodamas jų mintis tarė jiems. Kiekviena karalystė pati tarp savęs nesutinkanti bus išnaikinta, ir namai sugrius ant namų. Jei tat ir šetonas nesutinka pats su savimi, kaip gi išsilaikys jo karalystė? nes sakote, jog aš per Belzebubą varau velnius. Jei aš per Belzebubą varau velnius, tai per ką jūsų sūnūs varo? Todel jie bus jūsų teisėjai. Ir toliau, jei Dievo pirštu varau velnius: tikrai atėjo į jus Dievo karalystė. Kada galiūnas ginkluotas saugo savo kiemą, jo turtai yra ramybėje. Bet jei stipresnis už jį atėjęs nugalės jį, tai atims visus jo ginklus, kuriais jisai pasitikėjo, ir jo naudą išdalins. Kas nėra su manimi, tas yra prieš mane: ir kas nerenka su manimi,— išblaško. Kada nelaboji dvasia išeina iš žmogaus, vaikštinėja po sausas vietas, ieškodama atilsio: ir neradusi sako: Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau. Ir sugrįžusi, randa juos iššluotus, ir papuoštus. Tuomet eina, ir ima su savimi septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios apsigyvena tenai. Ir paskesnieji to žmogaus da-

lykai virsta blogesni už pirmuosius. Kada gi jis baigė tai kalbėti: viena moteriškė iš minios pakėlusi balsą, tarė jam: Palaimintas yščius, kuris tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindei. Jis gi atsakė: Tikrai, — palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio, ir saugo jį.

Na Niedzielę III. Postu.

Łk. 11, 14—28.

Onego czasu: Wyrzucał Jezus czarta, a ten był niemy. A gdy wyrzucił czarta, przemówił niemy, i dziwiły się rzesze. A niektórzy z nich mówili: Przez Beelzebuba książęcia czartowskiego wyrzuca czarty. A drudzy kusząc, domagali się znaku od niego z nieba. A on skoro ujrzał myśli ich, rzekł im: Wszelkie królestwo przeciw sobie rozdzielone będzie spustoszone, i dom na dom upadnie. A jeżeli i szatan rozdzielony jest przeciwko sobie, jakże ostoi się królestwo jego? gdy powiadacie, że ja przez Beelzebuba wyrzucam czartów. A jeżeli ja przez Beelzebuba wyrzucam czartów: synowie wasi przez kogo wyrzucają? Dla tego oni sędziami waszymi będą. Lecz jeżeli palcem Bożym wyrzucam czartów: zaiste na was przyszło królestwo Boże. Gdy mocarz uzbrojony strzeże dworu swego, w pokoju jest to co ma. Ale jeżeli mocniejszy nad niego nadszedłszy zwycięży go, odejmie wszystką broń jego, w której ufał, i łupy jego rozda. Kto nie jest ze mną, przeciw mnie jest: a kto nie gromadzi ze mną, rozprasza. Gdy duch nieczysty odejdzie od człowieka, chodzi po miejscach bezwodnych, szukając odpoczynku: a nie znalazłszy, mówi:

Wrócę się do domu mego, zkąd wyszedłem. A przyszedłszy, znajduje go umiecionym, i ozdobionym. Wtedy idzie, i bierze ze sobą siedmiu innych duchów gorszych od siebie, a wszedłszy mieszkają tam. I stają się późniejsze rzeczy człowieka owego gorsze aniżeli pierwsze. I stało się, gdy to mówił: podniósłszy głos pewna niewiasta z rzeszy, rzekła mu: Błogoslawiony żywot, który cię nosił, i piersi, które ssałeś. A on rzekł: I owszem błogosławieni, którzy słuchają słowa Bożego, i strzegą go.

IV. Gavėnios Nedėliai.

Jn. 6, 1—15.

Anuo metu: Jėzus nuėjo už Galiliejos, tai yra, už Tiberiados marių. Ir sekė jį didi minia, nes regėjo jo stebūklus, daromus sergantiems. Jėzus gi užėjo ant kalno: ir tenai sedėjo su savo mokiniais. Buvo jau arti Velykos, Žydų šventė. Pakėlęs gi Jėzus akis, ir išvydęs didžiausią minią ateinant į Jį, tarė Pilypui: iškur pirksime duonos, kad tie galėtų pavalgyti. Tai jis sakė mėgindamas jį: nes pats žinojo, ką padarysiąs. Pilypas atsakė jam: Duonos už du šimtu denarų jiems neužteks, kad kiekvienas nors šiek tiek gautų. Sako jam vienas jo mokinių, Andriejus, Simano Petro brolis: Yra čia vienas vaikinas, turįs penkias miežines duonas, ir dvi žuvi, bet ką tai reiškia tokiai daugybei. Tačiau Jėzus tarė: Susodinkite žmones. Toje gi vietoje buvo daug žolės. Susėdo tat vyrai, skaičiumi arti penkių tūkstančių. Jėzus gi ėmęs duonas, ir atidavęs padėką, išdalino sėdintiems:

taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Kada gi jie pasisotino, tarė savo mokiniams: surinkkite atlikusius trūpinius, kad nepražūtų. Ir surinko, ir pripildė dvyliką pintinių trūpiniais nuo penkių miežinių duonų, kurie atliko nuo valgiusiųjų. Tie gi žmonės pamatę kokį stebūklą Jėzus padarė, kalbėjo: Tikrai tas yra pranašas, kuris turi ateiti pasaulin. Jėzus gi patyręs, jog jie ateis jo pagauti ir karaliumi apšaukti, vėl pasiskubino pats vienas nueiti į kalną.

Na Niedzielę IV. Postu.

Jn. 6, 1—15.

Onego czasu: Odszedł Jezus za morze Galilejskie, które jest Tyberyadzkie: i szła za nim rzesza wielka, ponieważ widzieli znaki, które czynił nad tymi, co chorowali. Wszedł tedy Jezus na górę: i siedział tam z uczniami swymi. A była blisko Pascha, dzień święty Żydowski. Podniósłszy tedy oczy Jezus, i ujrzawszy iż wielka rzesza idzie do niego, rzekł do Filipa: Zkąd kupimy chleba, żeby ci jedli? A mówił to doświadczając go: bo on wiedział co miał czynić. Odpowiedział mu Filip: Za dwieście groszy chleba nie wystarczy dla nich, żeby każdy mało co dostał, Rzekł mu jeden z uczniów jego, Andrzej brat Szymona Piotra: Jest tu jedno pacholę, które ma pięć chlebów jęczmiennych, i dwie ryby: ale co to jest na tak wielu? Rzekł tedy Jezus: Każcie ludziom usiąść. A było trawy dosyć na onem miejscu. A tak usiadło mężów, w liczbie około pięciu tysięcy. Wziął więc Jezus chleb, a dzięki uczyniwszy, rozdał siedzącym: także i z ryb ile chcieli. A gdy się

najedli, rzekł uczniom swoim: Zbierzcie które zbyły okruchy, aby nie zginęły. Zebrali tedy, i napełnili dwanaście koszów okruchami z pięciu chlebów jęczmiennych które zbywały tym, co jedli. Ci tedy ludzie ujrzawszy cud który Jezus uczynił, mówili: Że ten jest prawdziwie Prorokiem, który miał przyjść na świat. Jezus zaś poznawszy, że mieli przyjść aby go porwać, i uczynić królem, uszedł sam jeden na górę.

Kristaus Kančios (V Gavėn.) Nedėliai.

Jn. 8, 46—59.

Anuo metų: Kalbėjo Jėzus Žydų minioms: Kas jūsų apkaltins mane nusidėjimu? Jei tiesą sakau jums, kodel netikite manimi? Kas yra iš Dievo, klauso Dievo žodžių. Jūs todel neklausote, kad nesate iš Dievo. Atsakydami gi Žydai, tarė jam: Ar gi negerai mes sakome, jog tu esi Samarietis, ir turis velnią? Jėzus atsakė: Aš neturiu velnio, bet šlovinu savo Tėvą, ir jūs mane paniekinote. Aš gi neieškau savo garbės: yra kuris ieško ir teisia. Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei kas užlaikys mano kalbą, neregės mirties per amžius. Žydai gi tarė: Dabar pažinome, jog turi velnią. Abraomas mirė, ir pranašai: o tu sakai: Jei kas užlaikys mano kalbą, neragaus mirties per amžius. Ar gi tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kursai mirė? Yr pranašai mirė. Kuo gi skaitai pats save? Jėzus atsakė: Jei aš garbinu pats save, mano garbė yra niekai: yra mano Tėvas, kuris mane garbina, apie kurį jūs sakote, jog yra jūsų Dievas, ir nepažinote jo; aš gi jį pa-

žįstu: ir jei pasakysiu, jog jo nepažįstu, būsiu panašus jums melagis. Bet pažįstu jį, ir užlaikau jo kalbą. Abraomas jūsų tėvas linksmindamosi laukė, idant regėtų mano dieną. Regėjo ir džiaugėsi. Tarė tat jam Žydai: Dar neturi penkiasdešimt metų, ir regėjai Abraomą? Tarė jiems Jėzus: Ištiesų, ištiesų sakau jums, pirma negu buvo Abraomas, aš esmi. Stvėrė tat akmenis, idant mestų į jį. Jėzus gi pasislėpė, ir išėjo iš bažnyčios.

Na Niedzielę V Postu (Męki).

Jn. 8, 46—59.

Onego czasu: Mówił Jezus rzeszom Żydowskim: Kto z was dowiedzie na mnie grzechu? Jeżeli prawdę wam mówię, czemu mi nie wierzycie? Kto z Boga jest, słów Bożych słucha. Dla tego wy nie słuchacie, że nie jesteście z Boga. Odpowiedzieli tedy Żydzi, i rzekli mu: Czyliż my nie dobrze mówimy, że ty jesteś Samarytaninem, i czarta masz? Odpowiedział Jezus: Ja czarta nie mam, ale czczę Ojca mego, a wyście mnie nie uczcili. A ja nie szukam chwały swej: jest który szuka, i sądzi. Zaprawdę, zaprawdę mówię wam: jeżeli kto zachowa mowę moję, śmierci nie ujrzy na wieki. Rzekli mu tedy Żydzi: Teraz poznaliśmy że czarta masz. Abraham umarł, i prorocy: a ty powiadasz: Jeżeliby kto strzegł mowy mojej, nie zakosztuje śmierci na wieki. Czyż ty jesteś większy nad ojca naszego Abrahama, który umarł? i prorocy pomarli. Kim się sam czynisz? Odpowiedział Jezus: Jeżeli ja sam się chwalę, chwała moja nic nie jest: jest Ojciec mój, który mnie uwiel-

bia, o którym wy powiadacie że jest Bogiem waszym, a nie poznaliście go: ale ja go znam: i jeżeli powiem, że go nie znam, będę podobnym wam, kłamcą. Ale go znam, i mowy jego strzegę. - Abraham ojciec wasz z radością pragnął tego, aby oglądał dzień mój: oglądał, i weselił się. Rzekli tedy Żydzi do niego: Pięćdziesięciu lat jeszcze nie masz, i Abrahama widziałeś? Rzekł im Jezus: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, pierwej niż Abraham się stał, jam jest. Porwali tedy kamienie, aby na niego ciskąli: Jezus zaś zataił się, i wyszedł z kościoła.

Verbų (VI Gavėn.) Nedėliai.

Mt. 21, 1—9.

Anuo metu: Kada Jėzus artinosi į Jeruzalę ir atėjo į Betfagę ties Alyvų kalnu: tuomet nusiuntė du mokiniu, sakydamas jiedum: Eikita į miestelį, kuris yra prieš jus, ir tuojau rasita pririštą asilę ir asilaitį su ja: atriškita, ir atveskita man. Ir jei kas judum ką nors sakytų, tarkita, jog Viešpats reikalauja jų, ir tuojau paleis juos. Visa gi tai atsitiko, idant išsipildytų kas yra pasakyta pranašo, tariančio: Sakykite Sijono dukteriai: Štai tavo karalius ateina tykus į tave, sėdįs ant asilės, ir asilaičio, pajungiamosios kumeliuko. Nuėjusiu gi mokiniu, padarė kaip Jėzus jiedum buvo paliepęs. Ir atvedė asilę ir asilaitį: ir uždėjo ant jų savo rubus, ir užsodino jį. Didi gi minia klojo savo drapanas ant kelio: kiti gi kirto šakas nuo medžių, ir klojo ant kelio: minios gi, kurios ėjo iš pryšakio, ir ku-

rios sekė, šaukė sakydamos: Ozana Dovido Sūnui: palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardan. Ozana aukštybėse.

Na Niedzielę VI Postu (Palmową).

Mt. 21, 1—9.

Onego czasu: Gdy się przybliżał Jezus ku Jeruzalem, i przyszedł do Betfagi do góry Oliwnej: wtedy posłał dwu uczniów swoich, mówiąc im: Idźcie do miasteczka, które jest przed wami, a zaraz znajdziecie oślicę uwiązaną, i ośle z nią: odwiążcie i przywiedźcie: a jeżeliby wam kto co rzekł, powiedzcie, że Pan ich potrzebuje, a zaraz puści je. A to się wszystko stało, aby się wypełniło co jest powiedziane przez Proroka: Powiedzcie córce Syońskiej: Oto król twój idzie tobie cichy, siedzący na oślicy i na oślęciu, synu podjarzemnej. Szedłszy tedy uczniowie, uczynili jak im był rozkazał Jezus. I przywiedli oślicę i oślę: i włożyli na nie odzienia swoje, i jego wsadzili. A rzesza bardzo wielka słała szaty swoje na drodze: a drudzy obcinali gałązki z drzew, i na drodze słali: a rzesze, które poprzedzały, i które za nim szły, wołały, mówiąc: Hosanna synowi Dawidowemu: błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. Hosanna na wysokościach.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančia,

aprašyta šv. Mato sk. sk. 26 ir 27.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Žinote, kad po dviejų dienų bus Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas nukryžiuoti. Tuo-

met susirinko vyresnieji kunigai, ir žmonių seniūnai į namus vyriausiojo kunigo, vadinamojo Kajipas. Ir tarėsi vyliumi sugauti Jėzų ir nužūdyti. Tačiau kalbėjo: Ne šventadienį, idant nekiltų kartais tarp žmonių suomaištis. Jėzui gi esant Betanijoje Simano Raupuotojo namuose, prisiartino prie jo moteriškė, nešina alebastro indu su brangiuoju tepalu, ir išliejo jam ant galvos už stalo besėdinčiam. Mokiniai gi tai regėdami, tarė pasipiktindami: Kam šis aikvojimas? Nes tai galima buvo brangiai parduoti ir išdalinti beturčiams. Jėzus gi tai pastebėjęs tarė jiems: Kam jūs darote nesmagumą tai moteriškei? Ji padarė man gerą darbą: Nes beturčių jūs turite visumet su savimi, bet mane ne visumet turite. Ji gi išliedama tą tepalą ant mano kuno, padarė tai atsižvelgdama į mano artimas laidotuves. Ištiesų sakau jums: Kur tik pasaulyje bus apsakojama ši evangelija, bus sakoma jai atminti ir tai, ką ji yra padariusi. Tuomet vienas dvylikos, vadinamas Judas Iskariotas, nuėjo pas vyresniuosius kunigus, ir tarė jiems: Ką norite man duoti, o aš jį jums išduosiu? Jie gi išmokėjo jam trisdešimt sidabrinių. Ir nuo to laiko ieškojo tinkamos progos jį išduoti. Pirmąją Gėlųjų Duonų dieną prisiartino mokiniai prie Jėzaus, sakydami: Kame nori, kad mes Tau paruoštume Velykų avinėlį valgyti? O Jėzus atsakė: Eikite į miestą pas kaikurį žmogų ir tarkite jam: Mokytojas sako: mano laikas arti, pas tave švenčiu Velykas su mano mokiniais. Ir mokiniai padarė, kaip jiems Jėzus buvo įsakęs, ir surengė Velykas. Atėjus gi vakarui, sėdosi už stalo su savo dvylika mokinių. Ir jiems bevalgant tarė: Ištiesų sakau jums,

vienas jūsų išduos mane. Ir labai nuliūdę pradėjo vienas po kito sakyti: Ar gi aš, Viešpatie? Bet jis atsakydamas, tarė: Kuris su manimi dažo ranką į bliūdą, tas mane išduos. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina kaip yra apie jį parašyta. Bet bėda tam žmogui, kuris išduoda Žmogaus Sunų: geriau tam žmogui būtų, jei jis nebūtų gimęs. Atsakydamas gi Judas, jo išdavikas, tarė: Ar gi aš, Mokytojau? Tarė jam: pats pasakei. Bevalgant gi vakarienę, Jėzus ėmė duoną, ir palaiminęs sulaužė, ir paduodamas savo mokiniams, tarė: *Imkite ir valgykite: tai yra mano Kūnas.* Ėmęs gi kieliką ir atiduodamas padėką, davė jiems sakydamas: Gerkite iš jo visi: Nes *tai yra mano kraujas, naujojo įstatymo, kuris bus išlietas už daugelį nusidėjimams atleisti.* Tačiau sakau jums: Negersiu nuo šio laiko iš to vynmedžio vaisiaus ligi tos dienos, kada jį naują gersiu drauge tu jumis mano Tėvo karalystėje. Ir sukalbėję garbės giesmę išėjo į Alyvų kalną. Tuomet tarė jiems Jėzus: Visi jūs paabejosite manimi šią naktį: Nes yra parašyta: Užgausiu piemenį, ir bandos avys išsisklaidys. Prisikėlęs gi iš numisurių nueisiu pirm jūsų į Galilieją. Petras gi atsiliepdamas tarė jam: Nors ir visi paabejotų tavimi, aš niekumet nepaabejosiu. Tarė jam Jėzus: Ištiesų sakau tau, jog šią naktį pirm negu gaidys sugiedos, triskart manęs išsiginsi. Tarė jam Petras: Nors ir mirti tektų man su tavimi, neišsiginsiu tavęs. Panašiai kalbėjo ir kiti mokiniai. Tuomet atėjo Jėzus su jais į kaimą vadinamą Getsemani, ir tarė savo mokiniams: Prisėskite čionai, aš tuotarpu nueisiu tenai ir melsiuosi. Ir ėmęs drauge Petrą, ir du Zebediejaus sūnu pradėjo liūsti ir nerimti. Tuo-

met tarė jiems: Liūdna yra mano siela ligi mirties: pasilikkite čionai, ir budėkite su manimi. Ir nuėjęs truputį toliau, parpuolė ant savo veido, melsdamos ir sakydamas: Tėve mano, jei galima, teaplenkie mane tas kielikas, tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu. Ir atėjęs į savo mokinius, rado juos bemiegant, ir tarė Petrui: Taip tat vieną valandą negalėjote budėti su manimi? Budėkite ir melskitės, kad nepasiduotumėt gundinami. Dvasia, tiesa, yra stropi, bet kūnas silpnas. Vėl antrą sykį nuėjo, ir meldėsi, sakydamas: Tėve mano, jei kielikas negali aplenkti manęs, kad aš jo negerčiau, tebūnie tavo valia. Ir atėjęs vėl rado juos bemiegančius: nes jų akys buvo mieguistos. Ir palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kart meldėsi, kalbėdamas tuos pačius žodžius. Tuomet atėjo į savo mokinius, ir tarė jiems: Miegokite jau ir ilsėkitės: štai prisiartino valanda, ir Žmogaus Sūnūs bus išduotas į nusidėjelių rankas. Kelkitės, eikime: štai prisiartino mano išdavikas. Dar jam tebelkabant, štai Judas, vienas dvylikos, atėjo, o su juo didi minia su kalavijais ir vezdais, pasiųsti vyresniųjų kunigų ir žmoniu seniūnų. Išdavikas gi buvo davęs jiems ženklą, sakydamas: Kurį pabučiuosiu, tasai yra, nustverkite jį. Ir greitai prisiartinęs prie Jėzaus tarė: Sveikas, Mokytojau! Ir pabučiavo. Jėzus gi tarė jam: Prietėliau, ko atėjai? Tuomet prisiartino, ir nustvėrė Jėzų, ir suėmė jį. Ir štai vienas tų, kurie buvo su Jėzumi, ištiesęs ranką, ištraukė savo kalaviją, ir ištikęs vyriausiojo kunigo tarną, atkirto jam ausį. Tuomet tarė jam Jėzus: Įkišk tavo kalaviją į jo vietą: nes visi, kurie stveriasi kalavijo, nuo kalavijo žūna. Ar manai, kad

negalėčiau prašyti mano Tėvo, ir tuojau pristatytų man daugiau nekaip dvyliką legijonų angelų? Kaip gi tat išsipildytų Raštas, jog taip turi įvykti? Aną valandą tarė Jėzus minioms: Kaip prieš žmogžūdį išėjote su kalavijais ir vezdais suimti manęs: Kasdien sedėjau jūsų tarpe mokindamas bažnyčioje, ir nesuėmėte manęs. Visa gi tai įvyko, kad išsipildytų pranašų Raštai. Tada visi mokiniai apleido jį ir pabėgo. Suėmusieji gi Jėzų nuvedė jį į Kajipą vyriausiąjį kunigą, kur buvo susirinkę mokytojai ir vyresnieji. Petras gi sekė jį ištolo ligi vyriausiojo kunigo kiemo. Ir įėjęs vidun atsisėdo su tarnais, kad matytų, kokis bus galas: Vyresnieji gi kunigai ir visas Susirinkimas ieškojo melagingo liudimo prieš Jėzų, kad pasmerktų jį mirtin: Ir nerado, nors daug melagingų liudytojų buvo atėję. Taćiau pagalios atėjo du melagingu liudytoju ir tarė: Šis yra pasakęs: Galiu sugriauti Dievo Bažnyčią, ir po trijų dienų vėl ją pastatyti. Ir atsikėlęs vyriausias kunigas, tarė jam: Nieko neatsakai į tai, ką šie liudija prieš tave? Jėzus gi tylėjo. Ir vyriausias kunigas tarė jam: Prisiekdinu tave per gyvąjį Dievą, kad pasakytumei mums, ar tu esi Kristus, Dievo Sūnus? Sako jam Jėzus: Pats pasakei: Tačiau sakau jums: nuo šio laiko regėsite Žmogaus Sūnų, sėdintį Dievo galybės dešinėje, ir ateinantį dangaus debesyse. Tuomet vyriausias kunigas perplėšė savo rūbus, sakydamas: Piktžodžiavo: Kam dar reikalingi liudytojai? Štai dabar girdėjote piktžodžiaujant. Kas jums regisi? Jie gi atsakydami, tarė: Kaltas yra mirties. Tuomet spiaudė jam į veidą, ir mūšė jį kumščiais, kiti gi plaštakais dauže jo veidą, sakydami: Prana-

šauk mums, Kristau, kas tave užgavo? Petras gi tuotarpu sedėjo orie ant kiemo: ir prisiartino prie jo viena tarnaitė, sakydama: Ir tu buvai su Jėzumi Galiliečiu. Jis gi visų akivaizdoje išsigynė, sakydamas: Nežinau ką kalbi. Einant gi jam į vartus, išvydo jį kita tarnaitė, ir tarė ten buvusiems: Ir tas buvo su Jėzumi Nazariečiu. Ir vėl jis išsigynė prisiekdamas: Nepažįstu to žmogaus. Ir truputį lūkterėjus priėjo kurie stovėjo, ir tarė Petrui: Tikrai, ir tu esi iš jų tarpo, net tavo šneka išduoda tave. Tuomet ėmė keiktis ir prisiekioti nepažįstąs to žmogaus. Ir staiga sugiedojo gaidys. Ir atsiminė Petras Jėzaus žodį, kurį buvo ištaręs: Pirma negu gaidys sugiedos: triskart manęs išsiginsi. Ir išėjęs iš ten griaudžiai verkė. Išbrėškus dienai, visi vyresnieji kunigai ir žmonių seniūnai susitarė prieš Jėzų pasmerkti jį mirtin. Ir surišę jį nuvedė, ir padavė Pontijui Pilotui, viršininkui. Tuomet Judas, kuris jį išdavė, matydamas jį esant pasmerktą, gailėsio perimtas, nunešė atgal trisdešimt sidabrinių vyresniesiems kunigams, ir seniūnams, sakydamas: Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują. Bet jie tarė: Kas mums rūpi? Žinokis sau. Ir sviedęs sidabrinius bažnycioje, nuėjo ir pasikorė. Vyresnieji gi kunigai, surinkę sidabrinius, tarė: Negalima dėti jų į iždo skrynią, nes yra užmokėsnis už kraują. Pasitarę tat tarp savęs nupirko už juos puodžiaus dirvą pakėlingiems laidoti. Todel toji dirva vadinasi ligi šios dienos Hakeldama, tai yra, Kraujo Dirva. Tuomet išsipildė kas yra parašyta Jeremijo pranašo, tariančio: Ir paėmė trisdešimt sidabrinių, užmokėsnį už Įkainotąjį, kurį įkainavo Izraėliaus sūnūs: ir davė juos už puodžiaus dirvą, kaip yra

įsakęs man Viešpats. Jėzus gi atsistojo viršininko akivaizdoje. Ir paklausė jį viršininkas, sakydamas: Tujai esi Žydų karalius? Tarė jam Jėzus: Pats sakai. Ir kad jį skundė vyresnieji kunigai ir seniūnai, nieko neatsakė. Tuomet sako jam Pilotas: Negirdi, kaip daug liudimų kalba prieš tavę? Ir neatsakė jam nė į vieną žodį, taip kad viršininkas labai stebėjosi. Per šventes gi viršininkas paprastai paleisdavo žmonėms vieną kalinį, kurio jie sau panorėdavo. Turėjo gi tuomet garsų kalinį, vadinamą Barabas. Kada gi susirinko, tarė Pilotas: Katrą norite paleisti jums? Barabą, ar Jėzų, kuris vadinasi Kristus? Nes žinojo, jog jie iš neapykantos jį išdavė. Besėdint gi jam teismo kėdėje, jo moteris pranešė jam per pasiųstąjį: Nieko neturėk su tuo Teisinguoju: nes šiandien daug del jo psisikentėjau sapne. Vyresnieji gi kunigai ir seniūnai sukurstė minias, kad prašytų Barabo, Jėzų gi pražūdytų. Tada viršininkas prabilo ir tarė jiems: Katrą dviejų norite jums paleisti? Jie gi sušuko: Barabą: Klausia jų Pilotas: Ką gi tat padarysiu su Jėzumi, kuris vadinasi Kristus? Visi jam atsakė: Tebūnie nu kryžiuotas. Pilotas matydamas nieko neatsieksiąs, ir tik didesnį kylant sumišimą, ėmęs vandenį nusiplovė rankas gaujos akivazdoje, sakydamas: Aš nekaltas del to Teisingojo kraujo: Tai jūsų dalykas. Ir atsakydami visi žmonės, tarė: Jo kraujas ant mūsų ir ant mūsų vaikų. Tuomet paleido jiems Barabą, Jėzų gi nuplaktą išdavė jiems, kad nukryžiuotų. Tada viršininko kareiviai paėmę Jėzų į teismo rūmus, sušaukė į juos visą būrį ir nurėdę jį, apvilko raudonu rūbu, ir nupynę erškėčių vainiką uždėjo jam ant galvos, ir

nendrę į jo dešinę. Ir priklaupę prieš jį, tyčiojosi iš jo sakydami: Sveikas, Žydų karaliau! Ir spiaudydami į jį, ėmė nendrę ir mūšė jį per galvą. Ir pasityčioję iš jo, nuvilko nuo jo rūbą, ir aprėdę jį jo drabužiais, vedė nukryžiuotų. Išėję gi rado žmogų Kirėnietį, vardu Simaną. Tą privertė nešti jo kryžių. Ir atėjo į vietą, vadinamą Golgota, tai yra kaukolių vieta (*Kalvarija*). Ir davė jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi. Ir paragavęs nenorėjo gerti. Prikalę gi jį į kryžių, pasidalino jo rūbais, mesdami burtus, idant išsipildytų, kas yra parašyta pranašo, tariančio: Pasidalino tarp savęs mano rūbais, ir del mano drabužio metė burtus. Ir atsisėdę sergėjo jį. Ir virš jo galvos prikabino parašytą jo kaltybę: *Tas yra Jėzus, Žydų karalius*. Tuomet drauge su juomi buvo nukryžiuotu du žmogžūdžiu: vienas po dešinės, kitas po kairės. Einantieji gi pro šalį piktžodžiavo jam, kraipydami savo galvas, ir sakydami: Še tau, kuris sugriauji Dievo bažnyčią ir per tris dienas vėl ją pastatai, išsigelbėk pats save: jei esi Dievo Sūnus, nusileisk nuo kryžiaus. Lygiai ir vyresnieji kunigai drauge su mokytojais, ir seniūnais koliojo jį, sakydami: Kitus išgelbėjęs pats savęs negali išgelbėti: Jei yra Izraėliaus Karalius, tenusileidžia dabar nuo kryžiaus, ir įtikėsime į jį. Užsitikėjo Dievu: teišgelbie dabar jį, jei jis jam patinka, nes gi yra sakęsis: Dievo Sūnus esmi. Taip pat koliojo jį ir žmogžūdžiai, kurie buvo drauge su juo nukryžiuoti. O nuo šeštos valandos ligi valandos devintos tamsybės apsiautė visą žemę. Ir apie devintą valandą sušuko Jėzus didžiu balsu, tardamas: Eli, Eli, lema subaktani? Tai yra Die-

ve mano, Dieve mano, kodel mane apleidai? Kaikurie gi ten stovėdami ir girdėdami sakė: Eliją šaukia. Ir tuojau vienas jų nubėgo ir ėmęs kempinę pripildė uksusu, ir uždėjęs ją ant nendrės, davė jam gerti. Kiti gi kalbėjo: lukterk, pažiūrėkime, ar ateis Elijas jo išgelbėtų. Jėzus gi vėl šaukdamas didžiu balsu, *išleido dvasią.*

(Cia raikia trumpai valandėlei priklaupti).

Ir štai bažnyčios uždanga perplyšo į dvi dali nuo viršaus ligi apačios, ir sudrebėjo žemė, ir perskilo uolos. Ir atsivėrė grabai: ir daugelis kūnų Šventųjų, kurie buvo užmigę, atsikėlė. Ir išėję iš grabų po jo prisikėlimo atėjo į Šventąją Miestą, ir daug kam pasirodė. Šimtininkas gi, ir kurie drauge su juo saugojo Jėzų, išvydę žemės drebėjimą ir tai, kas darėsi, labai nusigando, ir kalbėjo: Tikrai tas buvo Dievo Sūnus. Buvo gi ten daug moterų iš tolimų apylinkių, kurios sekė Jėzų nuo Galiliejos, ir jam tarnavo, tarp kurių buvo Marija Magdalena, ir Marija Jakūbo bei Juozapo motina, ir Zebediejaus sūnų motina. Povakaryje atėjo vienas turtingas žmogus, vardu Juozapas, kuris ir pats buvo Jėzaus mokinys. Tas atėjo į Pilotą, ir prašė Jėzaus Kūno. Tada Pilotas įsakė atiduoti kūną. Ir Juozapas išgavęs kūną įvyniojo jį į švarią paklodę, ir padėjo savo naujame grabe, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Ir užrito didelį akmenį prie grabo angos, ir atsitolino. Buvo gi tenai Marija Magdalena, ir kita Marija, sėdinti priešais grabo. Antrą gi dieną, kuri yra po Prisirengimo die-

nos, susirinko vyresnieji kunigai, ir pariziejai pas Pilotą, sakydami: Pone, atsiminėme, jogei tas suvedžiotojas buvo sakęs dar gyvas bebūdamas: Po trijų dienų prisikelsiu. Liepk tat sergėti grabą ligi trečios dienos, idant kartais neateitų jo mokiniai, ir neišvogtų jo, ir nepasakytų gaujai: Kėlėsi iš numirusių: ir paskutinė klaida būtų piktesnė už pirmąją. Tarė jiems Pilotas: Turite sargybą, eikite, sergėkite kaip išmanote. Jie gi nuėję apstatė grabą sargais, padėję antspaudą ant akmens.

Męka Pana naszego Jezusa Chrystusa,

według Mat. Rozdz. 26 i 27.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Wiecie że po dwu dniach Pascha będzie, a Syn człowieczy będzie wydany aby był ukrzyżowany? Wtedy zebrali się przedniejsi kapłani, i starsi ludu do dworu najwyższego kapłana, którego zwano Kajfaszem: i naradzali się aby Jezusa zdradą pojmać, i zabić. Lecz mówili: Nie w dzień święty, aby snadź nie stał się rozruch między ludem. A gdy Jezus był w Betanii w domu Symona trędowatego, przystąpiła do niego niewiasta mająca naczynie alabastrowe olejku drogiego, i wylała na głowę jego gdy u stołu siedział. A widząc uczniowie, zagniewali się, mówiąc: Na cóż ta utrata? albowiem można to drogo sprzedać, i rozdać ubogim. A wiedząc Jezus, rzekł im: Czemu się uprzykrzacie tej niewieście? bo dobry uczynek dla mnie uczyniła. Albowiem zawsze ubogich macie z sobą, ale mnie nie zawsze macie. Bo ta wylawszy ten olejek na ciało moje, uczyniła

(to) na pogrzeb mój. Zaprawdę mówię wam, gdziekolwiek będzie opowiadana ta Ewangelia po wszystkim świecie, będzie opowiadane na jej pamiątkę i to co ta uczyniła. Wtedy odszedł jeden ze dwunastu, którego zwano Judaszem Iskaryotą, do przedniejszych kapłanów, i rzekł im: Co mi chcecie dać, a ja go wam wydam? A oni naznaczyli mu trzydzieści srebrników. A on odtąd szukał sposobności aby go wydać. W pierwszy tedy dzień przaśników przystąpili uczniowie do Jezusa, mówiąc: Gdzie chcesz abyśmy ci zgotowali jeść paschę? A Jezus rzekł: Idźcie do miasta do pewnego (człowieka), a rzeczcie mu: Mistrz mówi: Czas mój blisko jest, u ciebie czynię paschę z uczniami mymi. I uczynili uczniowie, jako im rozkazał Jezus, i przygotowali paschę. A gdy nadszedł wieczór, siedział Jezus ze dwunastu uczniami swymi. A gdy oni jedli, rzekł: Zaprawdę powiadam wam, że jeden z was mnie wyda. I zasmuceni bardzo, poczęli każdy mówić: Czyliż ja jestem, Panie? A on odpowiadając, rzekł: Kto macza ze mną rękę w misie, ten mnie wyda. Syn wprawdzie człowieczy idzie, jako napisano o nim: ale biada onemu człowiekowi, przez którego Syn człowieczy będzie wydany: dobrzeby mu było, aby się był nie narodził on człowiek. A odpowiadając Judasz, który go wydał, rzekł: Czyliż ja jestem, Mistrzu? Rzekł mu: Tyś powiedział. A gdy oni wieczerzali, wziął Jezus chleb, i błogosławił, i łamał, i dał uczniom swoim, i rzekł: Bierzcie i jedzcie: to jest ciało moje. A wziąwszy kielich, dzięki czynił: i dał im, mówiąc: Pijcie z tego wszyscy. Albowiem to jest krew moja nowego testamentu,

która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów. A powiadam wam: nie będę pił odtąd z tego owocu winnego szczepu, aż do dnia onego, gdy go będę pił z wami nowy w królestwie Ojca mego. I hymn odprawiwszy, wyszli na górę Oliwną. Wtedy im rzekł Jezus: Wszyscy wy zgorszenie weźmiecie ze mnie, tej nocy. Albowiem jest napisane: Uderzę pasterza, i rozproszą się owce trzody. Lecz gdy zmartwychwstanę, wyprzedzę was do Galilei. A odpowiadając Piotr, rzekł mu: Choćby się wszyscy zgorszyli z ciebie, ja nigdy się nie zgorszę. Rzekł mu Jezus: Zaprawdę powiadam ci, iż tej nocy, pierwej niż kur zapieje, trzykroć się mnie zaprzesz. Rzekł mu Piotr: Choćby mi też z tobą przyszło umrzeć, nie zaprę się ciebie. Tak samo i wszyscy uczniowie mówili. Wtedy przyszedł Jezus z nimi do wsi, którą zowią Getsemani, i rzekł uczniom swoim: Siedźcie tu, aż pójdę tam, i będę się modlił. A wziąwszy Piotra, i dwóch synów Zebedeuszowych, począł się smucić, i tęsknić w sobie. Wtedy im rzekł: Smutna jest dusza moja aż do śmierci: czekajcie tu, a czuwajcie ze mną. A postąpiwszy trochę, padł na oblicze swoje, modląc się, i mówiąc: Ojcze mój, jeżeli można, niechaj odejdzie ode mnie ten kielich. Wszakże nie jako ja chcę, ale jako ty. I przyszedł do uczniów swoich, i znalazł ich śpiących: i rzekł Piotrowi: Tak nie mogliście jednej godziny czuwać ze mną? Czuwajcie, a módlcie się, abyście nie weszli w pokusę. Duch wprawdzie jest ochotny, ale ciało mdłe. Znowu powtórnie odszedł, i modlił się, mówiąc: Ojcze mój, jeżeli nie może ten kielich mnie ominąć, tylko abym

go pił, niech się dzieje wola twoja. I przyszedł powtórnie, i znalazł ich śpiących: albowiem były oczy ich obciążone. A zostawiwszy ich, znowu odszedł, i po raz trzeci się modlił, tę samą mowę mówiąc. Wtedy przyszedł do uczniów swoich, i rzekł im: Już śpijcie, i odpoczywajcie: oto przybliżyła się godzina, a Syn człowieczy będzie wydany w ręce grzeszników. Wstańcie, pójdźmy: oto się przybliżył który mnie wyda. A gdy on jeszcze mówił, oto Judasz jeden ze dwunastu przyszedł, a z nim wielka rzesza z mieczmi i z kijmi, posłani od przedniejszych kapłanów, i starszych ludu. A który go wydał, dał im znak, mówiąc: Któregokolwiek pocałuję, ten jest, imajcie go. I natychmiast przystąpiwszy do Jezusa, rzekł: Bądź pozdrowiony, Rabbi. I pocałował go. A Jezus rzekł mu: Przyjacielu, po coś przyszedł? Wtedy przystąpili, i rzucili się na Jezusa, i pojmali go. A oto jeden z tych, którzy byli z Jezusem, wyciągnąwszy rękę, dobył korda swego, i uderzywszy sługę księcia kapłańskiego, uciął ucho jego. Wtedy mu rzekł Jezus: Zwróć kord twój na miejsce swoje. Albowiem wszyscy, którzy do miecza się biorą, mieczem poginą. Czyli mniemasz, żebym nie mógł prosić Ojca mego, a postawiłby mi teraz więcej niż dwanaście hufców Aniołów? Jakżeż się tedy wypełnią Pisma, że się tak musi stać? Onej godziny mówił Jezus rzeszom: Wyszliście jako na zbójcę z mieczmi, i z kijmi pojmać mnie: codziennie siedziałem u was ucząc w kościele, a nie pojmaliście mnie. A to się wszystko działo, aby się wypełniły Pisma prorockie. Wtedy uczniowie wszyscy, opuściwszy go, pouciekali. A owi

pojmawszy Jezusa, wiedli do Kajfasza najwyższego kapłana, gdzie się byli zebrali doktorowie, i starsi. A Piotr szedł za nim z daleka, aż do dworu najwyższego kapłana. A wszedłszy tam, siedział ze sługami aby widzieć koniec. A przedniejsi kapłani, i wszystka rada siedząca, szukali fałszywego świadectwa przeciwko Jezusowi, aby go o śmierć przyprawili: i nie znaleźli, choć wielu fałszywych świadków przychodziło. A nakoniec przyszli dwaj fałszywi świadkowie, i rzekli: Ten mówił: Mogę zepsować kościół Boży, a po trzech dniach go odbudować. A wstawszy najwyższy kapłan, rzekł mu: Nic nie odpowiadasz na to, co ci przeciwko tobie świadczą? Lecz Jezus milczał. A przedniejszy kapłan rzekł mu: Poprzysięgam cię przez Boga żywego, abyś nam powiedział, czy ty jesteś Chrystus Syn Boży? Rzekł mu Jezus: Tyś powiedział. Ale powiadam wam, odtąd ujrzycie Syna człowieczego siedzącego na prawicy mocy Bożej, i przychodzącego w obłokach niebieskich. Wtedy najwyższy kapłan rozdarł szaty swoje, mówiąc: Zbluźnił: cóż jeszcze potrzebujemy świadków? Otoście teraz słyszeli bluźnierstwo: co się wam zdaje? A oni odpowiadając rzekli: Winien jest śmierci. Wtedy plwali na oblicze jego, i bili go kułakami, a drudzy policzki twarzy jego zadawali, mówiąc: Prorokuj nam Chrystusie, kto jest który cię uderzył? A Piotr siedział przed domem na podwórzu: i przystąpiła do niego jedna służebnica, mówiąc: I tyś był z Jezusem Galilejskim. A on się zaparł wobec wszystkich, mówiąc: Nie wiem co mówisz. A gdy on wychodził z drzwi, ujrzała go druga służebnica, i rzekła tym, co tam byli:

I ten był z Jezusem Nazareńskim. I powtórnie zaparł się z przysięgą: Że nie znam człowieka. A wkrótce potem przystąpili którzy stali, i rzekli Piotrowi: Prawdziwie i ty jesteś z nich: bo i mowa twoja cię wydaje. Wtedy począł zaklinać się, i przysięgać iż nie znał człowieka. A natychmiast kur zapiał. I wspomniał Piotr na słowo Jezusowe, które mu był rzekł: Pierwej nim kur zapieje, trzykroć się mnie zaprzesz. A wyszedłszy na dwór, gorzko płakał. A gdy było rano, zeszli się na radę wszyscy przedniejsi kapłani, i starsi ludu przeciwko Jezusowi, aby go o śmierć przyprawili. I związawszy przywiedli go, i podali Poncyuszowi Piłatowi staroście. Wtedy ujrzawszy Judasz, który go wydał, iż był skazany; żalem zdjęty, odniósł trzydzieści srebrników przedniejszym kapłanom, i starszym, mówiąc: Zgrzeszyłem, wydając krew sprawiedliwą. A oni rzekli: Co nam do tego? Ty patrz siebie. A porzuciwszy srebrniki w kościele, odszedł: i poszedłszy, obwiesił się. A przedniejsi kapłani, wziąwszy srebrniki, mówili: Nie godzi się ich kłaść do skarbony: bo to jest zapłata krwi. I naradziwszy się, kupili za nie rolę garncarzową, na grzebanie pielgrzymów. Dlatego owa rola nazwana jest, Haceldama, to jest, rola krwi, aż do dnia dzisiejszego. Wtedy się wypełniło, co jest powiedziane przez Jeremiasza proroka, mówiącego: I wzięli trzydzieści srebrników zapłatę oszacowanego, którego oszacowali z synów Izraelskich: dali je na rolę garncarzową, jako mi postanowił Pan. A Jezus stanął przed starostą, i pytał go starosta, mówiąc: Tyś jest Król Żydowski? Rzekł mu Jezus: Ty powiadasz. A gdy na niego skarżyli przed-

niejsi kapłani, i starsi, nic nie odpowiedział. Wtedy mu rzekł Piłat: Nie słyszysz jak wiele przeciw tobie świadectw przywodzą? I nie odpowiedział mu na żadne słowo, tak iż się bardzo dziwował starosta. A na dzień uroczysty zwykł był starosta wypuszczać pospólstwu jednego więźnia, któregoby chcieli. Miał zaś natenczas więźnia znacznego, którego zwano Barabaszem. Gdy się tedy oni zebrali, rzekł Piłat: Którego chcecie wypuszczę wam: Barabasza, czyli Jezusa, którego zowią Chrystusem? Bo wiedział iż go z zazdrości byli wydali. Lecz gdy on siedział na stolicy sędziowskiej, posłała do niego żona jego, mówiąc: Nic tobie, i sprawiedliwemu temu: albowiem wiele cierpiałam dziś przez sen dla niego. A przedniejsi kapłani, i starsi namówili pospólstwo, aby prosili o Barabasza, a Jezusa stracili. A odpowiadając starosta rzekł im: Któregoż chcecie abym wam wypuścił ze dwóch? A oni rzekli: Barabasza. Rzecze im Piłat: Cóż tedy uczynię z Jezusem, którego zowią Chrystusem? Rzekli wszyscy: Niech będzie ukrzyżowany. Rzekł im starosta: Cóż tedy złego uczynił? A oni więcej wołali, mówiąc: Niech będzie ukrzyżowany. A widząc Piłat iż nic nie pomagało, ale większy się rozruch dział: wziąwszy wody, umył ręce przed pospólstwem, mówiąc: Nie winien ja jestem krwi tego sprawiedliwego: wy siebie patrzcie. A odpowiadając wszystek lud rzekł: Krew jego na nas, i na syny nasze. Wtedy im wypuścił Barabasza: a Jezusa ubiczowanego wydał im, aby był ukrzyżowany. Wtedy żołnierze starosty wziąwszy Jezusa do urzędu, zebrali do niego wszystką rotę: a rozebrawszy go, włożyli na niego płaszcz

szkarłatny: i uplótłszy koronę z ciernia, włożyli na głowę jego, i trzcinę w prawicę jego. A kłaniając się przed nim, naigrawali się z niego, mówiąc: Bądź pozdrowiony Królu Żydowski. A plując nań, wzięli trzcinę, i bili głowę jego. A gdy się z niego naśmiali, zwlekli go z szaty, i oblekli go w odzienie jego, i wiedli go aby ukrzyżować. A wychodząc, znaleźli człowieka Cyrenejczyka, imieniem Symona: tego przymusili aby niósł krzyż jego. I przyszli na miejsce, które zowią Golgota, co znaczy miejsce Trupiej Głowy. I dano mu pić wino z żółcią zmieszane. A gdy skosztował, nie chciał pić. A ukrzyżowawszy go, rozdzielili szaty jego, rzuciwszy los: aby się wypełniło, co jest rzeczone przez Proroka, mówiącego: Rozdzielili sobie odzienia moje, a o suknię moję los rzucali. A siedząc, strzegli go. I włożyli nad głowę jego winę jego napisaną: Ten jest Jezus Król Żydowski. Wtedy byli ukrzyżowani z nim dwaj łotrowie: jeden po prawicy, a drugi po lewicy. A przechodzący mimo bluźnili mu, kiwając głowami swemi, i mówiąc: Hej, co rozwalasz kościół Boży, a w trzy dni go odbudujesz: wybaw siebie samego. Jeśli jesteś Syn Boży, zstąp z krzyża. Także i przedniejsi kapłani naigrawając z doktorami i z starszymi, mówili: Innych wybawił, sam siebie wybawić nie może: jeźli jest Królem Izraelskim, niech teraz zstąpi z krzyża, a uwierzymy jemu: ufał w Bogu: niech go teraz wybawi, jeźli chce; bo powiedział: Że jestem Synem Bożym. Toż i łotrowie, którzy byli z nim ukrzyżowani, urągali mu. A od szóstej godziny stały się ciemności po wszystkiej ziemi aż do dziewiątej godziny. A około dziewiątej godziny

zawołał Jezus głosem wielkim, mówiąc: Eli, Eli, lamma sabacthani? To jest: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? A niektórzy tam stojący, i słyszący, mówili: Eliasza ten woła. A natychmiast bieżawszy jeden z nich, wziąwszy gąbkę napełnił octem, i włożył na trzcinę, i dawał mu pić. Lecz drudzy mówili: Zaniechaj, patrzmy jeśli przyjdzie Eliasz aby go wybawić. A Jezus zawoławszy powtóre wielkim głosem, oddał ducha.

(Tu należy uklęknąć i chwilę zatrzymać się).

A oto zasłona kościelna rozdarła się na dwie części od wierzchu aż do dołu: i ziemia zadrżała, a skały się popadały, i groby się otworzyły: i wiele ciał świętych, którzy posnęli, powstało. I wyszedłszy z grobów po zmartwychwstaniu jego, weszli do miasta świętego, i ukazali się wielu. A setnik, i ci co z nim byli, strzegąc Jezesa, ujrzawszy trzęsienie ziemi, i to, co się działo, zlękli się bardzo, mówiąc: Zaiste ten był Synem Bożym. I było tam wiele niewiast w oddali, które były poszły za Jezusem z Galilei, posługując mu: między któremi była Marya Magdalena, i Marya Jakóbowa i Józefowa matka, i matka synów Zebedeuszowych. A gdy był wieczór, przyszedł pewien człowiek bogaty z Arymatei, imieniem Józef, który też był uczniem Jezusowym. Ten przyszedł do Piłata, i prosił o ciało Jezusowe. Wtedy Piłat kazał oddać ciało. A Józef, wziąwszy ciało, uwinął je w czyste prześcieradło. I położył je w nowym grobie swoim, który był w skale wykował. I przywalił do drzwi grobu kamień

wielki, i odszedł. A była tam Marya Magdalena, i druga Marya, siedząc naprzeciw grobu.

A nazajutrz, który jest dzień po Przygotowaniu, zebrali się przedniejsi kapłani, i faryzeusze do Piłata, mówiąc: Panie, przypomnieliśmy sobie, iż on zwodziciel powiedział jeszcze żyjąc: Po trzech dniach zmartwychwstanę. Rozkaż przeto aby strzeżono grobu aż do dnia trzeciego: aby snadź nie przyszli uczniowie jego, i ukradli go, powiedzieli ludowi: Powstał z martwych: i będzie ostatni błąd gorszy niż pierwszy. Rzekł im Piłat: Macie straż, idźcie, strzeżcie jak umiecie. A oni odszedłszy, obwarowali grób strażą, zapieczętowawszy kamień.

Didžiajam Ketvergui.

Jn. 13, 1—15.

Prieš Velykų šventes Jėzus žinodamas, jog atėjo jo valanda, idant išeitų iš šio pasaulio į Tėvą: numylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, ligi galo juos numylėjo. Ir pasibaigus vakarienei, po to kai jau velnias buvo įdėjęs į širdį Judo, Simano Iskarioto sūnaus, idant tas jį išduotų: žinodamas, jog visa jam davė Tėvas į rankas, ir jog iš Dievo išėjo, ir į Dievą eina: Kėlėsi nuo vakarienės, ir nusivilko savo rūbus: ir ėmęs maršką, persijuosė. Paskiau įpylė vandens į praustuvą, ir pradėjo mazgoti mokinių kojas, ir šluostyti marška, kuria buvo persijuosęs. Prisiartino tat prie Simano Petro. Ir tarė jam Petras: Viešpatie, tu man nori mazgoti kojas? Jėzus atsakė ir tarė jam: Ką aš darau, tu dabar neišmanai, bet paskui žinosi. Tarė jam Petras: Ne, niekumet man kojų nemazgosi. Jėzus atsakė

jam: Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manimi. Tarė jam Simanas Petras: Viešpatie, ne tiktai mano kojas, bet ir rankas, ir galvą. Tarė jam Jėzus: Kas yra išsimaudęs nebereikalauja daugiau, kaip tik nusimazgoti kojas, ir jau visas yra švarus. Ir jūs esate švarūs, bet ne visi. Nes žinojo, kas jį išduosiąs: todel pasakė: Ne visi esate švarūs. Numazgojęs tat jų kojas, ir apsivilkęs savo rūbais, atsisėdęs vėl už stalo, tarė jiems: Ar suprantate, ką jums padariau: Jūs mane vadinate mokytoju, ir Viešpatimi ir gerai sakote: nes tokis esmi. Jei tat aš, Viešpats ir Mokytojas, numazgojau jūsų kojas: ir jūs privalote vienas kitam mazgoti kojas. Nes daviau jums pavyzdį, idant kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumėt.

Na Wielki Czwartek.

Jn. 13, 1—15.

Przed świętym dniem Paschy, wiedząc Jezus, iż przyszła godzina jego, aby przeszedł z tego świata do Ojca: umiłowawszy swoich, którzy byli na świecie, do końca ich umiłował. A odprawiwszy wieczerzę, gdy już był dyabeł wrzucił do serca, żeby go wydał Judasz Symona Iskaryoty: wiedząc iż mu wszystko dał Ojciec w ręce, a iż od Boga wyszedł, i do Boga idzie: wstał od wieczerzy, i złożył szaty swe: a wziąwszy prześcieradło, przepasał się. Potem nalał wody w miednicę, i począł umywać nogi uczniom, i obcierać prześcieradłem, którem się był przepasał. Przyszedł tedy do Symona Piotra. I rzekł mu Piotr: Panie, ty mnie nogi umywasz? Odpowiedział Jezus: i rzekł mu: Co ja

czynię, ty teraz nie wiesz, ale dowiesz się potem. Rzekł mu Piotr: Nie będziesz mi umywał nóg na wieki. Odpowiedział mu Jezus: Jeśli cię nie obmyję, nie będziesz miał części ze mną. Rzekł mu Symon Piotr: Panie, nie tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę. Rzekł mu Jezus: Kto omyty jest, nie potrzebuje tylko żeby nogi umył, ale jest czysty wszystek. I wy jesteście czystymi, ale nie wszyscy. Albowiem wiedział któryby był co go miał wydać: dlatego powiedział: Nie jesteście wszyscy czyści. Gdy tedy umył nogi ich, i wziął szaty swe: siadłszy znowu, rzekł im: Wiecie com wam uczynił? Wy mnie zowiecie Nauczycielu i Panie: a dobrze mówicie: bo jestem. Jeśli tedy ja Pan i Nauczyciel, umyłem nogi wasze: i wy powinniście jeden drugiemu nogi umywać. Albowiem dałem wam przykład, abyście jako ja wam uczyniłem, tak i wy czynili.

Didžiajai Pėtnyčiai.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančia, aprašyta šv. Jono sk. sk. 18, 19.

Anuo metu: Jėzus su savo mokiniais išėjo už Kedrono upelio, kur buvo daržas, į kurį įėjo jis, ir jo mokiniai. Bet Judas, jo išdavikas, žinojo tą vietą: nes Jėzus dažnai ten susieidavo su savo mokiniais. Judas tat ėmęs kareivių būrį, ir vyresniųjų kunigų, ir pariziejų tarnus, atėjo ten su žibintuvais, ir švyturiais, ir ginklais. Jėzus gi žinodamas visa, kas turėjo su juo atsitikti, išeina pirmyn, ir klausia jų: Ko ieškote? Jie atsakė jam: Jėzaus Nazariečio. Jėzus sako jiems: Aš esmi. Judas gi, jo išdavikas, stovėjo

drauge su jais. Kai tatai jiems tarė: Aš esmi: jie pasitraukė atgal, ir parpuolė ant žemės, Vėl paklausė juos: Ko ieškote? Jie gi tarė: Jėzaus Nazariečio. Jėzus atsakė: Sakiau jums, jog aš esmi: jei manęs ieškote, leiskite šiems išeiti. Idant išsipildytų žodžiai, kuriuos buvo pasakęs: Nė vieno nepražūdysiu tų, kuriuos man esi davęs. Simanas gi Petras, turėdamas kalaviją, išsitraukė jį, ir kirto vyriausiojo kunigo tarnui: ir nukirto jam dešinę ausį. Tarno gi vardas buvo Malkus. Bet Jėzus tarė Petrui: Įkišk savo kalaviją į makštį. Ar gi aš negersiu to kieliko, kurį davė man Tėvas. Būrys gi, ir tribūnas, ir Žydų tarnai suėmė Jėzų, ir surišė jį. Ir atvedė jį visųpirma į Aną, nes šis buvo Kajipo uošvis, kuris buvo vyriausiuoju kunigu tais metais. Kajipas gi kaip tik buvo davęs Žydams patarimą: Kad naudingiau būtų, jei vienas žmogus tenumirtų už tautą. Sekė gi Jėzų Simanas Petras, ir kitas mokinys. Tas gi mokinys buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui ir įėjo su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą. Petras gi stovėjo orie prie dūrų. Kitas tat mokinys, pažįstamas vyriausiajam kunigui, išėjo ir, pasikalbėjęs su dūrine, įsivedė Petrą. Ir tarnaitė dūrinė tarė Petrui: Ar nesi ir tu iš to žmogaus mokinių skaičiaus? Jis tarė: Nesmi. Stovėjo gi vergai, ir tarnai prie ugnies: nes buvo šalta, ir šildėsi: Petras irgi stovėjo drauge su jais ir šildėsi. Vyriausias tat kunigas kláusė Jėzų del jo mokinių, ir del jo mokslo. Jėzus jam atsakė: Aš viešai kalbėjau pasauliui: aš visumet mokinau sinagogoje ir bažnyčioje, kur susieina visi Žydai: ir slaptai nieko nesu kalbėjęs. Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie

girdėjo ką aš esu kalbėjęs. Ištarius jam tuos žodžius, vienas ten stovėjusių tarnų sudavė Jėzui per veidą, sakydamas: Taip atsakai vyriausiajam kunigui? Jėzus jam atsakė: Jei negerai kalbėjau, prirodyki tai man, o jei gerai, kam mane muši? Ir Anas nusiuntė jį surištą į Kajipą, vyriausiąjį kunigą. Simanas gi Petras buvo bestovįs ir besišildąs. Ir paklausė *(jį)*; Ar ir tu nesi iš jo mokinių skaičiaus? Jis išsigynė ir tarė: Nesmi. Vienas vyriausiojo kunigo tarnų, giminietis to, kuriam Petras nukirto ausį, tarė jam: Ar gi ne tave aš mačiau darže draūge su juo? Petras gi vėl išsigynė: ir tuojau pragydo gaidys. Veda tat Jėzų nuo Kajipo į teismo rūmus. Buvo gi rytas. Tačiau patys neįėjo į teismo rūmus, kad nesusiteptų, bet kad galėtų valgyti Velykų avinėlį. Išėjo tat į juos Pilotas ir tarė: su kokiu skundu ateinate čionai prieš tą žmogų? Atsakė ir tarė jam: Jei šisai nebūtų piktadarys, neišduotume jo tau. Pilotas gi jiems atsakė: Imkite jūs jį, ir teiskite savo įstatymais. Žydai tarė jam: Mums nevalia nieko nužūdyti: Idant išsipildytų Jėzaus žodžiai, kuriuos jis buvo pasakęs, pažymėdamas kokia mirtimi turėsiąs mirti. Pilotas tat vėl įėjo į teismo rūmus, ir pasivadinęs Jėzų tarė jam: Ar tu esi Žydų karalius? Jėzus atsakė: Ar tą klausimą pats nuo savęs statai, ar kiti yra tau pasakę apie mane? Pilotas atsakė: Ar gi aš esmi Žydas? Tavo tauta, ir vyresnieji kunigai išdavė man tave. Ką esi padaręs? Jėzus atsakė: Mano karalystė ne šiame pasaulyje, jei mano karalystė būtų šiame pasaulyje, tikrai mano tarnai kovotų, kad nebūčiau išduotas Žydams: dabar gi mano kara-

lystė nėra čionai. Tada tarė jam Pilotas: tai karalius tu esi? Jėzus atsakė: Pats sakai, nes aš esmi karalius. Aš todel gimiau, ir todel atėjau į pasaulį, kad liudyčiau tiesą: kiekvienas, kuris mėgsta tiesą, klauso mano balso. Tarė jam Pilotas: Kas yra tiesa? Ir tai ištaręs, vėl išėjo į Žydus, ir tarė jiems: Aš nerandu jamė jokios kalčios. Yra gi pas jus paprotis, kad paleidžiu jums vieną Velykoms; ar norite, kad paleisčiau jums Žydų karalių? Bet jie vėl sušuko tardami: Ne jį, bet Barabą. Barabas gi buvo žmogžūdys. Tada ėmė Pilotas Jėzų ir liepė nuplakti. Kareiviai gi nupynę iš erškėčių vainiką uždėjo jam ant galvos, ir apvilko jį raudonu rūbu. Ir ėjo prie jo ir sakė: Sveikas, Žydų karaliau: ir mūšė jį per veidą. Pilotas tat vėl išėjo laukan ir tarė jiems: Štai atvedu jums jį laukan, kad įsitikintumėt, jog aš nerandu jame jokios kalčios. (Išėjo ir Jėzus su erškėčių vainiku ir raudonu rūbu). Ir tarė jiems: Šitai žmogus. Bet vyresnieji kunigai ir tarnai, išvydę jį, sušuko tardami: Nukryžiuok, nukryžiuok jį. Sako jiems Pilotas: Imkite jūs jį ir nukryžiuokite: nes aš nerandu jame kalčios. Atsakė jam Žydai: Mes turime įstatymus, ir pagal įstatymus jis turi numirti, nes skelbėsi Dievo Sūnumi. Išgirdęs gi Pilotas tą kalbą, dar labiau nusigando. Ir vėl grįžęs į teismo rūmus tarė Jėzui: Iš kur tu esi? Jėzus gi jam neatsakė. Tarė tat jam Pilotas: Nesikalbi su manimi? Ar nežinai, kad aš turiu galią nukryžiuoti tave, ir turiu galią paleisti tave? Jėzus atsakė: Neturėtumei ant manęs jokios galios, jei tau nebūtų duota iš aukšto. Todel kuris mane tau išdavė, turi didesnį nusidėjimą. Ir nuo to laiko Pilotas

stengėsi paleisti jį. Žydai gi šaukė tardami: Jei jį paleisi, nesi Ciesoriaus prietėlius: nes kiekvienas, kuris darosi save karaliumi, priešinasi Ciesoriui. Pilotas gi išgirdęs tuos žodžius, išvedė Jėzų laukan: ir atsisėdo teismo kėdėn, vietoje, kuri vadinasi Litóstrotos, Žydiškai gi Gabbata. Buvo gi Velykų prisirengimo diena, arti šeštos valandos. Ir tarė Žydams: Štai jūsų Karalius. Bet jie sušuko: Šalin, šalin su juo, nukryžiuok jį. Klausia jų Pilotas: Jūsų karalių turiu nukryžiuoti? Atsakė vyresnieji kunigai: Mes neturime karaliaus, tiktai Ciesorių. Tada išdavė jį jiems, kad jį nukryžiuotų. Jie gi ėmė Jėzų, ir išvedė. Ir besinešdamas sau kryžių, išėjo į tą vietą, kuri vadinasi Kaukolių vieta, Žydiškai gi Golgota. Tenai nukryžiavo jį, ir drauge su juo du kitu, iš vienos ir iš antros šalies, o viduryje Jėzų. Pilotas gi taip pat parašė titulą: ir padėjo kryžiaus viršuje. Buvo gi parašyta: *Jėzus Nazarietis, Žydų Karalius*. Tą tat parašą skaitė daugelis Žydų, nes vieta, kurioje Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti miesto. Ir buvo parašyta Žydiškai, Graikiškai ir Latyniškai. Todel vyresnieji kunigai ir sakė Pilotui: Nerašyk: Žydų karalius: bet: jis sakė: Esmi Žydų karalius. Pilotas atsakė: Ką parašiau, parašiau. Kareiviai gi nukryžiavę jį, pasiėmė jo viršutinius rūbus, (ir padalino į keturias dalis, kiekvienam kareivini po dalį) ir taip pat drabužį. Kadangi drabužis buvo nesiūtas, bet visas nuo viršaus ligi apačios numegstas, tai jie tarė vienas kitam: Neraižykime jo, bet burkime, kam jis turi tekti: Kad išsipildytų Raštas, tariąs: Pasidalino tarp savęs mano rūbus, del mano gi drabužio metė burtus.

Kareiviai taip ir padarė. Stovėjo gi po Jėzaus kryžiumi jo motina, ir jo motinos sesuo, Marija Kleopienė, ir Marija Magdalena. Pamatęs gi Jėzus motiną, ir bestovintį mokinį, kurį mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus. Paskui tarė mokiniui: Štai tavo motina. Ir nuo tos valandos paėmė ją mokinys į save. Paskui Jėzus žinodamas, jog visa įvyksta, kad išsipildytų Raštas, tarė: Trokštu. Buvo gi pastatytas indas pilnas uksuso. Pripildę tat kempinę uksusu, ir uždėję ant yzopo, pridėjo jo burnai. Jėzus gi paragavęs uksuso, tarė: Išsipildė. Ir palenkęs galvą *atidavė dvasią.*

(Čia reikia trumpai valandėlei priklaupti).

Buvo Prisirengimo diena. Kad kūnai nekybotų subatos dieną ant kryžiaus, (nes didi buvo toji Subatos diena), Žydai prašė Pilotą, kad jų blauzdos būtų sulaužytos, ir jie nuimti. Atėjo tat kareiviai, ir sulaužė blauzdas pirmajam ir antrajam, kurie drauge su juo buvo nukryžiuoti. Atėję gi į Jėzų, ir matydami jį jau mirusį, nelaužė jo blauzdų, bet vienas kareivių jėtimi atvėrė jo šoną, ir tuojau išplaukė kraujas ir vanduo. Kuris gi regėjo, davė liudimą: ir tikras yra jo liudimas. Ir jis žino, jog tiesą kalba: kad ir jūs įtikėtumėt. Nes tai įvyko, kad išsipildytų Raštas: Jo kaulo nelaužysite. Kitur gi Raštas vėl sako: Pamatys, ką pervėrė. Po to gi Juozapas Arimatiejietis (todel kad buvo Jėzaus mokinys, bet slaptai, nes bijojosi Žydų), paprašė Pilotą leisti jam paimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Atejo tat ir paėmė Jėzaus kūną. Taip pat ir Nikodemas, kuris nakčia matėsi

pirmą sykį su Jėzumi, atėjo nešinas mišiniu iš miros ir alioėso arti šimto svarų. Juodu tat ėmė Jėzaus kūną, ir suvystė jį marškomis su kvepalais, kaip pas Žydus yra paprotis laidoti. Šalia gi vietos, kur buvo nukryžiuotas, buvo daržas: ir darže naujas grabas, į kurį dar niekas nebuvo padėtas. Tenai tat, del Žydų Prisirengimo dienos, kadangi grabas buvo arti, padėjo Jėzų.

Na Wielki Piątek.

Męka Pana naszego Jezusa Chrystusa według św. Jana Rozdz. 18 i 19.

Onego czasu: Wyszedł Jezus z uczniami swymi za potok Cedron, gdzie był ogród, do którego on wszedł, i uczniowie jego. A wiedział i Judasz, który go wydawał, miejsce: iż się tam często schodził Jezus z uczniami swoimi. Judasz tędy wziąwszy rotę, i służebników od najwyższych kapłanów i faryzeuszów, przyszedł tam z latarniami, i z pochodniami, i z orężami. A tak Jezus wiedząc wszystko, co na niego przyjść miało, postąpił, i rzekł im: Kogo szukacie? Odpowiedzieli mu: Jezusa Nazareńskiego. Rzekł im Jezus: Ja jestem. A z nimi stał też Judasz, który go wydawał. Skoro im tedy rzekł: Jam jest: cofnęli się i padli na ziemię. Spytał ich tedy znowu: Kogo szukacie? A oni powiedzieli: Jezusa Nazareńskiego. Odpowiedział Jezus: Powiedziałem wam, iżem ja jest: jeśli tedy mnie szukacie, dopuście tym odejść. Aby się wypełniła mowa, którą wyrzekł: Iż których mi dałeś, żadnego z nich nie straciłem. Symon tedy Piotr mając kord dobył go:

i uderzył sługę najwyższego kapłana: i uciął prawe ucho jego. A słudze temu było imię Malchus. Rzekł tedy Jezus Piotrowi: Włóż kord twój do pochwy. Kielicha, który mi dał Ojciec, czyż pić go nie będę? Rota tedy, i rotmistrz, i służebnicy Żydowscy pojmali Jezusa, i związali go: i przywiedli go naprzód do Annasza, bo był to świekier Kaifaszów, który był najwyższym kapłanem w roku onym. A był Kaifasz, który był radę dał Żydom: Że pożytecznem jest, aby jeden człowiek umarł za lud. I szedł za Jezusem Symon Piotr, i drugi uczeń. A ten uczeń był znajomy najwyższemu kapłanowi, i wszedł z Jezusem do przedsionka arcykapłana. A Piotr stał u drzwi na dworze. Wyszedł tedy drugi uczeń, który był znajomy najwyższemu kapłanowi, i rzekł odźwiernej: i wprowadził Piotra. Rzekła tedy Piotrowi służebnica odźwierna: Czyż i ty nie jesteś z uczniów człowieka tego? On rzecze: Nie jestem. I stała czeladź, i służebnicy przy węglach żarzących się, bo zimno było, i grzali się; a był z nimi i Piotr stojąc, i grzejąc się. Tedy najwyższy kapłan spytał Jezusa o jego uczniów, i o naukę jego. Odpowiedział mu Jezus: Jam jawnie mówił światu: ja zawsze uczyłem w bóżnicy, i w kościele, dokąd się wszyscy Żydowie schodzą: a w skrytości nic nie mówiłem. Co mnie pytasz? spytaj tych, którzy słuchali co im mówiłem: oto ci wiedzą co ja mówiłem. A gdy to wyrzekł, jeden że służebników stojący tam dał policzek Jezusowi, mówiąc: Tak odpowiadasz najwyższemu kapłanowi? Odpowiedział mu Jezus: Jeśli źle rzekłem, daj świadectwo o złem: a jeżeli dobrze, czemu mię bijesz? I odesłał go

Annasz związanego do Kaifasza najwyższego kapłana. A Symon Piotr stał, i grzał się. Rzekli mu tedy: Czy i ty nie jesteś z uczniów jego? Zaparł się on, i rzekł: Nie jestem. Rzekł mu jeden ze służebników najwyższego kapłana, powinowaty onego, któremu Piotr uciął ucho: Czy nie ja ciebie widziałem w ogrodzie z nim? Zaparł się tedy znowu Piotr: a natychmiast kur zapiał. Przywodzą tedy Jezusa od Kaifasza do urzędu. A było rano: i sami nie weszli do urzędu, aby się nie skalali, ale iżby pożywali paschę. Piłat tedy wyszedł do nich, i rzekł: Co za skargę przynosicie przeciw człowiekowi temu? Odpowiedzieli, i rzekli mu: By ten nie był złoczyńcą, nie poddalibyśmy go byli tobie. Rzekł im tedy Piłat: Weźcież go wy, a według zakonu waszego osądźcie go. Rzekli mu tedy Żydowie: Nam się nie godzi nikogo zabijać. Aby się wypełniła mowa Jezusowa, którą powiedział, oznajmując którą śmiercią miał umrzeć. Wszedł tedy znowu Piłat do ratusza, i wezwał Jezusa, i rzekł mu: Tyś jest Król Żydowski? Odpowiedział Jezus: Sam z siebie to mówisz, czy inni powiedzieli ci o mnie? Odpowiedział Piłat: Czy ja jestem Żydem? Naród twój, i najwyżsi kapłani wydali mi ciebie: coś uczynił? Odpowiedział Jezus: Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje z tego świata było, toby się bili słudzy moi żebym nie był wydany Żydom: lecz teraz królestwo moje nie jest ztąd. Rzekł mu tedy Piłat: Toś ty jest Król? Odpowiedział Jezus. Ty mówisz, żem ja jest Król. Ja się na to narodziłem, i na to przyszedłem na świat, abym świadectwo dał prawdzie: wszelki który jest z prawdy, słu-

cha głosu mego. Rzekł mu Piłat: Co jest prawda? A to rzekłszy, wyszedł znowu do Żydów, i rzekł im: Ja żadnej winy w nim nie znajduję. Macie zaś zwyczaj że wam jednego wypuszczam na Paschę: chcecie tedy wypuszczę wam Króla Żydowskiego? Zawołali tedy znowu wszyscy, mówiąc: Nie tego, ale Barabasza. A Barabasz był zbójca. Wtenczas tedy Piłat wziął Jezusa, i ubiczował. A żołnierze uplótłszy koronę z ciernia, włożyli na głowę jego: i szatą szkarłatną odziali go. I przychodzili do niego, a mówili: Witaj Królu Żydowski. I dawali mu policzki. Wyszedł więc znowu Piłat przed urząd, i rzekł im: Oto go wam wyprowadzam przed urząd, abyście poznali, że w nim żadnej winy nie znajduję. (Wyszedł tedy Jezus niosąc cierniową koronę i szatę szkarłatną). I rzekł im Piłat: Oto człowiek. Gdy go tedy ujrzeli najwyżsi kapłani i służebnicy, zawołali, mówiąc: Ukrzyżuj, ukrzyżuj go. Rzekł im Piłat: Weźmijcie go wy, i ukrzyżujcie: bo ja w nim winy nie znajduję. Odpowiedzieli mu Żydowie: My zakon mamy, a według zakonu ma umrzeć, że się Synem Bożym czynił. Gdy Piłat usłyszał tę mowę, bardziej się uląkł. I wszedł znowu do urzędu: i rzekł do Jezusa: Zkądeś ty jest? Lecz Jezus mu nie odpowiedział. Rzecze mu tedy Piłat: Nie mówisz ze mną? nie wiesz iż mam moc ukrzyżować ciebie, i mam moc puścić cię? Odpowiedział Jezus: Nie miałbyś żadnej mocy nade mną, gdyby ci z góry nie było dano. Przetoż, który mię tobie wydał, większy grzech ma. I odtąd Piłat starał się go puścić. Lecz Żydzi wołali mówiąc: Jeżeli tego wypuścisz, nie jesteś przyjacielem Cesarskim. Każdy

bowiem, co się czyni królem, sprzeciwia się Cesarzowi. A Piłat usłyszawszy te mowy, wywiódł przed urząd Jezusa, i siadł na stolicy sędziowskiej, na miejscu, które zowią Litostrotos, a po żydowsku Gabbata. A był dzień Przygotowania Paschy, godzina około szóstej, i rzekł Żydom: Oto Król wasz. A oni wołali: Bierz, bierz, ukrzyżuj go. Rzekł im Piłat: Króla waszego ukrzyżuję? Odpowiedzieli najwyżsi kapłani: Nie mamy króla, tylko Cesarza. Wtenczas więc wydał go im żeby był ukrzyżowany. I wzięli Jezusa, i wywiedli. A niosąc krzyż sobie, wyszedł na ono miejsce, które zwano Trupiej głowy, a po żydowsku Golgota: gdzie go ukrzyżowali, a z nim dwóch innych, z obu stron, pośrodku zaś Jezusa. A napisał Piłat i tytuł: i położył nad krzyżem. A było napisane: Jezus Nazareński, Król Żydowski. Ten tedy tytuł czytało wielu Żydów, bo blisko miasta było miejsce, gdzie był ukrzyżowany Jezus. A było napisane po żydowsku, po grecku, i po łacinie. Mówili tedy Piłatowi najwyżsi kapłani Żydowscy: Nie pisz, Król Żydowski, ale iż on powiadał: Jestem Królem Żydowskim. Odpowiedział Piłat: Com napisał, napisałem. Żołnierze tedy gdy go ukrzyżowali, wzięli szaty jego (i uczynili cztery części: każdemu żołnierzowi część), i suknią. A była suknia nieszyta, od wierzchu cało dziana. Mówili tedy jeden do drugiego: Nie krajmy jej, ale rzućmy o nią losy czyja ma być. Iżby się wypełniło Pismo, mówiące: Podzielili sobie szaty moje: a o suknią moję rzucili los. A żołnierze to uczynili. I stały przy krzyżu Jezusowym, matka jego, i siostra matki jego Marya Kleofasowa, i Marya Magda-

lena. Gdy tedy ujrzał Jezus Matkę, i ucznia, którego miłował, stojącego przy niej, rzekł matce swojej: Niewiasto, oto syn twój. Potem rzekł uczniowi: Oto matka twoja. I od onej godziny wziął ją uczeń w swą opiekę. Potem wiedząc Jezus iż się już wszystko wykonało, aby się wykonało Pismo, rzekł: Pragnę. Było naczynie postawione octu pełne. A oni gąbkę pełną octu, obłożywszy hyzopem, podali do ust jego. Jezus tedy gdy wziął ocet, rzekł: Wykonało się. A skłoniwszy głowę ducha oddał.

(Tu należy uklęknąć i chwilę zatrzymać się).

Żydzi tedy (ponieważ był dzień Przygotowania) aby na szabat nie zostały ciała na krzyżu (albowiem był wielki on dzień szabatu), prosili Piłata, aby połamano golenie im, i zdjęto ich. Przyszli tedy żołnierze: a pierwszego złamali golenie, i drugiego, który z nim był ukrzyżowany. Lecz przyszedłszy do Jezusa, gdy go ujrzeli już umarłego, nie łamali goleni jego: ale jeden z żołnierzy włócznią otworzył bok jego, a natychmiast wyszła krew, i woda. A który widział, wydał świadectwo: i prawdziwe jest świadectwo jego. A on wie, iż prawdę powiada: abyście i wy wierzyli. Stało się to bowiem, aby się wypełniło Pismo: Kości nie złamiecie z niego. A drugie zaś Pismo mówi: Ujrzą kogo przebodli.

A potem prosił Piłata Józef z Arymatei (przeto iż był uczniem Jezusowym, ale tajemnym z bojaźni przed Żydami), iżby zdjął ciało Jezusowe. I pozwolił Piłat. Przyszedł tedy, i zdjął ciało Jezusa. Przybył też i Nikodem,

który był przyszedł w nocy do Jezusa przedtem, niosąc przyprawę mirry, i aloesu, około stu funtów. Wzięli tedy ciało Jezusowe, i związali je prześcieradłami z wonnościami, jako jest zwyczaj u Żydów grzebać. A na miejscu, gdzie go ukrzyżowano, był ogród: a w ogrodzie grób nowy, w którym jeszcze nikt nie był złożony. Tam tedy z powodu święta Przygotowania Żydowskiego, iż grób ów był blisko, złożyli Jezusa.

Didžiajai Subatai.

Mt. 28, 1—7.

Subatos gi naktį, jau beauštant nedėlios dienai, atėjo Marija Magdalena, ir kita Marija pažiūrėtų grabo. Ir štai pasidarė didelis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas nužengė iš dangaus: ir priėjęs atrito akmenį, ir atsisėdo ant jo. Jo gi žvilgterėjimas buvo kaip žaibas, ir jo rūbai kaip sniegas. Sargus gi, jo nusigandusius, perėmė šiurpulys, ir jie pasidarė lyg numirėliai. O angelas prabildamas tarė moteriškėms: Nesibijokita: nes žinau, jog ieškota Jėzaus, kuris buvo nukryziuotas. Nėra jo čionai: nes atsikėlė, kaip buvo sakęs: ateikita ir pažiūrėkita į vietą, kur gulėjo Viešpats. Ir tuojau nuėjusi pasakykita jo mokiniams, jog atsikėlė: ir štai eina pirm jūsų į Galilieją: ten jį pamatysite. Štai pranešiau jums.

Na Wielką Sobotę.

Mt. 28, 1—7.

A w wieczór sobotni, gdy świtało na dzień pierwszy po szabacie, przyszła Marya Magda-

lena, i drūga Marya oglądać grób. A oto się stało wielkie drżenie ziemi. Albowiem Anioł Pański zstąpił z nieba: i przystąpiwszy odwalił kamień, i siedział na nim: a było wejrzenie jego jako błyskawica: a odzienie jego jako śnieg. A z bojaźni przed nim stróże przelękli się, i stali się jakby umarli. A odpowiadając Anioł, rzekł niewiastom: Nie bójcie się wy: gdyż wiem, iż Jezusa, który ukrzyżowany jest, szukacie: nie masz go tu: albowiem powstał, jak powiedział. Chodźcie, a oglądajcie miejsce, gdzie był złożony Pan. A prędko idąc, powiedzcie uczniom jego, iż powstał z martwych: a oto uprzedza was do Galilei: tam go ujrzycie. Otom wam przepowiedział.

Velykų šventei.

Mrk. 16, 1—8.

Anuo metu: Marija Magdalena, ir Marija Jokūbo motina, ir Saliomė nusipirko kvepiančių tepalų, kad nuėjusios pateptų Jėzų. Ir anksti rytą, nedėlioje, atėjo į grabą jau užtekėjus saulei. Kalbėjo gi viena kitai: Kas atris mums akmenį nuo grabo angos? Ir pažvelgusios pamatė atristą akmenį. Buvo gi labai didelis. Ir įėjusios į grabą išvydo jaunikaitį besėdint po dešinės, apsivilkusį baltu rūbu, ir nustebo. Jis gi tarė joms: Neišsigąskite; ieškote Jėzaus Nazariečio, nukryžiuotojo? Atsikėlė: nėra jo čionai. Štai vieta, kur jį buvo padėję. Tačiau eikite ir pasakykite jo mokiniams ir Petrui, jog eina pirm jūsų į Galilieją: ten jį pamatysite, kaip jums pasakė.

Na Wielkanoc.

Mrk. 16, 1—8.

Onego czasu: Marya Magdalena, i Marya Jakóbowa, i Salome nakupiły wonnych olejków, aby przyszedłszy namaścić Jezusa. A bardzo rano pierwszego dnia po szabacie, przyszły do grobu, gdy już weszło słońce. I mówiły między sobą: Któż nam odwali kamień od drzwi grobowych? A spojrzawszy zobaczyły odwalony kamień. Był bowiem bardzo wielki. A wszedłszy do grobu ujrzały młodzieńca siedzącego po prawej stronie, ubranego w szatę białą, i zdumiały się. Który im rzekł: Nie lękajcie się: Jezusa szukacie Nazareńskiego, ukrzyżowanego: wstał, niemasz go tu, oto miejsce, gdzie go położono. Ale idźcie, powiedźcie uczniom jego, i Piotrowi: iż was uprzedza do Galilei: tam go ujrzycie, jako wam powiedział.

Velykų Panedėliui.

Lk. 24, 13—35.

Anuo metu: Ėjo nedėlioje du Jėzaus mokiniu į kaimą, vadinamą Emaus, kuris buvo šešiasdešimt varsnų nuo Jeruzalės. Ir juodu kalbėjosi apie visa, kas tik ką buvo atsitikę. Jiedum gi tarp savęs besišnekant ir besiginčijant, ir pats Jėzus prisiartinęs ėjo drauge su jiemdviem. Jų gi akys buvo užkerėtos, kad nepažintų jo. Ir tarė jiedum: Kas gi tai per kalbos, kurias eidamu kalbata tarp savęs, ir kodel esata nuliūdusiu? Vienas gi vardu Kleofas, atsakydamas tarė jam: Tu pats esi svetys

Jeruzalėjė, ir nepatyrei, kas joje atsitiko šiomis dienomis. Jis paklausė judviejų: Kas gi? Gi apie Jėzų Nazarietį, kuris buvo vyras pranašas, galingas darbais ir kalba akivaizdoje Dievo ir visų žmonių: Ir kaip jį vyresnieji kunigai ir mūsų seniūnai pasmerkė mirtin, ir nukryžiavo jį. Mes gi tikėjomės, jis atpirksiąs Izraėlių: ir dabar po to visa šiandien trečioji diena, kaip tai atsitiko. Tiesa, kaikurios mūsų moteriškių, kurios anksti rytą buvo nuėjusios į grabą, nustebino mus, nes neradusios jo kūno, atėjo sakydamos, kad net angelų apreiškimą turėjusios, kurie skelbią jį gyvą esant. Ir kaikurie mūsiškiai nuėję į grabą rado taip, kaip sakė moteriškės, bet jo paties nerado. Jis gi tarė jiedum: O paikūs ir tingios širdies tikėti visa, ką kalbėjo pranašai! Ar gi Kristus neturėjo to iškentėti, ir taip įeiti į savo garbę? Ir pradėjęs nuo Mozės, ir visų pranašų, aiškino jiedum, kas buvo apie jį visuose Raštuose. Ir priėjo kaimą, į kurį ėjo: jis gi apsimetė noris eiti toliau. Tačiau jie sulaikė jį tardami: Pasilikk su mumis, nes ateina vakaras, ir diena jau artinasi galop. Ir įėjo drauge su jais. Ir atsisėdęs su jais už stalo, ėmė duoną, ir palaimino, ir laužydamas davė jiedum. Ir jų akys atsivėrė, ir pažino jį: ir jis pranyko iš po jų akių. Ir tarė vienas antram: Ar gi mūsų širdys nedegė mumyse, kai jis kalbėjo kelyje ir aiškino mums Raštus? Ir atsikėlę tą pačią valandą, sugrįžo į Jeruzalę: ir rado susirinkusius vienuoliką ir jų draugus, kurie kalbėjo: Ištiesų Viešpats prisikėlė, ir pasirodė Simanui. Jie gi apsakė, kas nutiko kelyje, ir kaip jį, belaužant duoną, pažino.

Na Poniedziałek Wielkanocny.

Łk. 24, 13—35.

Onego czasu: Dwaj z uczniów Jezusowych pierwszego dnia po szabacie szli do miasteczka, które było na sześćdziesiąt staj od Jeruzalem, zwane Emmaus. A ci rozmawiali ze sobą o tem wszystkiem, co było zaszło. I stało się, gdy rozmawiali, i wzajemnie się pytali: że i sam Jezus przybliżywszy się szedł z nimi: a oczy ich były zatrzymane, aby go nie poznali. I rzekł do nich: Cóż to są za rozmowy, które idąc prowadzicie między sobą, a jesteście smutni? A odpowiadając jeden, któremu imię Kleofas, rzekł mu: Ty sam gościem jesteś w Jerozolimie, i nie wiesz, co się w niem tych dni stało? Którym on rzekł: Co? I rzekli mu: O Jezusie Nazareńskim, który był mąż prorok potężny w uczynku i w mowie, wobec Boga, i wszystkiego ludu: jak zaś przedniejsi kapłani, i przełożeni nasi wydali go na śmierć, i ukrzyżowali go. A myśmy się spodziewali, że on to miał odkupić Izraela; a teraz po tem wszystkiem, dziś trzeci dzień jest, jak się to stało. Ale i niewiasty niektóre nasze przestraszyły nas, które przededniem były u grobu, a, nie znalazłszy ciała jego, przyszły, opowiadając że i widzenie Aniołów widziały, którzy powiadają że on żyje. I poszli byli niektórzy z naszych do grobu: i tak znaleźli jak niewiasty opowiadały, ale samego nie znaleźli. A on rzekł do nich: O głupi, i serca leniwego do wierzenia w to wszystko, co powiedzieli prorocy! Azali nie było potrzeba aby to był wycierpiał Chrystus, i tak wszedł do chwały swojej? A po-

cząwszy od Mojżesza, i wszystkich proroków, wykładał im we wszystkich pismach, co o nim było. I przybliżyli się do miasteczka, do którego szli: a on okazywał jakoby dalej iść nie miał. I przymusili go, mówiąc: Zostań z nami, bo się ma ku wieczorowi, i dzień się już nachylił. I wszedł z nimi. I stało się, gdy siedział z nimi u stołu, wziął chleb, błogosławił i łamał, i podawał im. I otworzyły się oczy ich, i poznali go; a on zniknął z ich oczu. I mówili między sobą: Czy serce nasze nie pałało w nas, gdy mówił w drodze, i Pisma nam otwierał? A powstawszy tej godziny wrócili do Jeruzalem; i znaleźli zgromadzonych jedenastu, i tych, którzy z nimi byli, opowiadających: Że wstał Pan prawdziwie, i ukazał się Szymonowi. A oni opowiadali, co się stało w drodze: i jak go poznali w łamaniu chleba.

Atvelykio (I po Velykų) Nedėliai.

Jn. 20, 19–31.

Anuo metu: Tosios dienos, kuri buvo nedėlia, suotemyje, — nežiūrint kad dūrys, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl baimės prieš Žydus, buvo užrakintos, — atėjo Jėzus, ir atsistojęs viduje, tarė jiems: Ramybė jums. Ir tai taręs parodė jiems rankas ir šoną. Nudziugo tat mokiniai pamatę Viešpatį. Tada vėl tarė jiems: Ramybė jums. Kaip mane siuntė Tėvas, ir aš jus siunčiu. Tai ištaręs kvėpė į juos: ir tarė jiems: Imkite šventąją Dvasią: Kuriems atleisite nusidėjimus, bus jiems atleisti, ir kuriems užtūrėsite, bus užtūrėti. Tomas gi, vadi-

namas Didymas, vienas dvylikos, nebuvo drauge su jais, kada Jėzus atėjo. Sakė tat jam kiti mokiniai: Matėme Viešpatį. Jis gi atsakė jiems: Jei neišvisiu jo rankose vynių žymės, ir nepridėsiu savo piršto į vynių vietą, ir nepridėsiu savo rankos į jo šoną, neįtikėsiu. Ir po aštuonių dienų vėl buvo jo mokiniai viduje. Ir Tomas drauge su jais. Atėjo Jėzus, nežiūrint į užrakintas dūris, ir atsistojo viduje, ir tarė: Ramybė jums. Paskui tarė Tomui: Pridėk čia savo pirštą, ir žiūrėk į mano rankas, ir ištiesk savo ranką, ir pridėk į mano šoną: ir nebūk netikėlis, bet tikįs. Tomas atsakė ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi mane regėjai, Tomai, įtikėjai: Palaiminti kurie neregėjo, ir įtikėjo. Daug, tiesa, ir kitų stebūklų padarė Jėzus akivaizdoje savo mokinių, kurie neužrašyti šitoje knygoje. Šitai gi yra parašyta, kad tikėtumėt, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus: ir kad tikėdami turėtumėt gyvenimą jo vardan.

Na Niedzielę Przewodnią, czyli I po Wielkiejnocy.

Jn. 20, 19—31.

Onego czasu: Gdy był wieczór dnia owego, pierwszego po szabacie, a drzwi były zamknięte, gdzie uczniowie byli zgromadzeni z bojaźni przed Żydami: przyszedł Jezus, i stanął w pośrodku, i rzekł im: Pokój wam. A to rzekłszy, ukazał im ręce, i bok. Uradowali się więc uczniowie, ujrzawszy Pana. Rzekł im tedy znowu: Pokój wam. Jako mnie posłał Ojciec, i ja was posyłam. To powiedziawszy, tchnął na nich: i rzekł im: Weźmijcie Ducha Ś.: których od-

puścicie grzechy, są im odpuszczone: a których zatrzymacie, są zatrzymane. A Tomasz jeden ze dwunastu, którego zowią Didymus, nie był z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Mówili mu tedy drudzy uczniowie: Widzieliśmy Pana. A on im rzekł: Jeżeli nie ujrzę w ręku jego przebicia gwoździ, a nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej w bok jego, nie uwierzę. A po ośmiu dniach, byli znów uczniowie jego w domu, i Tomasz z nimi. Przyszedł Jezus drzwiami zamkniętemi, i stanął w pośrodku, i rzekł: Pokój wam. Potem rzekł Tomaszowi: Włóż palec twój tu, a oglądaj ręce moje, i wyciągnij rękę twoję, a włóż w bok mój: a nie bądź niewierny, ale wierny. Odpowiedział Tomasz, i rzekł mu: Pan mój, i Bóg mój. Powiedział mu Jezus: Iżeś mię ujrzał, Tomaszu, uwierzyłeś: błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli. Wiele zaś innych znaków uczynił Jezus przed oczyma uczniów swoich, które nie są w tych księgach napisane. Ale te są napisane, abyście wierzyli, że Jezus jest Chrystusem Synem Bożym: a żebyście wierząc, żywot mieli w imię jego.

II po Velykų Nedėliai

Jn. 10, 11—16.

Anuo metu: Jėzus tarė pariziejams: Aš esmi geras ganytojas. Geras ganytojas deda savo gyvastį už savo avis. Samdininkas gi, ir kas nėra ganytojas, kuriam avys nepriklauso, pamatęs ateinantį vilką, meta avis ir bėga: vilkas gi gaudo ir išblaško avis. Samdininkas tat bėga,

nes yra samdininkas, ir avys jam nerūpi. Aš esmi geras ganytojas, ir pažįstū manąsias, ir manosios pažįsta mane, lygiai kaip mane Tėvas pažįsta, ir aš Tėvą pažįstu: ir dedu savo gyvastį už savo avis. Ir turiu kitas avis, kurios nėra iš tos avinyčios: ir jos man reikia atvesti, ir klausys mano balso, ir bus viena avinyčia, ir vienas ganytojas.

Na Niedzielę II po Wielkiejnocy.

Jn. 10, 11—16.

Onego czasu: Mówił Jezus faryzeuszom: Jam jest pasterz dobry. Dobry pasterz duszę swą daje za owce swoje. Lecz najemnik, i który nie jest pasterzem, którego nie są owce własne, widzi wilka nadchodzącego, i opuszcza owce, i ucieka: a wilk porywa, i rozprasza owce; a najemnik ucieka, że jest najemnikiem, i nie ma pieczy o owcach. Jam jest pasterz dobry: i znam moje, i znają mnie moje. Jako mnie zna Ojciec, i ja znam Ojca: a duszę moją kładę za owce moje. I inne owce mam, które nie są z tej owczarni: i te potrzeba abym przywiódł, i słuchać będą głosu mego, i stanie się jedna owczarnia, i jeden pasterz.

III po Velykų Nedėliai.

Jn. 16, 16—22.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Valandėlė, ir jau nebematysite manęs: ir vėl valandėlė ir pamatysite mane: nes einu į Tėvą. Kalbėjo tat kaikurie jo mokinių vienas kitam: Kas tai yra, ką mums sako: Valandėlė, ir nebe-

matysite manęs: ir vėl valandėlė, ir pamatysite mane, ir nes einu į Tėvą? Kalbėjo tat: Kas tai yra, ką sako, Valandėlė? nežinome, ką kalba. Jėzus gi pažino, jog jie norėjo jį paklausti, ir tarė jiems: Kalbatės tarp savęs apie tai, ką pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs: ir vėl valandėlė, ir pamatysite mane. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jūs verksite ir dejuosite, pasaulis gi džiaugsis: jūs, tiesa, nuliūsite, bet jūsų nuliūdimas virs džiaugsmu. Moteriškė, kada gimdo, jaučia sopulį, nes atėjo jos valanda: kada gi pagimdo kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo, nes džiaugiasi, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, esate nuliūdę, bet vėl pamatysiu jus, ir nudžiugs jūsų širdys: ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatims.

Na Niedzielę III po Wielkiejnocy.

Jn. 16, 16—22.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Maluczko, a już mnie nie ujrzycie: i znowu maluczko, a ujrzycie mnie; bo idę do Ojca. Mówili tedy z uczniów jego jeden do drugiego: Co to jest, co nam mówi: Maluczko: a nie ujrzycie mnie: i znowu maluczko, a ujrzycie mię, i że idę do Ojca? Mówili tedy: Co to jest, co mówi: Maluczko? nie wiemy, co powiada. A poznał Jezus, że go pytać chcieli, i rzekł im: O tem się pytacie między sobą, żem rzekł: Maluczko, a nie ujrzycie mnie: i znowu maluczko, a ujrzycie mnie. Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: że będziecie płakali, i narzekali, a świat się będzie weselił; a wy się smucić będziecie, ale smutek wasz w radość

się obróci. Niewiasta gdy rodzi, smutek ma, że przyszła jej godzina: lecz gdy porodzi dzieciątko, już uciśnienia nie pamięta z radości, że się człowiek na świat narodził. I wy tedy teraz wprawdzie smutek macie, lecz znowu ujrzę was, a będzie się radowało serce wasze: a radości waszej nikt wam nie odbierze.

IV po Velykų Nedėliai.

Jn. 16, 5—14.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Einu į tą, kuris mane siuntė: ir niekas jūsų neklausia manęs: Kur eini? Bet, kadangi tai jums pasakiau, nuliūdimas perėmė jūsų širdį. Bet aš sakau jums tiesą: gerai yra jums, kad aš einu: nes jei aš nenueisiu, Palinksmintojas neateis į jus: jeigu nueisiu, atsiųsiu jį į jus. Ir jis atėjęs parodys pasauliui nusidėjimą, teisybę ir teismą. Nusidėjimą būtent, kad netikėjo manimi: teisybę gi, nes einu į Tėvą: ir jau neberegėsite manęs: ir teismą, nes šio pasaulio kunigaikštis yra jau nuteistas. Daug dar turiu jums pasakyti: bet dabar negalite pakelti. Kada gi ateis anoji tiesos Dvasia, išmokins jus visokios tiesos: nes ne pati nuo savęs kalbės: bet ką tik išgirs, pasakys, ir kas turi ateiti apreikš jums. Ji mane pašlovins: nes iš manęs ims, ir jums apreikš.

Na Niedzielę IV po Wielkiejnocy.

Jn. 16, 5—14.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Idę do tego, który mnie posłał: a nikt z was nie pyta mnie: Dokąd idziesz? Ale że to wam

powiedziałem, smutek napełnił serca wasze. Lecz ja prawdę wam mówię: pożyteczne jest dla was abym ja odszedł: bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was: jeśli zaś odejdę, poślę go do was. A on gdy przyjdzie, będzie karał świat z grzechu, i z sprawiedliwości, i z sądu. Z grzechu mówię, że nie wierzą we mnie: a z sprawiedliwości, że do Ojca idę, a już mnie nie ujrzycie: a z sądu, że książę tego świata już jest osądzony. Jeszcze wam wiele mam mówić: ale teraz znieść nie możecie. Lecz gdy przyjdzie ów Duch prawdy, nauczy was wszelkiej prawdy. Bo nie sam od siebie mówić będzie: ale cokolwiek usłyszy, mówić będzie, i co przyjść ma, oznajmi wam. On mnie uwielbi: albowiem z mego weźmie, a wam opowie.

V po Velykų Nedėliai.

Jn. 16, 23—30.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei ko prašysite Tėvą mano vardan, duos jums. Ligi šiol nieko neprašėte mano vardan. Prašykite, ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda, kada jau nebe prilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai jums sakysiu apie Tėvą. Tą dieną mano vardan prašysite: ir nesakau jums, jog aš už jus prašysiu Tėvą: Nes pats Tėvas jus myli, kad jūs mane numylėjote, ir įtikėjote mane esant nuo Dievo išėjusį. Išėjau nuo Tėvo ir atėjau pasaulin: vėl palieku pasaulį, ir einu į Tėvą. Tarė jam

jo mokiniai: Štai dabar aiškiai kalbi, ir nesakai jokio prilyginimo. Dabar žinome, kad visa žinai, ir nėra reikalo kad kas tave klaustų. Todeł tikime, jog nuo Dievo išėjai.

Na Niedzielę V po Wielkiejnocy.

Jn. 16, 23—30.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: jeżeli o co prosić będziecie Ojca w imię moje, da wam. Dotychczas o nic żeście nie prosili w imię moje: Proście, a weźmiecie, aby radość wasza była zupełna. To wam powiadałem przez przypowieści. Przychodzi godzina, gdy już nie przez przypowieści mówić wam będę, ale jawnie o Ojcu oznajmię wam. W on dzień w imię moje prosić będziecie: i nie mówię wam, że ja będę Ojca prosił za wami: albowiem sam Ojciec miłuje was, boście wy mnie umiłowali, i uwierzyliście, że ja od Boga wyszedłem. Wyszedłem od Ojca, a przyszedłem na świat: znowu opuszczam świat, a idę do Ojca. Rzekli mu uczniowie jego: Oto teraz jawnie mówisz, a żadnej przypowieści nie powiadasz. Teraz wiemy, że wszystko wiesz, a nie potrzeba, zeby ciebie kto pytał: dlatego wierzymy, że od Boga wyszedłeś.

Per Kryžiaus dienas.

Lk. 11, 5—13.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Jei kas jūsų turėdamas prietėlių nueitų į jį vidunaktyje, ir tartų jam: Pietėliau, paskolink

man tris duonas, nes mano draugas atėjo į mane iš kelio, ir aš neturiu ko jam duoti — o tasai atsakydamas jam iš vidaus tartų: Nevargink manęs, dūrys jau užrakintos, ir mano vaikai ir aš gulime: Negaliu keltis ir tau duoti. — Ir jei jis nesiliautų beldęs: tai sakau jums, jog nors nenorėtų keltis ir duoti jam todel, kad yra jo prietėlius, tačiau kelsis del jo įkyraus prašymo, ir duos jam kiek tiktai jam reikia. Ir aš sakau jums: Prašykite, ir bus jums duota: ieškokite ir rasite: belskite ir bus jums atidaryta. Nes kiekienas, kuris prašo, gauna: ir kuris ieško, randa: ir beldančiam bus atidaryta. Jei kas jūsų prašo tėvą duonos, nejaugi paduos jam akmenį? Arba jei žuvies: nejaugi žuvies vietoje paduos jam žaltį? Arba jei prašytų kiaušinio: nejaugi paduos jam kurklį? Jei tat jūs būdami pikti mokate geras dovanas duoti vaikams: tai juo labiau jūsų Tėvas duos iš dangaus geros Dvasios tiems, kurie jo prašo.

Na Dni Krzyżowe.

Łk. 11, 5—13.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Kto z was będzie miał przyjaciela, i pójdzie do niego o północy, i rzecze mu: Przyjacielu, pożycz mi trzech chlebów, albowiem przyjaciel mój przyszedł do mnie z drogi, a nie mam co przed niego położyć: a on z wewnątrz odpowiadając, rzekłby: Nie uprzykrzaj mi się, już drzwi zamknięto, a dziatki moje są w pokoju ze mną, nie mogę wstać, i dać tobie. A jeżeli on będzie trwał kołacąc: powiadam wam, chociaż mu nie da wstawszy dlatego, że jest przyjacielem jego,

wszakże dla przykrego nalegania jego wstanie, i da mu ile mu go potrzeba. I ja wam powiadam: Proście, a będzie wam dane: szukajcie, a znajdziecie: kołaccie, a będzie wam otworzone. Albowiem każdy kto prosi, bierze: a kto szuka, znajduje: a kołacącemu będzie otworzone. A któż z was ojca prosi o chleb, czyż mu da kamień? Albo o rybę: czy zamiast ryby poda mu węża? Albo jeżeliby prosił o jaje: czy mu poda niedźwiadka? Jeżeli więc wy będąc złymi, umiecie dawać dobre dary dzieciom waszym: jakżeż daleko więcej Ojciec wasz z nieba da ducha dobrego tym którzy go proszą?

Viešpaties Dangaus Žengimo Šventei (Šeštinėms).

Mrk. 16, 14—20.

Anuo metu: Jėzus apsireiškė Vienuolikai, kurie buvo susėdę už stalo, ir prikaišiojo jiems jų netikėjimą ir širdies atkaklumą, kad netikėjo tiems, kurie jį regėjo atsikėlusį. Ir tarė jiems: Eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išganytas: o kas neįtikės, bus pasmerktas. Įtikėjusius gi lydės toki ženklai: mano vardu varys velnius: kalbės naujomis kalbomis: ims angis, ir jei atsigertų nuodų, nepakenks jiems: ligonims uždės rankas, ir jie pasveiks. Ir Viešpats Jėzus po savo jiems kalbos buvo paimtas dangun, ir atsisėdo Dievo dešinėje. Jie gi išėję skelbė visur, padedant Viešpačiui ir patvirtinant žodžius stebuklais, kurie juos lydėjo.

Na Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego.

Mar. 16, 14—20.

Onego czasu: Gdy jedenastu u stołu siedziało ukazał się im Jezus: i wymawiał niedowiarstwo ich, i zatwardziałość serca: że nie wierzyli tym, którzy go widzieli że zmartwychwstał. I mówił im: Idąc na wszystek świat, opowiadajcie Ewangelią wszystkiemu stworzeniu. Kto uwierzy, i ochrzci się, zbawion będzie: a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Cuda zaś tym, co uwierzą, te towarzyszyć będą: W imię moje czartów będą wyrzucali: nowymi językami będą mówili: węże będą brali: i choćby co trującego pili, szkodzić im nie będzie: na chorych ręce będą kładli, a ci dobrze się mieć będą. A Pan Jezus potem, gdy do nich mówił, wzięty jest do nieba, i siedzi na prawicy Bożej. A oni wyszedłszy, opowiadali wszędzie, a Pan dopomagał, i utwierdzał mowę, przez cuda im towarzyszące.

VI po Velykų Nedėliai.

Jn. 15, 26—16, 4.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Kada ateis Palinksmintojas, kurį aš jums atsiųsiu nuo Tėvo, — tiesos Dvasią, kuri nuo Tėvo išeina, — jis liudys apie mane. Jūs taip pat liudysite, nes esate su manimi nuo pradžios. Tai jums pasakiau, kad nebūtumėt papiktinti. Išmes jus iš sinagogų: bet ateina valanda, kada kiekvienas, kuris jus užmuša, tarsis Dievui tarnaująs. Ir tai jums padarys, nes nepažino Tėvo nei manęs. Tačiau tai jums pasakiau: kad, atėjus valandai, atsimintumėte, jog aš tai jums esmi sakęs.

Na Niedzielę VI po Wielkiejnocy.

Jn. 15, 26—16, 4.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Gdy przyjdzie Pocieszyciel, którego ja wam poślę od Ojca, Ducha prawdy, który od Ojca pochodzi, on o mnie świadectwo dawać będzie: i wy świadectwo wydawać będziecie, bo ze mną od początku jesteście. To wam powiedziałem, abyście się nie gorszyli. Wyłączą was z bożnic: ale idzie godzina, że wszelki, który was zabija, mniemać będzie że czyni posługę Bogu. A to wam uczynią, że nie znają Ojca, ani mnie. Ale to wam powiedziałem, abyście, gdy godzina przyjdzie, wspomnieli na to, że ja wam powiedziałem.

Sekminių Šventei.

Jn. 14, 23—31.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Jei kas mane myli, laikys mano žodžius, ir mano Tėvas numylės jį, ir ateisime į jį ir įkursime pas jį gyvenimą. Kas manęs nemyli, nelaiko mano žodžių. Žodžiai gi, kuriuos girdėjote, nėra mano: bet to Tėvo, kuris mane siuntė. Tai kalbėjau jums, pasilikdamas pas jus. Palinksmintojas gi, šventoji Dvasia, kurią atsiųs Tėvas mano vardan, jis jus visa išmokins, ir primins jums visa, ką tik jums pasakysiu. Ramybę palieku jums, savo ramybę duodu jums: ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tene-išsigąsta jūsų širdys, nei bijosi. Girdėjote, jog aš jums pasakiau: Išeinu, ir ateinu į jus. Jei mane mylėtumėt, tikrai džiaugtumėtės, kad einu

į Tėvą: nes Tėvas yra didesnis už mane. Dabar gi pasakiau jums pirm įvyksiant, kad įvykus įtikėtumėt. Jau nebedaug su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis, tačiau jis nieko neturi manyje, bet kad pasaulis pažintų, jog aš myliu Tėvą, ir taip darau, kaip man Tėvas yra įsakęs.

Na Uroczyst. Zesłania Ducha Ś. czyli Zielonych Świątek.

Jn. 14, 23—31.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Jeżeli mnie kto miłuje, będzie zachowywał mowę moję, a Ojciec mój umiłuje go, i do niego przyjdziemy, a mieszkanie u niego uczynimy: kto mnie nie miłuje, mów moich nie zachowuje. A mowa którą słyszeliście, nie jest moja; ale tego, który mnie posłał, Ojca. To wam powiedziałem, wśród was przebywając. Lecz Pocieszyciel Duch Święty, którego Ojciec pośle w imię moje, on was wszystkiego nauczy, i przypomni wam wszystko, cokolwiek wam powiedziałem. Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam: nie jako daje świat, ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze, ani się lęka. Słyszeliście że ja wam powiedziałem: Odchodzę, i przychodzę do was. Gdybyście mnie miłowali, tobyście się radowali, że idę do Ojca; bo Ojciec większy jest niźli ja. I teraz wam powiedziałem przedtem zanim się stanie: żebyście gdy się stanie, uwierzyli. Już wiele z wami mówić nie będę. Albowiem idzie książę tego świata, a we mnie nic nie ma. Ale żeby świat poznał, że miłuję Ojca, a jak rozkaz dał mi Ojciec, tak czynię.

Sekminių Panedėliui.

Jn. 3, 16—21.

Anuo metu: Jėzus tarė Nikodemui: Taip Dievas numylėjo pasaulį, jog davė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris į jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą. Nes Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad teistų pasaulį, bet kad pasaulis per jį būtų išganytas. Kas jį tiki nėra teisiamas: kas gi netiki, jau yra nuteistas: nes netiki viengimio Dievo Sūnaus vardan. Tas gi yra teismas: kad šviesa atėjo į pasaulį, ir žmonės pamylėjo labiau tamsybę, nekaip šviesą: nes jų darbai buvo blogi. Nes kiekvienas, kuris blogai daro, nekenčia šviesos, ir neina į šviesą, kad nebūtų peikiami jo darbai: Kas gi daro tiesą, ateina į šviesą, kad apsireikštų jo darbai, jog su Dievu yra padaryti.

Na Poniedziałek Świąteczny.

Jn. 3, 16—21.

Onego czasu: Rzekł Jezus Nikodemowi: Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał: aby każdy, kto wierzy w niego, nie zginął, ale miał żywot wieczny. Bo nie posłał Bóg Syna swego na świat, aby sądził świat, ale żeby świat był zbawiony przez niego. Kto wierzy w niego, nie bywa sądzony: a kto nie wierzy, już osądzony jest: iż nie wierzy w imię jednorodzonego Syna Bożego. A ten jest sąd: że światłość przyszła na świat, a ludzie raczej miłowali ciemności, niż światłość: bo były złe ich uczynki. Każdy bowiem który źle czyni, nienawidzi światłości, ani idzie na światłość,

żeby nie były zganione uczynki jego: lecz kto czyni prawdę, przychodzi do światłości, aby się okazały sprawy jego, bo w Bogu są uczynione.

Švenč. Trejybės Šventei.

Mt. 28, 18—20.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Duota yra man visa valdžia danguje, ir ant žemės. Eidami tat mokinkite visas gimines, krikštydami jas vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios: mokindami jas laikyti visa ką tik jums įsakiau. Ir štai aš esmi su jumis per visas dienas, ligi pasaulio pabaigos.

Na Uroczystość Trójcy Ś.

Mt. 28, 18—20.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Dana mi jest wszystka władza na niebie, i na ziemi. Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w Imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego: nauczając je zachowywać wszystko cokolwiek wam rozkazałem. O oto ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata.

I po Sekminių Nedėliai.

Lk. 6, 36—42.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Būkite gailėstingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailėstingas. Neteiskite ir nebūsite teisiami: ne pasmerkkite, ir nebūsite pasmerkti: atleiskite,

ir jums bus atleista. Duokite, ir jums bus duota: saiką gerą ir kimšte prikimštą, ir sukratytą, ir su kaupu atiduos jums į jūsų rankas. Nes kokiu saiku seikėsite, tokiu pat bus jums atseikėta. Pasakė gi jiems ir prilyginimą: Ar gi gali aklas aklą vedžioti? ar ne abudu įkrinta į duobę? Mokinys neviršija mokytojo: tačiau kiekvienas tebūnie tobūlas, kaip jo mokytojas. Kodel gi matai krislą savo brolio akyje, o nematai rąsto, kuris yra tavo akyje? Arba kaip tu gali sakyti savam broliui: Broli, leisk, išmesiu krislą iš tavo akies: pats nematydamas rąsto savo akyje? Veidmainy, išsimesk pirma rąstą iš savo akies: ir tuomet pamatysi, kaip išmesti krislas iš tavo brolio akies.

Na Niedzielę I po Świątkach.

Łk. 6, 36—42.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Bądźcie miłosierni, jako i Ojciec wasz miłosierny jest. Nie sądźcie, a nie będziecie sądzeni: nie potępiajcie, a nie będziecie potępieni. Odpuszczajcie, a będzie wam odpuszczone. Dawajcie, a będzie wam dane: miarę dobrą, i natłoczoną, i potrzęsioną, i opływającą dadzą na łono wasze. Bo tąż miarą, którą mierzycie, będzie wam odmierzone. A powiedział im i podobieństwo: Czy może ślepy ślepego prowadzić? czyż nie obadwa w dół wpadają? Nie jest uczeń nad mistrza: lecz doskonałym każdy będzie, gdy będzie jako mistrz jego. A cóż widzisz źdźbło w oku brata twego, a belki, która jest w oku twojem, nie widzisz? Albo jak możesz rzec bratu twemu: Bracie, dopuść, że wyrzucę

źdźbło z oka twego: sam belki w oku twem nie widzisz? Obłudniku, wyrzuć pierwej belkę z oka twego: a wtedy przejrzysz, abyś wyjął źdźbło z oka brata twego.

Dievo Kūno Šventei.

Jn. 6, 56—59.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo Żydų minioms: Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėralas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, gyvena manyje, o aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas, ir aš gyvenu del Tėvo, taip ir kas mane valgo, gyvens del manęs. Ta yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Netaip, kaip jūsų tėvai valgė maną ir mirė. Kas valgo tą duoną, gyvens per amžius.

Na Uroczystość Bożego Ciała.

Jn. 6, 56—59.

Onego czasu: Mówił Jezus rzeszom Żydowskim: Ciało moje prawdziwie jest pokarmem, a krew moja prawdziwie jest napojem. Kto pożywa moje ciało, a pije moję krew, we mnie mieszka, a ja w nim. Jako mnie posłał żyjący Ojciec, i ja żyję dla Ojca, a kto mnie pożywa, i on żyć będzie dla mnie. Ten jest chleb, który z nieba zstąpił. Nie jako ojcowie wasi jedli mannę, i pomarli. Kto pożywa ten chleb, żyć będzie na wieki.

II po Sekminių Nedėliai.

Lk. 14, 16—24.

Anuo metu: Jėzus pasakė pariziejams tą palyginimą: Vienas žmogus sutaisė didelę vakarienę, ir pakvietė daugelį. Ir prieš pat vakarienę nusiuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems: Ateikite, nes jau visa yra paruošta. Tačiau visi išvien ėmė atsisakinėti. Pirmasai tarė jam: Pirkau ūkį, ir turiu eiti ir pažiūrėti jo: prašau tavęs, skaityk mane pasiteisinusį. Ir antrasai tarė: pirkau penkius jaučių jungus, ir einu išmėginti jų: prašau tavęs, skaityk mane pasiteisinusį. Dar kitas tarė: Vedžiau moterį, ir todel negaliu nueiti. Ir sugrįžęs tarnas pranešė tai savo ponui. Tuomet susirūstinęs šeimininkas tarė tarnui: Tuojau eik į miesto gatves ir skersgatvius: ir suvesk čionai beturčius, ir luošus, ir aklus, ir raišus. Ir tarė tarnas: Pone, padaryta, kaip paliepei, ir dar yra vietos. Ir tarė ponas tarnui: Eik į kelius ir į patvorius, ir priversk užeiti, kad mano namai būtų pilni. Nes sakau jums, jog nėvienas tų vyrų, kurie buvo pakviesti, neragaus mano vakarienės.

Na Niedzielę II po Świątkach.

Łk. 14, 16—24.

Onego czasu: Powiedział Jezus faryzeuszom tę przypowieść: Człowiek pewien sprawił wieczerzę wielką, i wezwał wielu. I posłał sługę swego w godzinę wieczerzy aby powiedział zaproszonym żeby przyszli, bo już wszystko gotowe. I zaczęli się wszyscy społem wymawiać. Pierwszy mu rzekł: Kupiłem wieś, i koniecznie

muszę wyjść, i oglądać ją: proszę cię, miej mnie za wymówionego. A drugi rzekł: Kupiłem pięć jarzm wołów, i idę ich doświadczyć: proszę cię, miej mnie za wymówionego. A inny rzekł: Żonę pojąłem: a więc nie mogę przyjść. A wróciwszy się sługa oznajmił to panu swemu. Wtedy gospodarz rozgniewawszy się, rzekł słudze swemu: Wyjdź prędko na ulice i uliczki miasta: a ubogich, i ułomnych, i ślepych, i chromych wprowadź tu. I rzekł sługa: Panie, stało się jak rozkazałeś, a jeszcze jest miejsce. I rzekł pan słudze: Wyjdź na drogi, i opłotki: a przymuś wnijść, aby mój dom był napełniony. A powiadam wam, że żaden z owych mężów, którzy są zaproszeni, nie skosztuje wieczerzy mojej.

III po Sekminių Nadėliai.

Lk. 15, 1—10.

Anuo metu: Artinosi prie Jėzau muitininkai ir nusidėjeliai pasiklausytų jo. O pariziejai ir mokytojai murmėjo sakydami: Tasai priima nusidėjelius, ir su jais valgo. Ir pasakė jiems šį palyginimą, tardamas: Kas jūsų, turėdamas šimtą avių: jei pamestų vieną jų, ar gi nepalieka devynių dešimtų devynių tyruose, ir neina paskui prapuolusios, iki jos neatranda? Ir atradęs, ją, džiaugdamos deda ant savo pečių: ir atėjęs namon suvadina prietėlius, ir kaimynus, sakydamas jiems: Džiaugkitės su manim, nes atradau savo avį, kuri buvo prapuolus. Sakau jums, jog lygiai ir danguje didesnis bus džiaugsmas iš vieno nusidėjelio darančio atgailą, nekaip iš devynių dešimtų devynių teisiųjų

nereikalaujančių atgailos. Arba kuri moteriškė turinti dešimtį drachmų, jei pamestų vieną drachmą, ar gi neuždega žiburio, ir neiššluoja namų, ir neieško rūpestingai, ligi atranda? Ir atradusi, suvadina savo drauges ir kaimynes, sakydama: Džiaugkitės su manim, nes atradau drachmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmas tarp Dievo angelų iš vieno nusidėjelio darančio atgailą.

Na Niedzielę III po Świątkach.

Łk. 15, 1—10.

Onego czasu: Zbliżali się do Jezusa celnicy i grzesznicy, aby go słuchać. I szemrali faryżeusze, i doktorowie, mówiąc: Że ten przyjmuje grzeszników, i jada z nimi. I rzekł do nich to podobieństwo, mówiąc: Który człowiek, co ma sto owiec: a gdyby stracił jednę z nich, azali nie zostawia dziewięćdziesięciu i dziewięciu na puszczy, a idzie za ową, co zginęła, aż ją znajdzie? A gdy ją znajdzie, kładzie na ramiona swoje radując się: a przyszedłszy do domu, zwołuje przyjaciół i sąsiadów, mówiąc im: Radujcie się ze mną, że znalazłem owcę moję, która była zginęła? Powiadam wam, że tak będzie radość w niebie nad jednym grzesznikiem pokutę czyniącym, jak nad dziewięćdziesięciu i dziewięciu sprawiedliwymi, którzy nie potrzebują pokuty. Albo która niewiasta mając dziesięć groszy, gdyby straciła grosz jeden, azali nie zapali świecy, i wymiata domu, i szuka pilnie, dopóki nie znajdzie? A gdy znajdzie, zwołuje przyjaciółki i sąsiadki, mówiąc: Radujcie się ze mną, bo znalazłam grosz, który byłam

straciła? Tak powiadam wam: radość będzie wobec Aniołów Bożych nad jednym grzesznikiem pokutę czyniącym.

IV po Sekminių Nedėliai.

Lk. 5, 1—11.

Anuo metu: Kada minios veržėsi į Jėzų klausyti Dievo žodžio, jis stovėjo pas Genezarėto ežerą. Ir pamatė du laivu bestovinčiu prie ežero kranto: Žvejai gi buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs gi į vieną laivą, kuris buvo Simano, prašė jį, kad truputį atsiirtų nuo kranto. Ir atsisėdęs mokė minias iš laivo. Pabaigęs gi kalbėti, tarė Simanui: pairėk į gilumą, ir užleiskite savo tinklus žuvims gaudyti. Simanas gi atsakydamas tarė jam: Mokytojau, per kiaurą naktį vargdami nieko nesugavome. Tačiau tavo žodyn užleisiu tinklą. Ir tai padarę, užgriebė didelę daugybę žuvų. Ir pamojo draugams, kurie buvo kitame laive, kad ateitų jiems padėti. Ir atplaukė, ir pripildė abu laivu taip, jog bemaž ko nenuskendo. Išvydęs tai Simanas Petras puolė Jėzui po kelių, tardamas: Viešpatie, išeik nuo manęs, nes esmi žmogus nusidėjelis. Mat nustebo jis, ir visi buvusieji su juo, užgriebdami tieką žuvų, kurias pagavo. Taip pat Jokūbas ir Jonas, Zebediejaus sūnūs, kurie buvo Simano draugai. Ir tarė Jėzus Simanui: Nebijok, nuo šio laiko jau žmones žvejosi. Ir ištraukę laivus į krantą, visa metę, nuėjo paskui jį.

Na Niedzielę IV po Świątkach.

Łk. 5, 1—11.

Onego czasu: Gdy rzesze cisnęły się do Jezusa, aby słuchać słowa Bożego, i on stał nad jeziorem Genezaret. I ujrzał dwie łodzie stojące przy jeziorze: a rybacy wyszli byli, i płókali sieci. A wszedłszy do jednej łodzi, która była Szymona, prosił go aby nieco odpłynął od brzegu. A siadłszy uczył rzesze z łodzi. A gdy przestał mówić, rzekł do Szymona: Zajedź na głębią, a zapuśćcie sieci wasze na połów. A Szymon odpowiedziawszy, rzekł mu: Nauczycielu, przez całą noc pracując, nic nie ułowiliśmy: wszakże na słowo twoje zapuszczę sieć. A gdy to uczynili, zagarnęli ryb mnóstwo wielkie: i rwała się sieć ich. I skinęli na towarzyszów, co byli w drugiej łodzi, aby przybyli, i ratowali ich. I przybyli, i napełnili obie łodzie, tak iż się mało co nie zanurzały. Co widząc Szymon Piotr, upadł do kolan Jezusowych, mówiąc: Wynidź odemnie, bo jestem człowiekiem grzesznym, Panie. Albowiem go było zdumienie ogarnęło, i wszystkich, co przy nim byli, z połowu ryb, które pojmali: także też Jakóba i Jana, synów Zebedeuszowych, którzy byli towarzyszami Szymonowymi. I rzekł Jezus do Szymona: Nie bój się: odtąd już ludzi łowić będziesz. A wyciągnąwszy łodzie na ziemię, wszystko opuściwszy poszli za nim.

V po Sekminių Nedėliai.

Mt. 5, 20—24.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Jei jūsų teisingumas nebus gausingesnis kaip

mokytojų ir parizicjų, neįesite į dangaus karalystę. Girdėjote kas pasakyta seniesiems: Neužmušk: kas gi užmuš, bus vertas teismo. Aš gi sakau jums, jog kiekvienas susirūstinąs ant savo brolio, bus vertas teismo. Kas gi pasakytų savo broliui: Niekše, bus vertas Aukščiausiojo Tribunolo. O kas pasakytų: Beproti, bus vertas pragaro ugnies. Jei tat atneši tavo dovaną į altorių, ir tenai atsiminsi, jog tavo brolis turi ką prieš tave, palikk tavo dovaną prie altoriaus, ir eik pirma susitaikinti su savo broliu, ir tuomet sugrįžęs aukok tavo dovaną.

Na Niedzielę V po Świątkach.

Mt. 5, 20—24.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Jeżeli nie będzie obfitowała sprawiedliwość wasza więcej niż doktorów zakonnych i faryzeuszów, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego. Słyszeliście, iż rzeczone jest starym: Nie będziesz zabijał: a ktoby zabił, będzie winien sądu. A ja wam powiadam: że każdy, kto gniewa się na brata swego, będzie winien sądu. A ktoby rzekł bratu swemu, raka: będzie winien rady. A ktoby rzekł, głupcze: będzie winien ognia piekielnego. Jeżeli więc ofiarujesz dar twój do ołtarza, a tam wspomnisz, że brat twój ma co przeciwko tobie: zostaw tam dar twój przed ołtarzem, a idź pierwej pojednać się z bratem twoim: a wtedy przyszedłszy ofiarujesz dar twój.

VI po Sekminių Nedėliai.

Mrk. 8, 1—9.

Anuo metu: Susirinkus aplink Jėzų didžiai miniai, ir neturint ko valgyti, pasivadinęs mokinius tarė jiems: Gaila man minios, neš štai jau tris dienas seka mane, ir neturi ko valgyti. Ir jei paleisiu juos alkanus į jų namus, pails kelyje: nes kaikurie jų ištoli yra atėję. Ir atsakė jam jo mokiniai: Iš kur kas galės pasotinti juos duona čionai tyruose? Ir jis paklausė jų: kiek turite duonų? Jie atsakė: Septynias. Ir liepė minioms susėsti ant žemės. Ir ėmęs septynias duonas, laužė dėkuodamas ir davė savo mokiniams, kad išdalytų, ir jie išdalino minioms. Ir turėjo nedaug žuvyčių: ir jas palaimino ir liepė išdalyti. Ir valgė ir pasisotino, ir surinko atsilikusių trupinių septynias pintines. Valgiusiųjų gi buvo arti keturių tūkstančių, ir paleido juos.

Na Niedzielę VI po Świątkach.

Mrk. 8, 1—9.

Onego czasu: Gdy wielka rzesza była z Jezusem, a nie mieli coby jedli, zwoławszy uczniów, rzekł im: Żal mi tego ludu: bo oto już trzy dni trwają przy mnie, a nie mają coby jedli: a jeżeli ich puszczę głodnych do ich domów, ustaną na drodze: bo niektórzy z nich z daleka przyszli. I odpowiedzieli mu uczniowie jego: Skądże ich będzie mógł kto tu na puszczy nakarmić chlebem? I zapytał ich: Wiele chlebów macie? Którzy rzekli: Siedem. I rozkazał rzeszy usiąść na ziemi. A wziąwszy siedem

chlebów, dzięki czyniąc łamał, i dawał uczniom swoim, aby przed nich kładli, i kładli przed rzeszą. Mieli też i trochę rybek: i te błogosławił, i kazał przed nich położyć. I jedli, i najedli się, i zebrano co było z ułomków, siedem koszów. A było tych co jedli, około czterech tysięcy: i rozpuścił ich.

VII po Sekminių Nedėlią.

Mt. 7, 15—21.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Saugokitės netikrųjų pranašų, kurie ateina į jus avių rūbais, viduj gi yra plėšrūs vilkai. Iš jų vaisių pažinsite juos. Ar gi kas renka nuo erškėčių vynuoges, arba nuo ūsnių figas? Taip tat kiekvienas geras medis duoda gerus vaisius, blogas gi medis duoda blogus vaisius. Negali geras medis duoti blogų vaisių, nė blogas medis duoti gerų vaisių. Kiekvienas medis, neduodąs gero vaisiaus, bus nukirstas, ir į ugnį įmestas. Todel iš jų vaisių pažinsite juos. Ne kiekvienas, kuris man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet kuris pildo valią mano Tėvo, kuris yra danguose, tas įeis į dangaus karalystę.

Na Niedzielę VII po Świątkach.

Mt. 7, 15—21.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Strzeżcie się pilnie fałszywych proroków, którzy do was przychodzą w odzieniu owczem, a wewnątrz są wilkami drapieżnymi: z owoców

ich poznacie ich. Azali zbierają z ciernia jagody winne, albo z ostu figi? Tak każde drzewo dobre owoce dobre rodzi: a złe drzewo złe owoce rodzi. Nie może drzewo dobre owoców złych rodzić: ani drzewo złe owoców dobrych rodzić. Każde drzewo, które nie rodzi owocu dobrego, będzie wycięte, i w ogień wrzucone. A przeto z owoców ich poznacie je. Nie każdy, który mi mówi, Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebieskiego: ale kto czyni wolę Ojca mego, który jest w niebiesiech, ten wejdzie do królestwa niebieskiego.

VIII po Sekminių Nedėliai.

Lk. 16, 1—9.

Anuo metu: Jėzus sakė savo mokiniams tokį palyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus, kuris turėjo užveizdėtoją: ir šis buvo apskųstas jam, kad išaikvojęs jo gerybes. Ir pasivadinęs jį tarė jam: Ką gi tai girdžiu apie tave? duok apyskaitą iš savo užveizdėjimo: nes jau nebegalėsi būti užveizdėtoju. Užveizdėtojas gi tarė pats sau: Ką veiksiu, kai mano ponas atstatys mane nuo užveizdėjimo? Kasti neįgaliu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką padarysiu, kad mane, pašalintą nuo užveizdėjimo, priimtų į savo namus. Suvadinęs tat po vieną savo pono skolininkus, paklausė pirmąjį: Kiek esi skalnas mano ponui? Tas gi atsakė: šimtą kodžių alyvos. Ir tarė jam: Imk tavo užrašą, tuojau sėskis ir rašyk penkias dešimtis. Paskui paklausė kitą: tu gi kiek esi skalnas? Jis atsakė: šimtą bačkų kviečių. Tarė jam: Imk savo raštą, ir rašyk aštuonias de-

šimtis. Ir pagyrė ponas suktą užveizdėtoją, kad gudriai pasielgė, neš šio pasaulio sūnūs yra gudresni savųjų gelbėjime, nekaip šviesybės sūnus. Ir aš sakau jums: darykite sau prietėlius pasigaudami vilingų turtų, idant, kai pristigsite, priimtų jus į amžinąjį gyvenimą.

Na Niedzielę VIII po Świątkach.

Łk. 16, 1—9.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Był pewien człowiek bogaty, który miał włodarza: a o tym mu doniesiono, jakoby rozproszył dobra jego. I wezwał go, i rzekł mu: Cóżto słyszę o tobie? zdaj sprawę z włodarstwa twego: albowiem już nie będziesz mógł włodarzyć. I mówił włodarz sam w sobie: Cóż uczynię, bo pan mój odejmie mi włodarstwo? kopać nie mogę, żebrać się wstydzę. Wiem co uczynię, że, gdy będę złożony z włodarstwa, przyjmą mnie do domów swoich. Zwoławszy więc każdego z osobna z dłużników pana swego, mówił pierwszemu: Wiele winien jesteś panu memu? A on powiedział: Sto barył oliwy. I rzekł mu: Weź zapis twój: a siądź natychmiast, napisz pięćdziesiąt. Potem drugiemu rzekł: A ty wieleś winien? A on rzekł: Sto beczek pszenicy. I rzekł mu: Weź zapis swój, a napisz osiemdziesiąt. I pochwalił ów pan włodarza niesprawiedliwego, że roztropnie uczynił: bo synowie tego świata roztropniejsi są w rodzaju swoim nad synów światłości. A ja wam powiadam: czyńcie sobie przyjaciół z mamony niesprawiedliwości: aby, gdy ustaniecie, przyjęli was do wiecznych przybytków.

IX po Sekminių Nedėliai.

Lk. 19, 41—47.

Anuo metu: Jėzus prisiartino prie Jėruzalės, ir žiūrėdamas į miestą, verkė jo tardamas: O, jei ir tu, būtent šią tavo dieną, pažintumei, kas tave gali nuraminti, bet dabar yra paslėpta nuo tavo akių! Nes ateis tau dienos: ir apkas tave pylimu tavo neprietėliai, ir apsups tave: ir suspaus tave iš visų šalių: Ir parblokš ant žemės tave, ir tavo vaikus: nes nepažinai tavę aplankomojo laiko. Ir įėjęs į bažnyčią ėmė varyti iš tenai parduodančius ir perkančius, sakydamas jiems: Mano namai yra maldos namai, jūs gi juos padarėte žmogžūdžių urvu. Ir kasdien mokė bažnyčioje.

Na Niedzielę IX po Świątkach.

Lk. 19, 41—47.

Onego czasu: Gdy się przybliżył Jezus do Jerozolimy, ujrzawszy miasto, płakał nad niem, mówiąc: Że gdybyś i ty poznało, w ten dzień twój, co jest ku pokojowi tobie, a teraz zakryte jest przed oczyma twojemi. Albowiem przyjdą na ciebie dni: i obtoczą cię nieprzyjaciele twoi wałem, i oblegą cię: i ścisną cię zewsząd: i na ziemię cię powalą, i synów twoich, którzy w tobie są, a nie zostawią w tobie kamienia na kamieniu: dla tego żeś nie poznało czasu nawiedzenia twego. A wszedłszy do kościoła, począł wyganiać sprzedających w nim, i kupujących, mówiąc im: Napisano: Że dom mój domem jest modlitwy. A wyście go uczynili jaskinią zbójców. I uczył codziennie w kościele.

X po Sekminių Nedėliai.

Lk. 18, 9—14.

Anuo metu: Jėzus pasakė kaikuriems, kurie savimi pasitikėjo esą teisingi, kitus gi niekino, tokį palyginimą: Du žmogu įėjo bažnyčion pasimelstų: vienas pariziejus, antras gi muitininkas. Pariziejus bestovėdamas taip savo sieloje meldėsi: Ačiu sakau tau, Dieve, kad nesmi kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimoteriai: arba kaip ir šitas muitininkas. Dukart savaitėje pasninkauju, duodu dešimtinę iš viso, ką turiu. Muitininkas gi ištolo atsistojęs nedrįso nė akių pakelti į dangų: bet mūšėsi į krūtynę sakydamas: Dieve, pasigailėk manęs nusidėjelio. Sakau jums, jog šis išėjo, išteisintas į savo namus, o ne anas, nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas: ir kas save žemina, bus išaukštintas.

Na Niedzielę X po Świątkach.

Łk. 18, 9—14.

Onego czasu: Mówił Jezus do niektórych, którzy ufali sami w sobie jakoby sprawiedliwi, a innymi gardzili, to podobieństwo: Dwóch ludzi wstąpiło do kościoła, aby się modlić: jeden faryzeusz, a drugi celnik. Faryzeusz stojąc, tak w sobie się modlił: Boże, dziękuję tobie, że nie jestem jak inni ludzie: drapieżni, niesprawiedliwi, cudzołożnicy: jak i ten celnik. Poszczę dwa razy na tydzień: daję dziesięciny ze wszystkiego, co posiadam. A celnik stojąc z daleka nie chciał ani oczu podnieśc w niebo: ale bił się w piersi swoje, mówiąc: Boże, bądź mi-

łościw mnie grzesznemu. Powiadam wam: zstąpił ten usprawiedliwionym nad niego do domu swego: albowiem ktokolwiek się wywyższa, będzie uniżony: a kto się uniża, będzie wywyższony.

XI po Sekminių Nedėliai.

Mrk. 7, 31—37.

Anuo metu: Jėzus išėjęs iš Tiro apylinkių, atėjo pro Sidoną į Galiliejos mares skersai Dekapolės. Ir atvedė į jį kurčią ir nebilį, ir meldė jį, kad uždėtų ant jo ranką. Ir ėmęs jį skyrium nuo minios, pridėjo savo pirštus prie jo ausių ir savo seile prisilietė jo liežuvio. Ir pažvelgęs į dangų, dūsterėjo, ir tarė jam: Effeta, tai yra, atsiverk. Ir tuojau atsivėrė jo ausys, ir atsileido jo liežuvio ryšys, ir gerai kalbėjo. Ir įsakė jiems, kad niekam nesakytų. Bet juo labiau jis draudė juos, juo daugiau jie skelbė. Ir didžiai stebėjosi sakydami: Jis visa gerai daro: kurtiesiems grąžina girdėjimą, o nebiliams kalbą.

Na Niedzielę XI po Świątkach.

Mrk. 7, 31—37.

Onego czasu: Wyszedłszy Jezus z granic Tyru, przyszedł przez Sydon do morza Galilejskiego, środkiem granic Dekapolskich. I przywiedli mu głuchego i niemego, a prosili go, aby na niego rękę włożył. A wziąwszy go na stronę od rzeszy, wpuścił palce swoje w uszy jego: a splunąwszy, dotknął języka jego: a wejrzaw-

szy w niebo, westchnął, i rzekł mu: Effeta, to jest otwórz się. I wnet otworzyły się uszy jego, i rozwiązała się związka języka jego, i mówił dobrze. I rozkazał im, aby nikomu nie opowiadali. Ale im on więcej zakazywał, tem daleko więcej rozsławiali: i tem bardziej się dziwowali, mówiąc: Dobrze wszystko uczynił: i głuchym uczynił że słyszą, i niemym że mówią.

XII po Sekminių Nedėliai.

Lk. 10, 23—37.

Anuo mėtu: Jėzus tarė savo mokiniams: Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite. Nes sakau jums, jog daug pranašų, ir karalių norėjo regėti, ką jūs regite, ir neregėjo: ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo. Ir štai kėlėsi vienas įstatymo žinovas, ir norėdamas jį iškvosti, tarė: Mokytojau, kas man reikia daryti, kad įeičiau į amžinąjį gyvenimą. O jis tarė jam: Kas parašyta įstatymuose? Kaip skaitai? Jis atsakydamas tarė: Mylėsi Viešpatį tavo Dievą visa tavo širdimi, ir visa tavo siela, ir visomis tavo jėgomis, ir visomis tavo mintimis: ir tavo artimą kaip pats save. Ir tarė jam: teisingai atsakei: tai daryk ir gyvensi. Jis gi norėdamas pasiteisinti, tarė Jėzui: O kas yra mano artimas? Jėzus gi atsiliepdamas tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką, ir pakliuvo tarp žmogžūdžių, kurie jį nuvilko ir sužeidę pabėgo, palikę pusgyvį. Atsitiko gi, jog vienas kunigas ėjo tuo pat keliu: ir pamatęs jį nuėjo sau pro šalį. Taip pat ir levitas, priėjęs vietą pažiūrėjo į jį, ir nuėjo sau pro

šalį. Ėjo gi pro šalį ir vienas keleivis Samarietis: ir pamatęs jį, pasigailėjo. Ir prisiartinęs aprišė jo žaizdas, užpylęs alyvos ir vyno: ir uždėjęs jį ant savo gyvulio, nugabeno jį į užeigą, ir slaugė jį. Ir ant rytojaus išėmęs du denaru, davė užeigos šeimininkui, i tarė: slaugyk jį: ir jei ką virš to išleisi, aš sugrįžęs atsilyginsiu tau. Kuris tų trijų atrodo tau buvęs artimu tam, kuris buvo pakliuvęs tarp žmogžūdžių? O jis atsakė: kuris jo pasigailėjo. Ir tarė jam Jėzus: Eik, ir tu taip pat daryk.

Na Niedzielę XII po Swiątkach.

Łk. 10, 23—37.

Onego czasu: Rzekł Pan Jezus uczniom swoim: Błogosławione oczy, które widzą to co wy widzicie. Bo powiadam wam, iż wielu proroków i królów chciało widzieć co wy widzicie, a nie widzieli; i słyszeć co słyszycie, a nie słyszeli. A oto pewien biegły w zakonie powstał, kusząc go, a mówiąc: Nauczycielu, co czyniąc dostąpię żywota wiecznego? A on rzekł do niego: W zakonie co napisano? jak czytasz? On odpowiedziawszy, rzekł: Będziesz miłował Pana Boga twego ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkich sił twoich, i ze wszystkiej myśli twojej: a bliźniego twego jak siebie samego. Rzekł mu: Dobrześ odpowiedział: to czyń, a będziesz żył. A on chcąc sam się usprawiedliwić: rzekł do Jezusa: A któż jest bliźnim moim? A odpowiadając Jezus, rzekł: Człowiek pewien zstępował z Jerozolimy do Jerycha, i wpadł między zbójców, którzy go też złupili: i rany zadawszy odeszli,

na pół umarłego zostawiwszy. I zdarzyło się, że pewien kapłan zstępował tąż drogą: a ujrzawszy, go minął. Także i lewita, będąc blizko miejsca, i widząc go, minął. A Samarytanin pewien jadąc, przyszedł blizko niego: i ujrzawszy go, miłosierdziem wzruszył się. A przybliżywszy się, zawiązał rany jego, nalawszy oliwy i wina: a włożywszy go na bydlę swoje, zaprowadził do gospody, i miał pieczę o nim. A nazajutrz wyjął dwa grosze, i dał gospodarzowi, i rzekł: Miej staranie o nim: a cokolwiek po nad to wydasz, ja gdy się wrócę, oddam tobie. Któryż z tych trzech zdaje się tobie bliźnim być owemu, co wpadł między zbójców? A on rzekł: Który uczynił miłosierdzie nad nim. I rzekł mu Jezus: Idźże, i ty czyń tak samo.

XIII po Sekminių Nedėliai.

Lk. 17, 11—19.

Anuo metu: Jėzus keliaudamas į Jeruzalę ėjo viduriu Samarijos ir Galiliejos. Ir kad atėjo į vieną miestelį, pasitiko jį dešimts raupuotųjų vyrų, kurie sustojo ištolo: ir pakėlė balsą tardami: Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų. Išvydęs gi juos, tarė: Eikite, pasirodykite kunigams, Ir atsitiko, kad kelyje buvo apvalyti. Vienas jų išvydęs savė esant apvalytą, sugrįžo didžiu balsu garbindamas Dievą, ir parpuolė ant veido po jo kojų, dėkuodamas: ir šis buvo Samarietis. Jėzus gi atsakydamas tarė: Ar gi ne dešimts buvo apvalyti? Kame gi yra devyni?

Nėvienas tat jų negrįžo atiduoti Dievui garbės, kaip tiktai šis svetimtautis? Ir tarė jam: Kelkis, eik: nes tavo tikėjimas išgydė tave.

Na Niedzielę XIII po Świątkach.

Łk. 17, 11—19.

Onego czasu: Gdy szedł Jezus do Jeruzalem, szedł środkiem Samaryi i Galilei. A gdy wchodził do pewnego miasteczka, zabiegło mu dziesięciu mężów trędowatych, którzy stanęli z daleka; i podnieśli głos mówiąc: Jezusie nauczycielu, zmiłuj się nad nami. Których gdy ujrzał, rzekł: Idźcie, ukażcie się kapłanom. I stało się, gdy szli, zostali oczyszczeni. A jeden z nich, gdy zobaczył że został uzdrowiony, wrócił się, głosem wielkim chwaląc Boga, i padł na oblicze do nóg jego, dziękując: a ten był Samarytanin. A Jezus odpowiedziawszy, rzekł: Azaliż nie dziesięciu jest oczyszczonych? a dziewięciu gdzie jest? Nie jest znaleziony któryby się wrócił, a dał Bogu chwałę, jeno ten cudzoziemiec. I rzekł mu: Wstań, idź; bo wiara twoja ciebie uzdrowiła.

XIV po Sekminių Nedėliai.

Mt. 6, 24—33.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Niekas negali tarnauti dviem ponam: nes arba vieno nekęs ir kitą mylės: arba vieno laikysis, ir kitą paniekins. Negalite Dievui tarnauti ir mamonai. Todel sakau jums: nesirūpinkite savo gyvastimi, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo

apsivilksite. Ar gi gyvastis ne vertesnė, kaip valgis: ir kūnas, kaip apdaras. Žvilgterėkite į dangaus paukščius, juk jie nei sėja, nei piauja, nei į kluonus krauja: ir jūsų dangiškasis Tėvas peni juos. Ar gi jūs ne vertesni esate, kaip jie. Kas gi jūsų, kad ir labai stengsis, galės pridėti prie savo ūgio vieną uolaktį? Ir kodel rūpinatės apdarais? Prisižiūrėkite lauko lelijoms, kaip auga: nesidarbuoja, nė verpia. Sakau gi jums, jog nė Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo apsitaisęs, kaip viena jų. Jeigu lauko žolę, kuri šiandien yra, ir rytoj bus į krosnį įmesta, Dievas taip aprėdo, kaip gi labiau jus, mažatikiai? Nesirūpinkite tat, sakydami: ką valgysime, arba ką gersime, arba kuo apsivilksime. Nes visa to ieško pagonys. Juk žino jūsų tėvas, jogei to visa reikalaujate. Ieškokite tat pirmiausia Dievo karalystės ir jo teisybės: ir visa tai bus jums priduota.

Na Niedzielę XIV po Świątkach.

Mt. 6, 24—33.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Nikt nie może dwom panom służyć: bo albo jednego będzie nienawidził, a drugiego będzie miłował: albo przy jednym stać będzie, a drugim wzgardzi. Nie możecie Bogu służyć, i mamonie. Dla tego powiadam wam, nie troszczcie się o duszę waszę cobyście jedli, ani o ciało wasze czembyście się odziewali. Czyż dusza nie jest ważniejsza niż pokarm: i ciało więcej niż odzież? Wejrzyjcie na ptaki niebieskie, że nie sieją, ani żną, ani zbierają do gumien: a Ojciec wasz niebieski żywi je. Czyście wy niedaleko

ważniejsi niż one? I kto z was obmyślając, może przydać do wzrostu swego łokieć jeden? A o odzienie czemu się troszczycie? Przypatrzcie się liliom polnym jak rosną: nie pracują, ani przędą. A powiadam wam, że ani Salomon we wszystkiej chwale swej nie był przyodziany jak jedna z tych. A jeżeli trawę polną, która dziś jest, a jutro będzie w piec wrzucona, Bóg tak przyodziewa: jakżeż daleko więcej was małej wiary? Nie troszczcież się więc, mówiąc: Cóż będziemy jedli, albo co będziemy pili, albo czem się będziemy przyodziewali? Bo tego wszystkiego Poganie pilnie szukają. Albowiem Ojciec wasz niebieski wie, że tego wszystkiego potrzebujecie. Szukajcież więc najprzód królestwa Bożego, i sprawiedliwości jego: a to wszystko będzie wam przydane.

XV po Sekminių Nedėliai.

Lk. 7, 11—16.

Anuo metu: Jėzus išsirengė į miestą vadinamą Naimas: ir ėjo su juomi jo mokiniai ir daugi minia. Prisiartinant gi jam prie miesto vartų, šitai nešė numirėlį, vienatinį jo motinos sūnų: ir ji buvo našlė: ir ėjo su ja didelė minia iš miesto. Išvydęs ją Viešpats pasigailėjo jos ir tarė jai: Neverkk. Ir prisiartinęs prisilietė morų. Kurie gi nešė, sustojo. Ir tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Ir atsisėdo numirėlis ir pradėjo kalbėti. Ir atidavė jį jo motinai. Visus gi perėmė baimė: ir garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo tarp mūsų: ir Dievas maloningai aplankė savo žmones.

Na Niedzielę XV po Świątkach.

Łk. 7, 11—16.

Onego czasu: Szedł Jezus do miasta, które zowią Naim: a z nim szli uczniowie jego, i rzesza wielka. A gdy się przybliżył do bramy miejskiej, oto wynoszono umarłego syna jedynego matki jego: a ta była wdową, a rzesza miejska wielka z nią (szła). Która ujrzawszy Pan, ulitował się nad nią, i rzekł jej: Nie płacz. I przystąpił, i dotknął się mar. (A ci, co nieśli, stanęli). I rzekł: Młodzieńcze, tobie mówię, wstań. I usiadł ten który był umarły, i począł mówić. I dał go matce jego. I przejął wszystkich strach: i wielbili Boga, mówiąc: Że Prorok wielki powstał między nami: i że Bóg nawiedził lud swój.

XVI po Sekminių Nedėliai.

Lk. 14, 1—11.

Anuo metu: Jėzus įėjo subatos dieną į vieno įžymesniųjų pariziejų namus valgyti, ir jie šnipinėjo jį. Ir štai vienas žmogus sergąs vandens liga atsistojo jo akivaizdoje. Jėzus gi prabildamas tarė įstatymo žinovams, ir pariziejams, sakydamas: Ar valia gydyti subatos dieną? Bet jie tylėjo. Jis gi ėmęs išgydė jį, ir paleido. Ir vėl prabildamas, tarė: Jei kurio jūsų asilas arba jautis įkristų į šulinį, ar gi ne tuojau jį ištrauktumėt subatos dieną? Ir negalėjo jam į tai atsakyti. Pasakė ir palyginimą pakviestiesiems, išvydęs kaip jie rinkosi pirmąsias vietas, ir tarė jiems: Kai būsi pakviestas į ve-

stuves, nesėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų jo pakviestas garbingesnis už tave, ir atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, nepasakytų tau: Užleisk šiam vietą: ir kad netektų tau su gėda užimti paskučiausia vieta. Bet kai būsi pakviestas, eik, sėskis paskučiausioje vietoje: kad atėjęs kuris tave pakvietė, tartų tau: Prietėliau, pasislink aukščiau. Tuomet bus tau garbė akivaizdoje susėdusiųjų už stalo. Nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas: ir kas save žemina, bus išaukštintas.

Na Niedzielę XVI po Świątkach.

Łk. 14, 1—11.

Onego czasu: Gdy Jezus wszedł do domu jednego przedniejszego faryzeusza w szabat jeść chleb, a oni go podpatrywali. A oto człowiek pewien opuchły był przed nim. A Jezus odpowiedziawszy rzekł do biegłych w zakonie i faryzeuszów, mówiąc: Czy godzi się w szabat uzdrawiać? Lecz oni milczeli. A on ująwszy uzdrowił go, i odprawił. A odpowiadając, rzekł do nich: Którego z was osieł, albo wół wpadnie do studni, a nie wnet go wyciągnie w dzień sobotni? I nie mogli mu na to odpowiedzieć. I powiedział też podobieństwo do zaproszonych, przypatrując się jak pierwsze siedzenia obierali, mówiąc do nich: Gdy będziesz wezwany na gody, nie siadajże na pierwszem miejscu, aby snadź godniejszy od ciebie nie był wezwany przez niego, a przyszedłszy ten, który ciebie i tamtego wezwał, nie rzekł ci: Daj temu miejsce: wtedy byś ze wstydem począł zajmować ostatnie miejsce. Ale gdy będziesz wez-

wany, idź, usiądź na ostatniem miejscu: że, gdy przyjdzie ten który cię wezwał, rzecze tobie: Przyjacielu, posiądź się wyżej. Wtedy będzie tobie chwała przed społem siedzącymi: bo wszelki, co się wynosi, poniżony będzie: a kto się uniża, wywyższony będzie.

XVII po Sekminių Nedėliai.

Mt. 22, 34—46.

Anuo metu: Atėjo į Jėzų pariziejai: ir vienas jų, įstatymo žinovas, norėdamas jį iškvosti, paklausė jį: Mokytojau, kuris yra didžiausias įstatymo įsakymas? Tarė jam Jėzus: Mylėsi Viešpatį tavo Dievą visa tavo širdimi, ir visa tavo siela, ir visa tavo mintimi. Tas yra didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis gi ir lygus jam yra: Mylėsi tavo artimą, kaip pats save. Šiais dviejais įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai. Susirinkus gi pariziejams, paklausė juos Jėzus, sakydamas: Ką jūs manote apie Kristų? Kieno yra Sūnus? Sako jam: Dovido. Tarė jiems: Kaip gi tat Dovidas vadina jį Dvasioje Viešpatimi, sakydamas: Tarė Viešpats mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje: ligi padėsiu tavo priešininkus suolelių tavo kojoms. Jei tat Dovidas vadina jį Viešpatimi, tai kokiu būdu jis gali būti jo sūnus? Bet niekas negalėjo jam atsakyti: niekas taip pat nedrįso nuo anos dienos daugiau jį klausti.

Na Niedzielę XVII po Świątkach.

Mt. 22, 34—46.

Onego czasu: Przyszli do Jezusa faryzeusze: i zapytał go jeden z nich nauczyciel zakonu,

kusząc go: Mistrzu, które jest wielkie przykazanie w zakonie? Rzekł mu Jezus: Będziesz miłował Pana Boga twego ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej myśli twojej. To jest największe, i pierwsze przykazanie. A wtóre podobne jest temu: Będziesz miłował bliźniego twego, jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach wszystek zakon zależy, i prorocy. A gdy się faryzeusze zebrali, spytał ich Jezus, mówiąc: Co wam się zdaje o Chrystusie? czyim jest synem? Rzekną mu: Dawida. Rzekł im: Jakżeż więc Dawid w duchu nazywa go Panem, mówiąc: Rzekł Pan Panu memu, siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjacioły twoje podnóżkiem nóg twoich? Jeżeli więc Dawid nazywa go Panem, jakżeż jest synem jego? A nikt nie mógł mu odpowiedzieć słowa: ani śmiał żaden od owego dnia więcej go pytać.

XVIII po Sekminių Nedėliai.

Mt. 9, 1—8.

Anuo metu: Jėzus sėdęs laivan persiirė į kitą krantą, ir atėjo į savo miestą. Ir štai atnešė jam stabu ištiktąjį, gulintį lovoje. Jėzus gi regėdamas jų tikėjimą, tarė stabu ištiktajam; Turėk viltį, sūnau, atleidžiami tau tavo nusidėjimai. Bet štai kaikurie mokytojai manė sau: Tas piktžodžiauja. Jėzus gi žinodamas jų mintis, tarė: Kodel piktai manote savo širdyse? Kas yra lengviau? ar tarti: Atleidžiami tau tavo nusidėjimai; ar pasakyti: Kelkis ir vaikščiok? Kad gi žinotumėt žmogaus Sūnų turint žemėje

galybę nusidėjimams atleisti, tarė stabu ištiktajam: Kelkis, imk savo lovą, ir eik į savo namus. Ir atsikėlė, ir nuėjo į savo namus. Minios gi tai išvydusios, nusigando, ir garbino Dievą, davusį žmonėms tokią galybę.

Na Niedzielę XVIII po Swiątkach.

Mt. 9, 1—8.

Onego czasu: Wstąpiwszy Jezus do łódki, przewiózł się, i przyszedł do miasta swego. A oto przynieśli mu powietrzem ruszonego na łożu leżącego. A widząc Jezus wiarę ich, rzekł powietrzem ruszonemu: Ufaj synu, odpuszczają się tobie grzechy twoje. A oto niektórzy z doktorów mówili sami do siebie: Ten bluźni. A widząc Jezus myśli ich, rzekł: Czemu myślicie złe w sercach waszych? Cóż jest łatwiej, rzec: Odpuszczają się tobie grzechy twoje; czyli rzec: Wstań, a chodź? A żebyście wiedzieli, że Syn człowieczy ma władzę na ziemi odpuszczać grzechy, wtedy rzekł powietrzem ruszonemu: Wstań, weźmij łoże twe, a idź do domu twego. I wstał, i poszedł do domu swego. A widząc rzesze bały się, i chwaliły Boga, który dał taką władzę ludziom.

XIX po Sekminių Nedėliai.

Mt. 22, 1—14.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo prilyginimais vyresniesiems kunigams ir pariziejams, tardamas: Panaši yra dangaus karalija žmogui karaliui, kuris sutaisė vestuves savo sūnui. Ir

išsiuntė savo tarnus vadinti pakviestuosius, bet jie nenorėjo ateiti. Ir vėl nusiuntė kitus tarnus, tardamas: Pasakykite pakviestiesiems: štai pataisiau mano puotą, mano jaučiai ir penimieji gálvijai papiauti, ir viskas prirengtà: ateikite į vestuves. Bet jie paniekino tai ir nuėjo: vienas į savo ūkį, kitas į savo prekybą, kiti gi sulaikė jo tarnus, iškoliojo juos ir nužūdė. Karalius gi tai sužinojęs supyko: ir nusiuntęs savo kariuomenę išžūdė tuos žmogžūdžius, ir padegė jų miestą. Tuomet tarė savo tarnams: Vestuvės, tiesa, prirengtos, bet pakviestieji nebuvo verti. Eikite tad į kryžkeles, ir kokius tik rasite, kvieskite į vestuves. Ir išėję jo tarnai į kryžkeles surinko visus, kuriuos sutiko: piktuosius ir geruosius: ir pilna buvo vestuvėse svečių. Įėjęs gi karalius pasižiūrėti svečių, išvydo tenai žmogų, neapsivilkusi vestuvių rūbais. Ir tarė jam: Prieteliau, kaip čion patekai neturėdamas vestuvių rūbų? Bet jis tylėjo. Tuomet tarė karalius tarnams: Suriškite jam rankas ir kojas ir meskite jį lauk į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas. Nes daug yra pavadintųjų, bet maža išrinktųjų.

Na Niedzielę XIX po Świątkach.

Mt. 22, 1—14.

Onego czasu: Mówił Jezus przedniejszym kapłanom i faryzeuszom przez przypowieści, rzekąc: Podobne stało się królestwo niebieskie człowiekowi królowi, który sprawił gody małżeńskie synowi swemu. I posłał sługi swoje wzywać zaproszonych na gody, a nie chcieli przyjść. Potem posłał inne sługi, mówiąc: Po-

wiedźcie zaproszonym: Oto obiad swój przygotowałem, woły moje, i co było karmnego pobito, i wszystko gotowe: pójdźcie na gody. A oni zaniedbali i odeszli, jeden do wsi swojej, a drugi do kupiectwa swego: a inni pojmali sługi jego, i zelżywszy zabili. A usłyszawszy król, rozgniewał się: i posławszy wojska swoje, wytracił onych mężobójców, i miasto ich spalił. Wtedy rzekł służebnikom swoim: Gody są wprawdzie gotowe, lecz zaproszeni, nie byli godnymi. A przeto idźcie na rozstajne drogi, a którychkolwiek znajdziecie, wzywajcie na gody. I wyszedłszy słudzy jego na drogi, zebrali wszystkich, których znaleźli, złych i dobrych, i napełnione są gody biesiadnikami. A wszedł król, aby oglądać biesiadników, i zobaczył tam człowieka nieodzianego szatą godową. I rzekł mu: Przyjacielu, jakżeś tu wszedł, nie mając szaty godowej? A on zamilknął. Wtedy rzekł król sługom: Związawszy ręce i nogi jego, wrzućcie go do ciemności zewnętrznych: tam będzie płacz i zgrzytanie zębów. Albowiem wielu jest wezwanych, lecz mało wybranych.

XX po Sekminių Nedėliai.

Jn. 4, 46—53.

Anuo metu: Buvo vienas kunigaikštis, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Išgirdęs, jog Jėzus atėjo iš Judėjos į Galilėją, nuėjo į jį ir prašė ateiti išgydytų jo sūnaus, nes jau buvo bemirštąs. Tarė jam Jėzus: Jei nepamatote ženklų ir stebūklų, netikite. Tarė jam kunigaikštis: Viešpatie, ateik pirma, negu numirs mano sūnus. Tarė jam Jėzus: Eik, tavo sūnus yra gy-

vas. Įtikėjo žmogus žodžiu, kurį davė jam Jėzus, ir nuėjo. Stai jį besugrįžtantį pasitinka tarnai ir praneša, tardami, jog jo sūnus esąs gyvas. Paklausė tad juos, kurią valandą jam geriau pasidarė. Ir atsakė jam: Vakar septintą valandą pametė jį karštis. Suprato tad tėvas, jog tai valanda buvo, kurią Jėzus tarė jam: Tavo sūnus yra gyvas. Ir įtikėjo jis pats, ir visi jo namai.

Na Niedzielę XX po Świątkach.

Jn. 4, 46—53.

Onego czasu: Był pewien książę, któremu syn chorował w Kafarnaum. Ten gdy usłyszał, że Jezus przyszedł z Żydowskiej ziemi do Galilei, poszedł do niego i prosił go, aby zstąpił, a uzdrowił syna jego: bo poczynał umierać. Rzekł więc Jezus do niego: Jeżeli znaków i cudów nie ujrzycie, nie wierzycie. Rzecze do niego książę: Panie, zstąp wpierw zanim umrze syn mój. Rzekł mu Jezus: Idź, syn twój żyje. Uwierzył człowiek mowie, którą mu powiedział Jezus, i poszedł. A gdy on już zstępował, zabieżeli mu słudzy, i oznajmili mówiąc, że syn jego żyje. Pytał się tedy ich o godzinę, której mu się polepszyło. I rzekli mu: Że wczoraj o siódmej godzinie opuściła go gorączka. Poznał tedy ojciec, że ta godzina była, o której mu rzekł Jėzus: Syn twój żyje: i uwierzył sam, i wszystek dom jego.

XXI po Sekminių Nedėliai.

Mt. 18, 23—35.

Anuo metu: Jėzus pasakė savo mokiniams šį palyginimą: Panaši yra dangaus karalija

žmogui karaliui, kuris norėjo atsiskaityti su savo tarnais. Ir pradėjus jam skaitytis, atvedė jam vieną, kuris buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų. Kadangi neturėjo iš ko atiduoti, liepė jo ponas parduoti jį, ir jo moterį, ir vaikus, ir visa ką turėjo, ir grąžinti skolą. Tada tas tarnas, puolęs jam po kojų, meldė jį, sakydamas: Pakentėk del manęs, ir visa tau sugrąžinsiu. Ponas gi pasigailėjo savo tarno, paleido jį, ir dovanojo jam skolą. Bet tas tarnas išeidamas susitiko vieną savo draugų, kuris buvo jam kaltas šimtą denarų ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: Atiduok ką esi kaltas. Bet jo draugtarnis parpuolęs meldė jį, sakydamas: Pakentėk del manęs, ir visa tau sugrąžinsiu. Jis gi nenorėjo: bet nuėjęs įsodino jį kalėjiman, ligi grąžins jam skolą. Išvydę gi jo draugtarniai, kas atsitiko, labai nuliūdo: nuėjo tad ir apsakė savo ponui visa, kas atsitiko. Tuomet pasivadino jį jo ponas ir tarė jam: Nelabasis tarne, visą skolą tau dovanojau, nes prašei manęs: ar gi tau nereikėjo pasigailėti savo draugtarnio, kaip ir aš tavęs pasigailėjau? Ir susirūstinęs jo ponas padavė jį budeliams, ligi sugrąžins visą skolą. Taip ir mano dangiškasis tėvas padarys jums, jei neatleisite iš savo širdies kiekvienas savam broliui.

Na Niedzielę XXI po Świątkach.

Mt. 18, 23—35.

Onego czasu: Powiedział Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi królowi, który chciał obliczyć się ze sługami swoimi. A gdy począł

obliczać się, przyprowadzono mu jednego, który mu był winien dziesięć tysięcy talentów. A gdy nie miał zkąd oddać, kazał go pan jego zaprzedać, i żonę jego, i dzieci, i wszystko co miał, i oddać. A upadłszy sługa ów, prosił go, mówiąc: Miej cierpliwość nade mną, a wszystko tobie oddam. A pan zlitowawszy się nad owym sługą, wypuścił go, i dług mu darował. Lecz sługa on wyszedłszy, znalazł jednego z towarzyszów swoich, który mu był winien sto groszy; i ująwszy go dusił go, mówiąc: Oddaj coś winien. A upadłszy towarzysz jego, prosił go, mówiąc: Miej cierpliwość nade mną, a oddam ci wszystko. A on nie chciał: ale poszedł, i wsadził go do więzienia, ażby oddał dług. A ujrzawszy towarzysze jego co się działo, zasmucili się bardzo: i przyszli, i powiedzieli panu swemu wszystko co się było stało. Wtedy zawołał go pan jego: i rzekł mu: Sługo niecnotliwy, wszystek dług odpuściłem ci, boś mię prosił: czyż tedy i ty nie powinieneś był się zmiłować nad towarzyszem twoim, jako i ja zmiłowałem się nad tobą? I rozgniewawszy się pan jego, wydał go katom, ażby mu oddał wszystek dług. Tak i Ojciec mój niebieski uczyni wam, jeżeli nie odpuścicie każdy bratu swemu z serc waszych.

XXII po Sekminių Nedėliai.

Mt. 22, 15—21.

Anuo metu: Pariziejai nuėję susitarė nu tverti Jėzų kalboje. Ir pasiuntė į jį savo mokinius drauge su erodionais, sakydami: Mokytojau, žinome, jog esi teisus ir teisingai rodai

Dievo kelią, ir jog į nieką neatsižvelgi: nes neatsižiūri į žmogaus asmenį. Pasakyk tad mums, kaip tau atrodo, ar pridera mokėti ciesoriui mokesnis, ar ne? Jėzus gi žinodamas jų suktumą, tarė: Kam mane gundinate, veidmainiai? Parodykite man mokesnio pinigą. Jie gi parodė jam denarą. Jėzus klausia jų: Kieno yra tas paveikslas ir parąšas? Sako jam: Ciesoriaus. Tuomet tarė jiems: Atiduokite tad Ciesoriui, kas yra Ciesoriaus, ir Dievui, kas yra Dievo.

Na Niedzielę XXII po Świątkach.

Mt. 22, 15—21.

Onego czasu: Odszedłszy faryzeusze radzili, jakby Jezusa pochwycili w mowie. I posłali mu uczniów swoich z Herodyanami, mówiąc: Nauczycielu, wiemy żeś jest prawdziwy, i drogi Bożej w prawdzie nauczasz, a niedbasz na nikogo: albowiem nie oglądasz się na osobę ludzką; powiedźże nam tedy co się tobie zdaje, czy godzi się dać czynsz Cesarzowi, czy nie? A Jezus poznawszy złość ich, rzekł: Czemu mnie kusicie obłudnicy? Pokażcie mi monetę czynszową. A oni mu przynieśli grosz. I rzekł im Jezus: Czyj jest ten obraz, i napis? Rzekli mu: Cesarski. Wtedy powiedział im: Oddajcież więc co jest Cesarskiego, Cesarzowi, a co jest Bożego, Bogu.

XXIII po Sekminių Nedėliai.

Mt. 9, 18—26.

Anuo mėtu: Jėzui bekalbant į minias, štai atėjo vienas kunigaikštis, nusilenkė jam, ir tarė:

Viešpatie, tik ką mirė mano duktė: bet ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji atgys. Ir atsikėlęs Jėzus ėjo paskui jį drauge su savo mokiniais. Ir štai moteriškė, kuri dvyliką metų kentėjo kraujo tekėjimu, priėjo iš užpakalio, ir prisilietė jo apsiausto braizganų, nes pamanė sau: jei tik prisiliesiu jo apsiausto, pasveiksiu. Bet Jėzus atsigrįžęs, ir pažvelgęs į ją, tarė: Tikėkis, duktė, tavo tikėjimas išgydė tavę. Ir tą pat valandą pasveiko moteriškė. Atėjęs gi Jėzus į kunigaikščio namus, ir pamatęs vamzdininkus ir minią beraudojančią, tarė: Pasišalinkite: nes nemirė mergaitė, bet miega. Jie gi šaipėsi iš jo. Ir kai minia buvo pašalinta, įėjo vidun, ir paėmė jos ranką: ir atsikėlė mergaitė. Ir pasklido apie tai garsas visoje toje šalyje.

Pastaba. *Jei metuose esti daugiau negu 24 nedėlios po Sekminių, tai evangelios nedėliomis po 23-čiojo sekmadienio, imamos iš apleistųjų tais metais nedėldienių po Trijų Karalių, ir, būtent, taip:*

Jei nedėlių viso labo yra 25, evangelija 24-tajai nedėliai po Sekm. imama iš nedėlios 6-tosios po Trijų Karalių.

Jei — 26-šios, evangelija 24-tajai ned. po Sekm. bus iš nedėlios 5-tosios, o 25-tajai — iš 6-tosios po Tr. Kr.

Kai nedėlių po Sekm. esti 27, evangelija 24-tajai nedėl. po Sekm. bus iš nedėl. 4-tosios, 25-tajai iš nedėl. 5-tosios, o 26-tajai iš nedėl. 6-tosios po Tr. Kr.

Jei gi nedėlių esti 28, tai evangelija nedėl 24-tajai po Sekm. bus iš 3-čios nedėl. po Tr. Kr., 25-tajai iš 4-tosios, 26-tajai iš 5-tosios, 27-tajai iš 6-tosios po Tr. Kr.

Paskutiniąją gi po Sekm. nedėlią kiekvieni metai yra skaitoma evangelija, skiriama „XXIV ir paskutinei po Sekminių Nedėliai“.

Na Niedzielę XXIII po Świątkach.

Mt. 9, 18—26.

Onego czasu: Gdy mówił Jezus do rzeszy, oto książę jeden przystąpił, i kłaniał się mu, mówiąc: Panie, córka moja dopiero skonała: ale pójdź, włóż na nią rękę twoją, a żyć będzie. A wstawszy Jezus poszedł za nim, i uczniowie jego. A oto niewiasta, która krwotok przez dwanaście lat cierpiała, przystąpiła z tyłu, i dotknęła się kraju szaty jego. Bo mówiła sama w sobie: Bym się tylko dotknęła szaty jego, będę zdrowa. A Jezus obróciwszy się, i ujrzawszy ją, rzekł: Ufaj córko, wiara twoja ciebie uzdrowiła. I uzdrowiona została niewiasta od tej godziny. A gdy przyszedł Jezus do domu księcia, i ujrzał piszczki, i lud zgiełk czyniący, mówił: Odstąpcie; albowiem nie umarła dzieweczka, ale śpi. I śmiali się z niego. A gdy wygnano rzeszę, wszedł, i ujął rękę jej. I powstała dzieweczka. I rozeszła się ta sława po wszystkiej owej ziemi.

XXIV ir paskutiniajai po Sekminių Nedėliai.

Mt. 24. 15—35.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Kada išvysite šventoje vietoje išnaikinimo biaurumą, Danieliaus pranašo apsakytą: kas skaito, teatkreipia savo domę: tuomet kurie yra Judėjoje tebėga į kalnus, ir kas yra ant stogo, tenelipa žemyn ko nors pasiimti iš savo namų: ir kas yra lauke tenegrįžta pasiimti savo rūbų. Bėda gi neščioms, ir žindančioms tomis dienomis. Melskitės tad, kad neatsieitų jums bėgti žiemą arba subatos dieną. Nes tuomet užeis didis prispaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio

pradžios ligi šiol, nei bus. Ir jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas kūnas: bet atsižvelgiant į išrinktuosius tos dienos bus sutrumpintos. Tuomet, jei kas jums sakytų: Štai čionai yra Kristus, arba tenai: netikėkite. Nes kils melagingi kristai ir melagingi pranašai: ir darys didžių ženklų ir stebūklų tokių, kuriais suklaidintų (jei tai būtų galima) net išrinktuosius. Štai pranešiau jums. Jei tad sakytų jums: štai yra tyruose, neišeikite: — štai pasislėpęs, netikėkite. Nes kaip žaibas išeina iš Rytų ir pasirodo net Vakaruose, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Kur yra puolėna, ten susirenka ir areliai. Ir tuojau po tų prispaudimo dienų saulė aptems, ir mėnuo nebeduos savo šviesos, ir žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus galybės bus pajudintos. Ir tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus ženklas: ir tada dejuos visos žemėje giminės: ir išvis žmogaus Sūnų ateinant dangaus debesyse didžioje galybėje ir šlovėje. Ir išsiųs savo angelus su trimytu ir skardžiu balsu: ir jie sutelks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų nuo vieno dangaus krašto ligi kito. Nuo čiulpsnės gi medžio mokinkitės palyginimo: kada jau jo šaka sprogsta ir leidžia lapus, žinote, jog arti yra vasara. Lygiai ir jūs, kada tai visa pamatysite, žinokite, jog yra arti: dūryse. Ištiesų sakau jums: nepraeis toji giminė, ligi tai visa įvyks. Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

Na Niedzielę XXIV i ostatnią po Świątkach.

Mt. 24, 15—35.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Gdy ujrzycie brzydkość spustoszenia, która jest

przepowiedziana przez Daniela proroka, stojącą na miejscu świętem: kto czyta, niech rozumie: wtedy, którzy są w Żydowskiej ziemi, niech uciekają na góry: a kto na dachu, niechaj nie zstępuje, aby co wziął z domu swego: a kto na roli, niech się nie wraca brać sukni swojej. A biada brzemiennym i karmiącym w owe dni. A proście, aby uciekanie wasze nie było w zimie, albo w szabat. Albowiem naówczas będzie wielki ucisk, jaki nie był od początku świata aż dotąd, ani będzie. A gdyby nie były skrócone owe dni, żadne ciało nie byłoby zachowane: ale dla wybranych będą skrócone owe dni. Wtedy gdyby wam kto rzekł: Oto tu jest Chrystus, albo gdzieindziej: nie wierzcie. Albowiem powstaną fałszywi chrystusowie, i fałszywi prorocy, i czynić będą znaki wielkie, i cuda, tak żeby w błąd wprowadzeni byli (jeżeli może być) i wybrani. Oto wam powiedziałem. Jeśliby tedy wam rzekli: Oto na puszczy jest, nie wychodźcie; oto w tajemnych gmachach, nie wierzcie. Albowiem jak błyskawica wychodzi ze Wschodu, i okazuje się aż na Zachodzie: tak będzie i przyjście Syna człowieczego. Gdziekolwiekby było ciało, tam się i orły zgromadzą. A natychmiast po utrapieniu owych dni słońce się zaćmi, i księżyc nie da światłości swojej, a gwiazdy będą padały z nieba, i moce niebieskie poruszone będą: i w ów czas ukaże się znak Syna człowieczego na niebie: i wtedy będą narzekały wszystkie pokolenia ziemi: i ujrzą Syna człowieczego przychodzącego w obłokach niebieskich z mocą wielką, i majestatem. I pośle Aniołów swoich z trąbą, i głosem wielkim: i zgromadzą wybranych jego z czterech wiatrów, od krajów

niebios aż do krajów ich. A od figowego drzewa uczcie się podobieństwa: gdy już gałąź jego odmładza się, i liście wypuszcza, wiecie, że blizko jest lato: tak i wy, gdy ujrzycie to wszystko, wierzcie, że blizko jest we drzwiach. Zaprawdę powiadam wam, że nie przeminie ten ród, ażby się stało to wszystko. Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą.

II DALIS.

(PROPRIUM SANCTORUM).

EVANGELIJOS

VIEŠPATIES DIEVO,
ŠVENČIAUSIOS PANELĖS
IR ŠVENTŲJŲ ŠVENTĖMS.

CZĘŚĆ II.

EWANGELIJE

NA UROCZYSTOŚCI PAŃSKIE,
NAJŚWIĘTSZEJ MARJI PANNY
I ŚWIĘTYCH PAŃSKICH.

Šv. Andriejaus Ap. dienai (XI—30).

Mt. 4, 18—22.

Anuo metu: Jėzus, eidamas Galiliejos marių pakrantėmis, pamatė du broliu: Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andrieju, kuriuodu leido marėsna tinklus, nes buvo žvejai. Ir tarė jiedum: Eikita paskui manę, ir padarysiu jus žmonių žvejais. Juodu gi, tuojau palikę tinklus, nuėjo paskui jį. Eidamas toliau, pamatė kitu du broliu: Zebediejaus Jokūbą ir jo brolį Joną, kuriuodu drauge su savo tėvu Zebediejumi taisė valtyje savo tinklus; juos ir gi pavadino. Jie gi, tuojau palikę tinklus ir tėvą, nuėjo paskui jį.

Na dzień św. Andrzeja Ap.

Mt. 4, 18—22.

Onego czasu: Gdy Jezus chodził nąd morzem Galilejskiem, ujrzał dwu braci, Szymona, którego zowią Piotrem, i Andrzeja brata jego, zapuszczających sieci w morze (albowiem byli rybacy), i rzekł im: Pójdźcie za mną, a uczynię was że się staniecie rybakami ludzi. A oni natychmiast, opuściwszy sieci, poszli za nim. A odszedłszy ztamtąd, ujrzał innych dwu braci, Jakóba Zebedeuszowego, i Jana brata jego w łodzi z Zebedeuszowem ojcem ich, naprawiających sieci swoje: i wezwał ich. A oni natychmiast opuściwszy sieci i ojca, poszli za nim.

Š. Pranciškai Ksaverijaus l. dienai (XII—3).

Mrk. 16, 15—18.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išganytas: o kas neįtikės, bus pasmerktas. Įtikėjusius gi lydės toki ženklai: mano vardu varys velnius: kalbės naujomis kalbomis: ims angis, ir, jei atsigertų nuodų, nepakenks jiems: ligonims uždės rankas, ir jie pasveiks.

Na dzień św. Franciszka Ksawerego Wyzn.

Mrk. 16, 15—18.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Idąc na cały świat, opowiadajcie Ewangelią wszystkiemu stworzeniu. Kto uwierzy, i ochrzci się, zbawiony będzie: a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Cuda zaś tym co uwierzą, te towarzyszyć będą: W imię moje czartów będą wyrzucali: nowymi językami będą mówili: węże będą brali: i choćby co trującego pili, szkodzić im nie będzie: na chorych ręce będą kładli, a dobrze się mieć będą.

Švenč. Panelės Nekalto Prasidėjimo Šventei (XII—8).

Lk. 1, 26—28.

Anuo metu: Dievas nusiuntė angelą Gabrielį į Galiliejos miestą, vadinamą Nazarėtu, į paną, sužieduotą su vyru, kurio vardas buvo Juozapas, iš Dovido giminės, panos gi vardas — Marija. Angelas tad įėjęs į ją tarė: Sveika, malonės pilnoji: Viešpats su tavimi: tu pagarbinta tarp moterų.

Na Uroczystość Niepokalanego Poczęcia N. M. P.

Łk. 1, 26—28.

Onego czasu: Posłany jest Anioł Gabryel od Boga do miasta Galilejskiego, które zwano Nazaret, do Panny poślubionej mężowi, któremu było Józef, z domu Dawidowego, a imię Panny Marya. I wszedłszy Anioł do niej rzekł: Bądź pozdrowiona, łaski pełna: Pan z tobą: błogosławionaś ty między niewiastami.

Š. Tomo Ap. dienai (XII—21).

Jn. 20, 24—29.

Anuo metu: Tomas, vadinamas Didymas, vienas dvylikos, nebuvo drauge su jais, kada Jėzus atėjo. Sakė tad jam kiti mokiniai: Matėme Viešpatį. Jis gi atsakė jiems: Jei neišvysiu jo rankose vynių žymės, ir nepridėsiu savo piršto į vynių vietą, ir nepridėsiu savo rankos į jo šoną, neįtikėsiu. Ir po astuonių dienų vėl buvo jo mokiniai viduje. Ir Tomas drauge su jais. Atėjo Jėzus, nežiūrint į užrakintas dūris, ir atsistojo viduje, ir tarė: Ramybė jums. Paskui tarė Tomui: Pridėk čia savo pirštą, ir žiūrėk į mano rankas, ir ištiesk savo ranką, ir pridėk į mano šoną: ir nebūk netikėlis, bet tikįs. Tomas atsakė ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi mane regėjai, Tomai, įtikėjai: Palaiminti, kurie neregėjo, ir įtikėjo.

Na dzień Ś. Tomasza Ap.

Jn. 20, 24—29.

Onego czasu: Tomasz, jeden ze dwunastu, którego zowią Didymus, nie był z nimi (uczniami), kiedy przyszedł Jezus. Mówili mu tedy drudzy uczniowie: Widzieliśmy Pana. A on im rzekł: Jeżeli nie ujrzę w ręku jego przebicia gwoździ, a nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej w bok jego, nie uwierzę. A po ośmiu dniach, byli znowu uczniowie jego w domu, i Tomasz z nimi. Przyszedł Jezus drzwiami zamkniętemi, i stanął w pośrodku, i rzekł: Pokój wam. Potem rzekł Tomaszowi: Włóż sam palec twój, a oglądaj ręce moje, i wyciągnij rękę twoję, a włóż w bok mój: a nie bądź niewierny, ale wierny. Odpowiedział Tomasz, i rzekł mu: Pan mój, i Bóg mój. Powiedział mu Jezus: Żeś mnie ujrzał, Tomaszu, uwierzyłeś: błogosławieni którzy nie widzieli, a uwierzyli.

Š. Povylo, pirmojo Eremito, dienai (I—15).

Mt. 11, 25—30.

Anuo metu: Jėzus prabilo šiais žodžiais: Garbinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir mokytųjų, o apreiškei tai mažutėliams. Taip, Tėve, nes taip tau patiko. Visa man atidavė mano Tėvas. Todel niekas nepažįsta Sūnaus, kaip tiktai Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, kaip tiktai Sūnus, ir tasai, kuriam sūnus panorėtų apreikšti. Eikite į mane visi, kurie vargstate ir esate

apsunkinti, o aš jus pastiprinsiu. Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės nuo manęs, jog ramus esmi ir nuolankios širdies, ir rasite atilsį savo sieloms. Nes mano jungas yra malonus, ir mano našta lengva.

Na dzień św. Pawła, pierwszego Pustelnika.

Mt. 11, 25—30.

Onego czasu: Odpowiadając Jezus, rzekł: Wyznaję tobie, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że te rzeczy zakryłeś przed mądrymi i roztropnymi, a objawiłeś je maluczkim. Tak Ojcze: że się tak tobie podobało. Wszystkie rzeczy dane mi są od Ojca mego. I nikt nie zna Syna, jedno Ojciec: ani Ojca kto zna, jedno Syn, a komuby chciał Syn objawić. Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy pracujecie, i jesteście obciążeni, a ja was ochłodzę. Weźmijcie jarzmo moje na siebie, a uczcie się ode mnie, żem jest cichy, i pokornego serca: a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje wdzięczne jest, a brzemię moje lekkie.

Švenč. Panelės Apsivalymo arba Įvedybų Šventei. (II—2).

Łk. 2, 22—32.

Anuo metu: Pasibaigus Marijos apsivalymo laikui pagal Mozės įstatymą, nunešė Jėzų į Jeruzalę pristatyti Viešpačiui, kaip yra parašyta Viešpaties įstatyme: Jog kiekvienas pirmgimis sūnus bus paaukotas Viešpačiui. Ir kad sudėtų auką iš poros turklelių arba dviejų jaunų kar-

velių, kaip tai buvo įsakoma Viešpaties įstatymu. Ir štai gyveno Jeruzalėje žmogus, vardu Simeonas, vyras teisingas ir dievobaimingas, kuris laukė Izraėliaus paguodos, ir šventoji Dvasia buvo jame. Ir apreiškė jam šventoji Dvasia, jog jis nemirsiąs, ligi neregėsiąs Viešpaties Kristaus. Ir Dvasios paragintas atėjo į bažnyčią. Ir kai atnešė kūdikį Jėzų jo tėvai, kad išpildytų už jį įstatymo įsakymą: tada jis ėmė jį ant savo rankų, ir garbino Dievą, ir tarė: Dabar, Viešpatie, paleidi tavo tarną ramybėje pagal tavo žodį: Nes mano akys išvydo tavo išganymą: Kurį pataisei visų tautų akivaizdoje: šviesą stabmeldžiams apšviesti, ir garbę tavo Izraėliaus žmonių.

Na Uroczystość Oczyszczenia N. M. P.

Łk. 2, 22—32.

Onego czasu: Gdy wypełniły się dni oczyszczenia Maryi, według zakonu Mojżeszowego, przynieśli Jezusa do Jeruzalem, aby go stawili Panu, jak napisano w zakonie Pańskim: Że wszelki syn pierworodny, świętym Panu nazwany będzie. I żeby złożyli ofiarę według tego co jest powiedziane w zakonie Pańskim, parę synogarlic, albo dwoje gołąbków. A oto był człowiek w Jerozolimie, któremu imię Symeon, a ten był człowiekiem sprawiedliwym i bogobojnym, oczekującym pociechy Izraela, a Duch Święty był w nim. I odpowiedź był wziął od Ducha Świętego, że nie miał oglądać śmierci, ażby pierwej oglądał Chrystusa Pańskiego. I przyszedł w duchu do kościoła. A gdy wnosili dzieciątko Jezus rodzice jego, aby uczynić

za nie według zwyczaju zakonnego: on też wziął je na ręce swoje, i błogosławił Bogu, i mówił: Teraz, Panie, według słowa twojego puszczasz sługę twego w pokoju: Gdyż oczy moje oglądały zbawienie twoje: Które przygotowałeś przed obliczem wszystkich narodów: Światłość na objawienie Poganom, i chwałę ludu twego Izraelskiego.

Švenč. Panelės Apsireiškimo Liurde dienai (II—11).

Lk. 1, 26—31.

Anuo metu: Dievas nusiuntė angelą Gabrielį į Galiliejos miestą, vadinamą Nazarėtu, į paną, sužieduota su vyru, kurio vardas buvo Juozapas, iš Dovido giminės, panos gi vardas — Marija. Angelas tad įėjęs į ją tarė: Sveika, malonės pilnoji: Viešpats su tavimi: tu pagarbinta tarp moterų. Ji tai išgirdusi nusigando jo kalbos ir mąstė, kas tai būtų per pasveikinimas. Angelas gi tarė jai: Nebijok, Marija, nes radai malonę pas Dievą: štai pradėsi įsčioje ir pagimdysi Sūnų, kurį praminsi vardu Jėzus.

Na dzień objawienia się N. M. P. z Lurdes.

Łk. 1, 26—31.

Onego czasu: Posłany jest Anioł Gabryel od Boga do miasta Galilejskiego, któremu imię Nazaret, do Panny poślubionej mężowi, któremu imię było Józef, z domu Dawidowego, a imię Panny Marya. I wszedłszy Anioł do niej rzekł: Bądź pozdrowiona łaski pełna: Pan z tobą: błogosławionaś ty między niewiastami. Która gdy

usłyszała, zatrwożyła się na mowę jego, i myślała, jakieby to było pozdrowienie. I rzekł jej Anioł: Nie bój się, Marya, albowiem znalazłaś łaskę u Boga: oto poczniesz w żywocie, i porodzisz Syna, a nazwiesz imię jego Jezus.

Š. Kirilo Jeruzaliečio, V. I. Bžn. Mrk. dienai (III—18).

Mt. 10, 23—28.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Kai jus persekios viename mieste, bėkite į kitą. Ištiesų sakau jums: nesuspėsite apeiti Izraėliaus miestų, iki ateis žmogaus Sūnus. Mokinys neviršija mokytojo, nei tarnas savo pono. Gana bus, jei mokinys prilygs savo mokytojui, ir tarnas savo ponui. Jei namų šeimininką praminė Belzebubu, tai juo labiau jo namiškius. Nesibijokite tad jų, nes nieko nėra uždengta, kas nebūtų viešai apreikšta, nei paslėpta, kas nebūtų žinoma. Ką jums kalbu tamsybėje, sakykite šviesoje, ir ką išgirsite į ausį pasakyta, skelbkite po stogus, ir nesibijokite tų, kurie žūdo kūną, sielos gi negali nužūdyti, bet greičiau bijokitės to, kuris sielą ir kūną gali pražūdyti pragare.

Na dzień św. Cyryla Jeruzol. B. W. D. K.

Mt. 10, 23—28.

W on czas: Rzekł Jezus uczniom swoim: Gdy prześladować was będą w jednem mieście, uciekajcie do drugiego; bo zaprawdę powiadam wam: nie zdążycie obejść miast Izraela pierwej, niż przyjdzie Syn człowieczy. Uczeń nie jest nad mistrza, ani sługa nad pana swego; dość

jest dla ucznia, jeśli dorówna mistrzowi swemu, a sługa panu swemu. Jeśli pana domu przezwano Beelzebubem, o ileż więcej domowników jego. A przeto nie bójcie się ich. Niema bowiem nic ukrytego, coby nie miało wyjść na jaw; ani tajnego, o czemby się nie miano dowiedzieć. To, co wam mówię w ciemnościach, wy mówcie w świetle; a co na ucho usłyszycie, rozgłaszajcie po dachach. Nie bójcie się również tych, co zabijają ciało, a duszy zabić nie mogą; ale bójcie się raczej tego, który i duszę i ciało zatracić może w piekle.

Š. Juozapo, Švenč. Panelės Sužieduotinio dienai (III—19).

Mt. 1, 18—21.

Kai Jėzaus motina Marija ištekėjo už Juozapo, pirmiau dar, negu drauge apsigyveno, pasijuto nėščia iš šventosios Dvasios. Juozapas gi jos vyras, būdamas teisingas ir nenorėdamas jai šlovės gadinti, buvo bemanąs slapčiomis apleisti ją. Bet jam tai bemanant, štai Viešpaties angelas pasirodė jam sapne, ir tarė: Juozapai, Dovido sūnau, nebijoki priimti namuosna Marijos, tavo moteries; nes kas joje prasidėjo, yra iš šventosios Dvasios. Pagimdys gi Sūnų, ir praminsi jo vardą Jėzus: nes jis išgelbės savo žmones nuo jų nusidėjimų.

Na dzień św. Józefa, Wyzn. Oblubieńca N. M. P.

Mt. 1, 18—21.

Gdy była poślubiona Matka Jezusa Marya Józefowi, wpierw zanim się zeszli, znaleziona

jest w żywocie mająca z Ducha Świętego. A Józef mąż jej, będąc sprawiedliwym, i nie chcąc jej osławiać, chciał ją potajemnie opuścić. A gdy on to zamyślał, oto Anioł Pański ukazał się mu we śnie, mówiąc: Józefie synu Dawidów, nie bój się przyjąć Maryi małżonki twej; albowiem co się w niej poczęło, jest z Ducha Świętego. A porodzi syna: i nazwiesz imię jego Jezus: albowiem on zbawi lud swój od grzechów ich.

Švenč. Panelės Apreiškimo dienai (III—25).

Lk. 1, 26—38.

Anuo metu: Dievas nusiuntė angelą Gabrielį į Galiliejos miestą, vadinamą Nazarėtu, į paną, sužieduotą su vyru, kurio vardas buvo Juozapas, iš Dovido giminės, panos gi vardas — Marija. Angelas tad įėjęs į ją tarė: Sveika, malonės pilnoji: Viešpats su tavimi: tu pagarbinta tarp moterų. Ji tai išgirdusi nusigando jo kalbos ir mąstė, kas tai būtų per pasveikinimas. Angelas gi tarė jai: Nebijok, Marija, nes radai malonę pas Dievą: štai pradėsi įščioje ir pagimdysi Sūnų, kurį praminsi vardu Jėzus. Jis bus didis ir Aukščiausiojo Sūnumi vadinamas, ir duos jam Viešpats Dievas jo tėvo Dovido sostą: ir viešpataus Jokūbo namuose per amžius, o jo karalijai nebus galo. Tąda Marija tarė angelui: Kaip gi tai įvyks, nes aš vyro nepažįstu? Ir atsakydamas angelas tarė jai: Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, o Aukščiausiojo galybė apsiaus tave. Todel ir šventasis, kuris iš tavęs gims, bus vadinamas Dievo Sūnumi. Ir štai Elžbieta, tavo giminaitė, ir ji pradėjo

sūnų savo senatvėje: ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri vadinosi bevaisė: nes nieko nėra negalima pas Dievą. Marija gi atsakė: Šitai aš Viešpaties tarnaitė, teesie man tavo žodžiu.

Na Uroczystość Zwiastowania N. M. P.

Łk. 1, 26—38.

Onego czasu: Posłany jest Anioł Gabryel od Boga do miasta Galilejskiego, któremu imię Nazaret, do Panny poślubionej mężowi, któremu imię było Józef, z domu Dawidowego, a imię Panny Marya. I wszedłszy Anioł do niej, rzekł: Bądź pozdrowiona łaski pełna: Pan z tobą: błogosławionaś ty między niewiastami: Która gdy usłyszała, zatrwożyła się na mowę jego, i myślała, jakieby to było pozdrowienie. I rzekł jej Anioł: Nie bój się, Marya, albowiem znalazłaś łaskę u Boga: oto poczniesz w żywocie, i porodzisz syna, a nazwiesz imię Jego Jezus. Ten będzie wielki, a Synem Najwyższego zwany będzie, i da mu Pan Bóg stolicę Dawida ojca jego, i będzie królował w domu Jakóbowym na wieki, a królestwa jego nie będzie końca. A Marya rzekła do Anioła: Jakżeż się to stanie, gdyż męża nie znam? Anioł zaś odpowiedziawszy, rzekł jej: Duch Święty zstąpi na ciebie, a moc Najwyższego zaćmi tobie. Przetoż i co się z ciebie narodzi Święte, będzie nazwane Synem Bożym. A oto Elżbieta krewna twoja, i ona poczęła syna w starości swej: a ten miesiąc szóstym jest owej, która się zowie niepłodną: bo u Boga nie będzie żadne słowo niepodobne. I rzekła Marya: Oto służebnica Pańska, niechaj mi się stanie według słowa twego.

Š. Jono Damaskiečio, I. Bžn. Mk. dienai (III—27).

Lk. 6, 6—11.

Anuo metu: Kitą subatos dieną Jėzus įėjo į sinagogą ir mokino. Ir buvo tenai žmogus, kurio dešinioji ranka buvo nudžiuvusi. Tada mokytieji ir pariziejai atidžiai žiūrėjo, ar išgydysiąs jį subatos dieną, kad turėtų už ką jį skundžia. Bet jis žinojo, ką jie manė, ir žmogui, turėjusiam nudžiuvusią ranką, tarė: Kelkis ir stokis į vidurį. Šis atsikėlė ir atsistojo. Tarė gi jiems Jėzus: Klausiu jus: ar subatoje valia daryti gerai, ar piktai? ar išgelbėti gyvastį, ar pražūdyti? Todel pažvelgęs paeiliui į visus, tarė žmogui: Ištiesk savo ranką. Ir istiesė, ir pasveiko jo ranka. Jie gi įnirtę tarėsi tarp savęs, kaip pasielgti su Jėzumi.

Na dzień św. Jana Damasceńskiego, W. D. K.

Łk. 6, 6—11.

W on czas: Gdy innego także szabatu wszedł Jezus do bóżnicy i nauczał, był tam pewien człowiek, a jego prawa ręka była uschłą. Uczeni tedy i faryzeusze uważali bacznie, czy go też uzdrowi w szabat, aby mieć powód do oskarżenia go. On zaś znał ich myśli; rzekł tedy do człowieka, mającego uschłą rękę: Podnieś się i stań w pośrodku. A on, podniósłszy się, stanął. Jezus zaś rzekł do nich: Pytam was, wolno-li w szabat dobrze czynić, czy źle? — ocalić życie, czy zniszczyć? Toteż, zmierzywszy ich wszystkich spojrzeniem, rzekł do człowieka: Wyciągnij rękę swą. I wyciągnął; a ręka jego stała się zdrową. Oni wszakże, pełni nierozumnego zaślepienia, uradzili się między sobą, co począć z Jezusem.

Š. Jono Kapistraniečio I. dienai (III—28).

Lk. 9, 1—6.

Anuo metu: Suvadinęs dvyliką apaštalų, davė jiems Jėzus galybę ir valdžią ant visų šetonų ir ligoms gydyti. Ir išsiuntė juos skelbti Dievo karalijos ir gydyti ligonių. Ir tarė jiems: Nieko neimkite kelionei: nei lazdos, nei krepšio, nei duonos, nei pinigų, neturėkite taip pat dviejų rūbų. Ir į kuriuos namus įeisite, tenai pasilikite ir neikite išten. O jei kur jūsų nepriimtų, išeidami iš to miesto, nusikratykite ir dulkes nuo savo kojų liudydami prieš juos. Jie gi išėję vaikščiojo po kaimus, skelbdami evangeliją ir visur gydydami.

Na dzień św. Jana z Kapistranu.

Łk. 9, 1—6.

W on czas: Zwoławszy dwunastu Apostołów, dał im Jezus moc i władzę nad wszystkimi szatanami i na leczenie chorób. I rozesłał ich, by głosili Królestwo Boże i uzdrawiali chorych. Rzekł też do nich: nie bierzcie niczego na drogę: ani laski, ani torby podróżnej, ani chleba, ani pieniędzy: nie miejcie też dwuch ubrań. A gdy wejdziecie do jakiego domu, zostańcie tam i z niego nie odchodźcie. A gdyby was gdzie nie przyjęli, wychodząc z owego miasta, otrząśnijcie nawet proch z nóg waszych, na świadectwo przeciw nim. A oni wyszedłszy, obchodzili wioski, głosząc Ewangeliję i wszędzie uzdrawiając.

Š. Justino K. dienai (IV—14).

Lk. 12, 2—8.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Nieko nėra uždengta, kas nebūtų viešąi apreikšta, nei paslėpta, kas nebūtų sužinota. Nes ką kalbėjote tamsybėse, bus pakartota šviesoje, ir ką sau šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama ant stogų. Jums tad, mano prieteliams, sakau: Nebijokite tų, kurie žūdo kūną, ir paskui nebeįstengia nieko daugiau padaryti. Aš jums parodysiu, ko privalote bijoti: bijokitės to, kuris nužūdęs gali paskandinti pragaran. Ištiesų sakaū jums: to bijokitės. Ar gi neparduoda penkių žvirblių už du variniu, ir nė vieno jų Dievas neužmiršta? Bet ir visi jūsų galvos plaukai yra suskaityti. Tad nesibijokite. Už daugelį žvirblių jūs esate vertingesni. Sakau gi jums: Kas mane išpažins žmonių akivaizdoje, tą ir žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.

Na dzień św. Justyna M.

Łk. 12, 2—8.

W on czas: Mówił Jezus uczniom swoim: Nic niema ukrytego, coby nie miało wyjść na jaw, ani tajnego, o czemby nie miano się dowiedzieć. Albowiem co mówiliście w ciemności, powtarzane będzie przy świetle, a coście sobie w komorach szeptali do ucha, to rozgłaszać będą po dachach. Wam przeto, przyjaciołom moim, powiadam: Nie bójcie się tych, co zabijają ciało, a potem nic więcej nie mogą uczynić. Wskażę wam, kogo to bać się powinniście:

bójcie się tego, co gdy uśmierci, posiada moc wtrącenia do piekła. Zaiste, powiadam wam: Tego się bójcie. Czyż nie sprzedają pięciu wróbli za dwa miedziaki? — a żaden z nich nie jest zapomniany w obliczu Boga. Wszak wszystkie nawet włosy na głowie waszej są policzone. Nie lękajcież się tedy. Nad wiele wróbli lepsi jesteście wy! A powiadam wam: Ktokolwiek wyzna mnie przed ludźmi, tego i Syn człowieczy wyzna przed aniołami Bożymi.

Š. Aniceto, Pp. K. dienai (IV—17).

Jn. 16, 20—22.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jūs verksite ir dejuosite, pąsaulis gi džiaugsis: jūs, tiesa, nuliūsite, bet jūsų nuliūdimas virs džiaugsmu. Moteriškė, kada gimdo, jaučia sopūlį, nes atėjo jos valanda: kada gi pagimdo kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo, nes džiaugiasi, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, esate nuliūdę, bet vėl pamatysiu jus, ir nudžiugs jūsų širdys: ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

Na dzień św. Aniceta, Pp. M.

Jn. 16, 20—22.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: że będziecie płakali, i narzekali, a świat się będzie weselił: a wy się smucić będziecie, ale smutek wasz w radość się obróci. Niewiasta gdy rodzi,

smutek ma, że przyszła jej godzina: lecz gdy porodzi dzieciątko, już uciśnienia nie pamięta z radości, że się człowiek na świat narodził. I wy tedy teraz smutek macie, lecz znowu ujrzę was, a będzie się radowało serce wasze: a radości waszej nikt wam nie odbierze.

Š. Morkaus Evangelisto dienai (IV—25).

Lk. 10, 1—9.

Anuo metu: Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimts du ir išsiuntė juos po du pirma savęs į kiekvieną miestą ir vietą, kur pats ketino ateiti. Ir tarė jiems: Piūtis, tiesa, didi, bet maža darbininkų. Prašykite tad piūties šeimininką atsiųsti darbininkų į savo piūtį. Eikite: štai aš siunčiu jus, kaip avinėlius vilkų tarpan. Nesineškite nei mašnos, nei krepšio, nei kurpių, ir nieko nesveikinkite kelyje. Įeidami į kokius nors namus, pirma sakykite: Ramybė tiems namams. Ir jei gyvens ten ramybės sūnūs, jūsų ramybė pasiliks tenai: jeigu ne — grįš atgal į jus. Pasilikite tuose pačiuose namuose valgydami, ir gerdami ką jie turi: nes vertas yra darbininkas savo užmokesnio. Nevaikščiokite iš namų į namus. O kai į kurį miestą įeisite, ir ten priims jus, valgykite kas jums bus padėta: ir gydykite ligonis, kurie tenai yra, ir sakykite jiems: Prisiartino į jus Dievo karalija.

Na dzień św. Marka, Ewang.

Łk. 10, 1—9.

Onego czasu: Naznaczył Pan i drugich siedmdziesięciu i dwóch: i rozesłał ich po dwóch

przed sobą do wszystkich miast i miejsc, dokąd sam przyjść miał, i mówił im: Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście tedy pana żniwa, aby wysłał robotniki na żniwo swoje. Idźcież: oto ja was posyłam jako baranki, między wilki. Nie noście mieszka, ani torby, ani obuwia, a żadnego w drodze nie pozdrawiajcie. Do któregokolwiek domu wnijdziecie, najprzód mówcie: pokój temu domowi: a gdyby tam był syn pokoju, spocznie na nim pokój wasz. A jeśli nie, wróci się do was. A w tym samym domu mieszkajcie, jedząc, i pijąc co u nich jest, albowiem godzien jest robotnik zapłaty swej. Nie przechodźcie z domu do domu. A do któregokolwiek miasta wnijdziecie, a przyjmą was, jedżcie, co przed was położą, i uzdrawiajcie chorych którzy w niem są, a mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże.

Švenč. Panelės Gerojo Patarimo (IV—26).

Lk. 1, 26—33.

Anuo metu: Dievas nusiuntė angelą Gabrielį į Galiliejos miestą, vadinamą Nazarėtu, į paną, sužieduota su vyru, kurio vardas buvo Juozapas, iš Dovido giminės, panos gi vardas — Marija. Angelas tad įėjęs į ją tarė: Sveika, malonės pilnoji: Viešpats su tavimi: tu pagarbinta tarp moterų. Ji tai išgirdusi nusigando jo kalbos ir mąstė, kas tai būtų per pasveikinimas. Angelas gi tarė jai: Nebijok, Marija, nes radai malonę pas Dievą: štai pradėsi įščioje ir pagimdysi Sūnų, kurį praminsi vardu Jėzus. Jis bus didis ir Aukščiausiojo Sūnumi vadina-

mas, ir duos jam Viešpats Dievas jo tėvo Dovido sostą: ir viešpataus Jokūbo namuose per amžius, o jo karalijai nebus galo.

Na uroczystość N. M. P. Dobrej rady.

Łk. 1, 26—33.

Onego czasu: Posłany jest Anioł Gabryel od Boga do miasta Galilejskiego, któremu imię Nazaret, do Panny poślubionej mężowi, któremu imię było Józef, z domu Dawidowego, a imię Panny Marya. I wszedłszy Anioł do niej, rzekł: Bądź pozdrowiona łaski pełna: Pan z tobą: błogosławionaś ty między niewiastami. Która gdy usłyszała, zatrwożyła się na mowę jego, i myślała, jakieby to było pozdrowienie. I rzekł jej Anioł: Nie bój się Marya, albowiem znalazłaś łaskę u Boga: oto poczniesz w żywocie, i porodzisz Syna, a nazwiesz imię jego Jezus. Ten będzie wielki, a Synem Najwyższego zwany będzie, i da mu Pan Bóg stolicę Dawida ojca jego: i będzie królował w domu Jąkóbowym na wieki, a królestwa jego nie będzie końca.

Š. Juozapo Globos šventei.

(Seredoje po II Nedėlios po Velykų).

Lk. 3, 21—23.

Anuo metu: Kai visi žmonės besikrikštijo, ir pasikrikštijęs Jėzus meldėsi, atsivėrė dangus, ir nusileido ant jo šventoji Dvasia kūno paveikslo, kaip karvelis, ir buvo girdėti balsas iš dangaus: Tu esi mano numylėtasai Sūnus, tave pamėgau. Pats gi Jėzus, bepradėdamas turėjo arti trišdešimt metų, būdamas, žmonių išmainymu, Juozapo sūnus.

Na dzień Opieki św. Józefa.

(Środa po II Niedzieli po Wielkiejnocy).

Łk. 3, 21—23.

Onego czasu: Słało się, gdy był chrzczony wszystek lud, i gdy Jezus był ochrzczony i modlił się, że się niebo otworzyło. I zstąpił nań Duch Święty w osobie cielesnej, jako gołębica, i stał się głos z nieba: Tyś jest Syn mój miły, w tobiem upodobał sobie. A ten Jezus poczynał być jakoby w trzydziestu latach, jako mniemano Syn Józefa.

ŠS. Pilypo ir Jokūbo Apaštalų dienai (V—I).

Jn. 14, 1—13.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Tenenusigąsta jūsų širdis. Tikite Dievu, ir manim tikėkite. Mano Tėvo namuose daug yra gyvenimų. Jei kitaip būtų, būčiau jums pasakęs: nes einu pataisyti jums vietos. Kada gi nueisiu ir pataisysiu jums vietą, vėl ateisiu ir paimsiu jus į save, kad kur aš esmi, ir jus ten būtumėt. Kur gi aš einu, žinote, ir kelią žinote. Klausia jį Tomas: Viešpatie, nežinome, kur eini, kaip gi tad galime žinoti kelią? Jėzus sako jam: Aš esmi kelias, ir tiesa, ir gyvenimas; niekas neateina į Tėvą, kaip tiktai per mane. Jei būtumėt manę pažinę, tikrai pažintumėt ir mano Tėvą. Jau dabar pažįstate jį ir regėjote jį. Sako jam Pilypas: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir užteks mums. Jėzus tarė jam: tiek laiko esmi su jumis, ir nepažįstate manęs? Pilypai, kas mane regi, regi ir Tėvą.

Kaip gi tu sakai: Parodyk mums Tėvą? Netikite, jog aš Tėve, o Tėvas manyje yra? Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne nuo savęs kalbu. Tėvas gi, kuris manyje pasilieka, jis pats daro darbus. Netikite, jog aš Tėve, o Tėvas manyje yra? Jei ne, tai bent del pačių darbų tikėkite. Ištiesų, ištiesų sakau jums, kas tiki manimi, darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys, ir net didesnius už tuos darys, nes aš einu į Tėvą. Ir ko tik prašysite Tėvą mano vardan, tai padarysiu.

Na dzień śś. Filipa i Jakóba, Apostołów.

Jn. 14, 1—13.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga, i we mnie wierzcie. W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby inaczej było powiedziałbym wam był: Albowiem idę przygotować wam miejsce. A jeżeli odejdę, i przygotuję wam miejsce: znowu przyjdę, i wezmę was do siebie samego, iżbyście gdziem ja jest, i wy byli. A dokąd ja idę wiecie, i drogę wiecie. Rzekł mu Tomasz: Panie, nie wiemy dokąd idziesz: a jakżeż możemy drogę wiedzieć? Rzekł mu Jezus: Jam jest droga, i prawda, i żywot; nikt nie przychodzi do Ojca tylko przeze mnie. Gdybyście mię byli poznali, tobyście i Ojca mego byli poznali: a teraz poznacie go, i widzieliście go. Rzekł mu Filip: Panie, ukaż nam Ojca, a dosyć dla nas. Rzekł mu Jezus: Przez taki długi czas jestem z wami, a nie poznaliście mię? Filipie, kto widzi mnie, widzi i Ojca. Jakoż ty mówisz: Ukaż nam Ojca? Nie wie-

rzycie, że ja w Ojcu, a Ojciec jest we mnie? Słowa, które ja do was mówię, nie od samego siebie mówię. Lecz Ojciec we mnie mieszkający, on działa uczynki. Nie wierzycie, żem ja w Ojcu, a Ojciec jest we mnie? To dla samych uczynków wierzcie. Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, kto wierzy we mnie, uczynki, które ja czynię, i on czynić będzie, i większe nad te czynić będzie: bo ja do Ojca idę. A o cokolwiek będziecie prosili Ojca w imię moje, to uczynię.

Šventojo Kryžiaus Atradimo dienai (V—3).

Jn. 3, 1—15.

Anuo metu: Buvo vyras iš pariziejų tarpo, vardu Nikodemas, Žydų kunigaikštis. Jis atėjo į Jėzų nakčia, ir tarė jam: Mokytojau, žinome, jog atėjai nuo Dievo, kaip mokytojas, nes niekas negalėtų daryti tokių stebūklų, kokius tu darai, jei Dievas nebūtų su juomi. Jėzus åtsakydamas tarė jam: Ištiesų, ištiesų sakau tau: jei kas išnaujo neatgims, negali regėti Dievo karalijos. Klausia jį Nikodemas: Kaip gi gali žmogus gimti, būdamas senas? Ar gi gali grįžti atgal į savo motinos įščią, ir atgimti? Jėzus atsakė: Ištiesų, ištiesų sakau tau: jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, negali įeiti į Dievo karaliją. Kas gimė iš kūno, kūnas yra: kas gi gimė iš Dvasios, yra dvasia. Nesistebėk mano pasakymu: Reikia jums gimti išnaujo. Vėjas pučia kur nori: ir girdi jo ūžimą, bet nežinai, iškur ateina, arba kur eina: taip esti su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios. Nikodemas atsiliepė ir tarė jam: Kaip tai gali

įvykti? Jėzus atsakydamas tarė jam: Tu esi Izraėliaus mokytojas, ir to nesupranti? Ištiesų, ištiesų sakau tau: Mes kalbame ką žinome ir liudijame tai, ką regėjome, bet jūs nenorite priimti mūsų liudymo. Jei man kalbant apie žemiškus dalykus netikite, tai kaip tikėsite, jei imsiu jums kalbėti apie daugiškąsias paslaptis. Niekas gi neįžengė dangun, kaip tiktai tas, kuris nužengė iš dangaus, žmogaus Sūnus, kuris yra danguje. Ir kaip Mozė tyruose aukštyn iškėlė žaltį, taip žmogaus Sūnus turi būti išaukštintas, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražutų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

Na Uroczystość Znalezienia Krzyża Ś.

Jn. 3, 1—16.

Onego czasu: Był człowiek z faryzeuszów, imieniem Nikodem, książę Żydowski. Ten przyszedł do Jezusa w nocy, i rzekł mu: Rabbi, wiemy żeś przyszedł od Boga jako nauczyciel: bo nikt tych znaków czynić nie może, które ty czynisz, gdyby z nim Bóg nie był. Odpowiedział Jezus, i rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę mówię tobie, jeżeli kto nie odrodzi się znowu, nie może widzieć królestwa Bożego. Rzecze do niego Nikodem: Jakżeż może człowiek rodzić się, będąc starym? azali może powtóre wejść do żywota matki swojęj, i odrodzić się? Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeżeli kto nie odrodzi się z wody, i z Ducha Świętego, nie może wnijść do królestwa Bożego. Co narodziło się z ciała, ciałem jest: a co się narodziło z ducha, duchem jest. Nie dziw się żem ci powiedział: potrzeba wam narodzić się

znowu. Duch gdzie chce tchnie, i głos jego słyszysz, ale nie wiesz skąd przychodzi, i dokąd idzie: tak jest wszelki który narodził się z ducha. Odpowiedział Nikodem, i rzekł mu: Jakżeż to być może? Odpowiedział Jezus, i rzekł mu: Tyś jest nauczycielem w Izraelu, a tego nie wiesz? Zaprawdę, zaprawdę powiadam tobie, iż co wiemy mówimy, a cośmy widzieli świadczymy, a świadectwa naszego nie przyjmujecie. Jeżeli ziemskie rzeczy powiedziałem wam, a nie wierzycie: jakżeż, gdybym wam niebieskie opowiadał, wierzyć będziecie? A nikt nie wstąpił do nieba, tylko który zstąpił z nieba, Syn człowieczy, który jest w niebie. A jak Mojżesz podwyższył węża na puszczy; tak potrzeba aby podwyższony był Syn człowieczy: aby wszelki który w niego wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny.

Š. Jono Saliečio dienai (V—15).

Mt. 18, 1—5.

Anuo metu: Atėjo į Jėzų mokiniai, sakydami: Ką manai būsiant pirmuoju dangaus karalijoje? Jėzus gi, pavadinęs vaikelį, pastatė jį tarp jų, ir tarė: Ištiesų, sakau jums, jei nepasitaisysite, ir netapsite, kaip vaikeliai, neįesite į dangaus karaliją. Kas tad nusižemins, kaip tas vaikelis, tas turės pirmenybę dangaus karalijoje. Kas gi priima vieną tokį vaikelį mano vardan, mane priima.

Na dzień św. Jana ze Salle.

Mat. 18, 1—5.

W on czas: Przystąpili do Jezusa uczniowie, mówiąc: Kto też będzie pierwszy w kró-

lestwie niebieskiem? A Jezus, przywoławszy pacholę, postawił je wśród nich i rzekł: Zaprawdę, powiadam wam, jeśli się nie poprawicie, i nie staniecie się jako dziatki, nie wnijdziecie do królestwa niebieskiego. Kto tedy uniży się, jak to pacholę, ten ma pierwszeństwo w królestwie niebieskiem. A ktoby przyjął jedno takie pacholę dla imienia mego, mnie przyjmuje.

Saldžiausiosios Jėzaus Širdies Šventei.

(Petnyčioje po Dievo Kūno aktovos).

Jn. 19, 31—35.

Anuo metu: Buvo Prisirengimo diena. Kad kūnai nekybotų subatos dieną ant kryžiaus (nes didi buvo toji subatos diena), Žydai prašė Pilotą, kad jų blauzdos būtų sulaužytos, ir jie nuimti. Atėjo tad kareiviai, ir sulaužė blauzdas pirmajam ir antrajam, kurie drauge su juo buvo nukryžiuoti. Atėję gi į Jėzų, ir matydami jį jau mirusį, nelaužė jo blauzdų, bet vienas kareivių ietimi atvėrė jo šoną, ir tuojau išplaukė kraujas ir vanduo. Kuris gi regėjo, davė liudymą: ir tikras yra jo liudymas.

Na Uroczystość Przenajśw. Serca Jezusowego.

(W piątek po oktawie Bożego Ciała).

Jn. 19, 31—35.

Onego czasu: Żydowie, (ponieważ był dzień przygotowania) aby nie zostały ciała na krzyżu przez szabat (albowiem był wielki on dzień szabatu), prosili Piłata, aby połamano golenie ich, i zdjęto ich. Przyszli tedy żołnierze, i pierw-

szego połamali golenie, i drugiego, który z nim był ukrzyżowany. Lecz do Jezusa przyszedłszy, gdy go ujrzeli już umarłego, nie połamali goleni jego; ale jeden z żołnierzy włócznią otworzył bok jego, a natychmiast wyszła krew i woda. A który widział, wydał świadectwo: i prawdziwe świadectwo jego.

Švenč. Panelės Skaisčiausios Širdies šventei.

(Subatoje po Jėzaus Širdies šventės arba VII—23).

Lk. 2, 48—51.

Anuo metu: Tarė Jėzui jo motina: Sūnau, kodel mudviem taip padarei? Štai tavo tėvas ir aš gailėstaudamu ieškojova tavęs. Ir tarė jiedum: Kas yra, kad manęs ieškojota? ar nežinojota, jog man reikia dalyvauti darbuose, kurie yra mano Tėvo? Ir juodu nesuprato žodžio, kurį jiems pasakė. Ir nuėjo su jais, ir atėjo į Nazarėtą: ir buvo jiedum paklusnus. Ir jo motina laikė visus tuos žodžius savo širdyje.

Na Uroczystość Przeczystego Serca N. M. P.

Lk. 2, 48—51.

Onego czasu: Rzekła matka Jezusa do niego: Synu, cóżeś nam tak uczynił: oto ojciec twój i ja żałośni szukaliśmy ciebie. I rzekł do nich: Cóż jest żeście mię szukali? nie wiedzieliście, iż potrzeba żebym był w tych rzeczach, które są Ojca mego? A oni nie zrozumieli tego słowa, które im mówił. I zstąpił z nimi, i przyszedł do Nazaretu: a był im poddany. A matka jego wszystkie te słowa zachowywała w sercu swem.

Š. Barnabo Ap. dienai (VI—II).

Mt. 10, 16—22.

Anuo metu: Jėzus kaibėjo savo mokiniams: Šitai aš siunčiu jus, kaip avis vilkų tarpan. Būkite tad gudrūs, kaip žalčiai, ir prasti, kaip balandžiai. Saugokitės gi žmonių, nes trauks jus į teismus, ir savo sinagogose plaks jus, ir vilks jus del manęs į viršininkus ir karalius, kad liudytumėt jiems ir pagonims. Kai įduos jus, nesirūpinkite, kaip ir ką kalbėsite, nes tą valandą būsite pamokyti, kaip turite kalbėti, nes ne jūs kalbate, bet jūsų Tėvo Dvasia kalba per jus. Ir išduos mirtin brolis brolį, ir tėvas sūnų; vaikai ir gi sukils prieš tėvus ir privarys jos prie mirties. Ir visi neapkęs jūsų del mano vardo. Bet kas ištesės ligi galo, tas bus išganytas.

Na dzień św. Barnaba Ap.

Mt. 10, 16—22.

W on czas: Mówił Jezus uczniom swoim: Oto ja posyłam was, jako owce między wilki; bądźcie przeto przezorni, jak węże, a prości, jako gołębie. A miejcie się na baczności przed ludźmi, bo powiodą was przed sądy i w bóżnicach swoich biczować was będą; przed rządców też i królów wleczeni będziecie dla mnie, im na świadectwo i poganom. Kiedy zaś wydadzą was, nie kłopoczcie się tem, jak i co mòwić macie; w owej bowiem godzinie dane wam będzie to, co mówić macie; albowiem nie wy mówicie, ale Duch Ojca waszego przez was przemawia. I wyda na śmierć brat brata, a ojciec syna; dzieci też powstaną przeciw rodzicom,

i o śmierć ich przyprawią. I znienawidzą was wszyscy dla imienia mego: wszakże kto wytrwa aż do końca, ten zbawion będzie.

Š. Baziliaus, V. I. Bžn. Mk., dienai (VI—14).

Lk. 14, 26—35.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo į minias: Jei kas ateina į mane ir neturi neapykantoje savo tėvo, ir motinos, ir moters, ir vaikų, ir brolių ir seserų, dar gi ir savo gyvasties, tas negali būti mano mokinys. Ir kas neneša savo kryžiaus, ir neseka manimi, negali būti mano mokinys. Nes kas jūsų, užsimanęs statyti bokštą, neatsisėda pirma ir neapskaito reikalingų išlaidų, ar turės kuo pabaigti? Nes, jei padėjęs pamatą negalėtų pabaigti, visi matydami tai pradėtų juoktis iš jo, sakydami: tasai žmogus pradėjo statyti, bet negalėjo pabaigti. Arba, kokis gi karalius, užsimanęs kariauti su kitu karaliumi, neatsisėda pirma ir nepagalvoja, ar turėdamas dešimtį tūkstančių įstengs susikauti su tuo, kuris eina prieš jį su dvidešimts tūkstaučių? Jei ne, tai, tam dar toli tebėsant, siunčia pasiuntinius ir prašo paduoti taikos sąlygas. Taip tad nėvienas jūsų, kuris neišsižada viso, ką turi, negali būti mano mokinys. Geras yra daiktas druska. Bet jei druska išdvoks, kuomi ją užddarysi? Netinka nei žemei, nei į mėšlyną, bet bus lauk išmesta. Kas turi ausis girdėti, teklauso.

Na dzień św. Bazylego W. B. D. K.

Łk. 14, 26—35.

W on czas: Mówił Jezus rzeszom: Kto przychodzi do mnie, a nie ma w nienawiści

ojca swego i matki, i żony i dzieci, i braci i sióstr, a ponadto i duszy swojej, — nie może być uczniem moim. A kto nie nosi krzyża swego, i nie naśladuje mnie, nie może być uczniem moim. Któż bowiem z was, mając zamiar budować strażnicę, nie siada wpierw i nie oblicza koniecznych wydatków, czy starczy mu na wykończenie? Gdyby bowiem założył fundament, a nie zdołał dokończyć, wszyscy patrzący zaczęliby naśmiewać się z niego, mówiąc: Ten człowiek zaczął budować, ale nie potrafił dokończyć. Albo któryż król, co ma zamiar prowadzić wojnę z innym królem, nie siada wpierw i nie zastanawia się, czy zdoła w dziesięć tysięcy zmierzyć się z tym, który w dwadzieścia tysięcy ciągnie na niego? W przeciwnym razie wysyła poselstwo z prośbą o warunki pokoju, gdy tamten jeszcze jest daleko. Tak więc: Żaden z was nie może być uczniem moim, kto nie wyrzeka się wszystkiego, co posiada. Dobrą rzeczą jest sól; lecz gdyby i sól zwietrzała, czemże ją przyprawić? Nie nada się ani dla gleby, ani do nawozu; lecz precz ją wyrzucą. Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha.

SS. Vito, Modesto Knk. Knk. ir Krescencijos dienai (VI — 15).

Lk. 10, 16–20.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Kas jūsų klauso, manęs klauso, ir kas jus niekina, mane niekina. Kas gi mane niekina, niekina tą, kuris mane siuntė. Ir grįžo su džiaug-

smū septynios dešimtys du, tardami: Viešpatie, tavo vardan net velniai mums pasiduoda. Jis gi tarė jiems: Regėjau šetoną krintant kaip žaibą iš dangaus. Šitai daviau jums vieko mindžiodi žalčius ir kurklius ir kiekvieną neprieteliaus galybę, ir niekas jums nekenks. Tačiau tuo nesidžiaugkite, jog dvasios pasiduoda jums, bet džiaugkitės tuo, jog jūsų vardai užrašyti danguje.

Na dzień śś. Wita, Modesta M. M. i Krescencyi.

Łk. 10, 16—20.

W on czas: Rzekł Jezus uczniom swoim: Kto was słucha, mnie słucha, a kto wami gardzi, mną gardzi; kto zaś mną gardzi, gardzi tym, który mnie posłał. I powrócili z weselem siedemdziesięciu dwaj, mówiąc: Panie, w imię twoje nawet czarci poddają się nam! A on im rzekł: Widziałem, jak szatan padał niby błyskawica z nieba. Oto dałem wam moc, abyście deptali po wężach i po niedźwiadkach, i po wszelakiej potędze nieprzyjacielskiej, a nic wam szkodzić nie będzie. Atoli nie radujcie się z tego, że duchy wam ulegają; cieszcie się raczej, że imiona wasze zapisane są w niebiesiech.

SS. Markaus ir Marceliono K. K. dienai (VI — 18).

Lk. 11, 47—51.

Anuo metu: Jėzus sakė mokytiesiems ir pariziejams: Bėda jums, kurie statote paminklus pranašams, juk jūsu, tėvai nužūdė juos. Tikrai, pritariate ir giriate jūsų tėvų darbus, nes jie žūdė juos, jūs gi statote jiems paminklus. Del to

tai ir Dievo išmintis tarė: siųsiu jiems pranašus ir apaštalus, o jie kai kuriuos jų užmus ir persekios, taip kad iš tos padermės reikės suieškoti visų pranašų kraujas, kuris yra išlietas nuo pasaulio įkūrimo: nuo Abelio kraujo ligi kraujo Zakarijo, kuris žuvo tarp altoriaus ir bažnyčios. Tikrai sakau jums, reikalaus jo iš tos padermės.

Na dzień śś. Marka i Marceliana M. M.

Łk. 11, 47 — 52.

W on czas: Mówił Jezus do uczonych i faryzeuszów: Biada wam, bo stawiacie pomniki prorokom, a przecież wasi ojcowie ich pozabijali! Zaiste, wyznajecie i pochwalacie czyny ojców waszych; oni bowiem zabijali ich, wy zaś stawiacie im pomniki. Z tej też przyczyny i Mądrość Boża rzekła: Poślę do nich proroków i Apostołów, a oni niektórych z nich zabiją i ścigać będą, tak iż od tego plemienia trzeba będzie żądać krwi wszystkich proroków, którą wylano od założenia świata: od krwi Abla aż do krwi Zacharyasza, który zginął między ołtarzem a przybytkiem! Zaiste, powiadam wam, domagać się jej będą od tego plemienia.

S. Alojizo Gonzagos I. dienai (VI—21).

Mt. 22, 29 — 40.

Anuo metu: Jėzus atsakydamas, tarė sadukiejams: Klystatę, neišmanydami Rašto nei Dievo galybės. Nes atsikėlusieji iš numirusių nei ves, nei tekės, bet bus panašus Dievo angelams dauguje. Kai del atsikėlimo iš numirusių, argi neskaitėte, ką Dievas apreiškė, tardamas jums: Aš esmi Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokūbo? Nėra jis mirusiųjų Dievas, bet

gyvųjų. Minios gi tai girdėdamos, stebėjosi jo mokslu. Išgirdę gi pariziejai, kad uždarė burną sadukiejams, susirinko drauge, ir vienas jų, įstatymo žinovas, norėdamas jį ištirti, paklausė jį: Mokytojau, kuris yra didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus tarė jam: Mylėsi Viešpatį, tavo Dievą visa tavo širdimi, ir visa tavo siela, ir visa tavo mintimi. Tas yra didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi lygus jam: Mylėsi savo artimą, kaip pats save. Šiais dviejais įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai.

Na dzień Ś. Aloizego Gonzagi W.

Mt. 22, 29—40.

Onego czasu: Odpowiadając Jezus, rzekł saduceuszom: Błądzicie, nie rozumiejąc pism, ani mocy Bożej. Albowiem w zmartwychwstaniu ani się żenią, ani za mąż idą: ale będą jako Aniołowie Boży w niebie. A o powstaniu umarłych nie czytaliście co powiedziane jest przez Boga mówiącego wam: Jam jes Bóg Abrahamów, i Bóg Izaaków, i Bóg Jakóbów? Nie jest Bóg umarłych, ale żywych. A usłyszawszy rzesze, dziwiły się nauce jego. Faryzeusze zaś usłyszawszy, iż usta zamknął saduceuszom, zeszli się społem: i zapytał go jeden z nich doktór zakonny, kusząc go: Nauczycielu, któro jest wielkie przykazanie w zakonie? Rzekł mu Jezus: Będziesz miłował Pana Boga twego ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej myśli twojej. To jest największe, i pierwsze przykazanie. A drugie podobne jest temu: Będziesz miłował bliźniego twego, jak siebie samego. Na tych

dwóch przykazaniach wszystek zakon zawisł, i prorocy.

S. Jono Krikštytojo gimimo dienai (VI — 24).

Lk. 1, 57 — 68.

Elžbietai atėjo metas gimdyti, ir pagimdė sūnų. Kaimynai gi jos ir gentys, sužinoją, kad Dievas labai jos pasigailėjo, džiaugėsi drauge su ja. Ir kai aštuntą dieną suėjo apipiaustyti kūdikio, norėjo praminti jį jo tėvo vardu—Zakarijas. Bet jo motina atsiliepdama tarė: Visai ne, jo vardas tebūnie Jonas. Ir tarė jai: juk nieko nėra tavo giminėje, kuris vadintųsi tokiu vardu. Klausė tad ženklais jo tėvą, kokį vardą jis norėtų jam duoti. Jis gi pareikalavęs lentelės parašė žodžius: Jonas bus jam vardas. Ir visi stebėjosi. Ir tuojau atsivėrė jo burna, ir pradėjo kalbėti garbindamas Dievą. Ir visus jų kaimynus perėmė baimė, ir visame Judėjos antkalnyje buvo kalbama apie visa tai, kas atsitiko. Visi gi tai girdėdami dėjosi sau į širdį, sakydami: Kas gi bus tas vaikas? Nes Viešpaties ranka buvo su juomi. Zakarijas gi, jo tėvas, buvo apsėstas šventosios Dvasios; ir pranašavo sakydamas: Pašlovintas Viešpats Izraėliaus Dievas, aplankęs ir išgelbėjęs savo žmones.

Na Uroczystość Narodzeniu Św. Jana Chrzciciela.

Łk. 1, 57 — 68.

Elżbiecie wypełnił się czas porodzenia, i porodziła syna. I usłyszeli sąsiedzi i krewni jej, iż uwielbił Pan miłosierdzie swe nad nią, i ra-

dowali się z nią. I stało się dnia ósmego, przyszli obrzezać dzieciątko, i nazywali je imieniem ojca jego Zacharyaszem. A odpowiadając matka jego, rzekła: Nie tak, ale nazwany będzie Janem. I mówili do niej: Iż żadnego niemasz w rodzie twym, coby go zwano tem imieniem. I dawali znać ojcu jego, jakby go chciał nazwać. A zażądawszy tabliczki, napisał, mówiąc: Jan jest imię jego. I dziwili się wszyscy. A zarazem otworzyły się usta jego, i język jego, i mówił błogosławiąc Boga. I padł strach na wszystkich sąsiadów ich: i po wszystkich górach Żydowskiej ziemi rozsławiano wszystkie te słowa: a wszyscy którzy je słyszeli kładli do serca swego, mówiąc: Kim, mniemasz, dziecię to będzie? Albowiem była z niem ręka Pańska. A Zacharyasz ojciec jego napełniony jest Duchem Świętym, i prorokował, mówiąc: Błogosławiony Pan Bóg Izraelski, bo nawiedził, i uczynił odkupienie ludu swego.

SS. Apaštalų Petro ir Povylo dienai (VI — 29).

Mt. 16, 13 — 19.

Anuo metu: Jėzus atėjo į Pilypo Cezarėjos apylinkę: ir paklausė savo mokinių, sakydamas: Kuo sako žmonės esant žmogaus Sūnų? Jie gi atsakė: Vieni — Jonu Krikštytoju, kiti gi Eliju, dar kiti Jeremiju, arba vienu pranašų. Jėzus klausia jų: O jūs, kuo sakote mane esant? Simanas Petras atsakydamas, tarė: Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Atsakydamas gi Jėzus, tarė jam: Palaimintas esi Simanai, Jono sūnau, nes ne kūnas ir kraujas apreiškė tau, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. Ir aš tau

sakau, jog tu esi Petras—uola, ir ant tos uolos pastatysiu mano Bažnyčią, ir pragaro galybės neįgalės jos. Ir duosiu tau daugaus karalijos raktus, ir ką tik suriši ant žemės, bus surišta ir danguje, ir ką tik išriši ant žemės, bus išrišta ir danguje.

Na Uroczystość ŚŚ. Piotra i Pawła Apostołów.

Mt. 16, 13—19.

Onego czasu: Przyszedł w strony Cezarei Filipowej, i pytał uczniów swoich, mówiąc: Za kogo mają ludzie Syna człowieczego? A oni rzekli: Jedni za Jana Chrzciciela, a drudzy za Eliasza, a inni za Jeremiasza, albo za jednego z proroków. Rzekł im Jezus: A wy co powiadacie kim ja jestem? Odpowiadając Szymon Piotr, rzekł: Tyś jest Chrystus Syn Boga żywego. A odpowiadając Jezus, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie Bar Jona: bo ciało i krew nie objawiła tobie, ale Ojciec mój, który jest w niebiesiech. A ja tobie powiadam, że ty jesteś opoką, a na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie zwyciężą go. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego. A cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebiesiech: a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane i w niebiesiech.

Brangiausiojo V. J. Kr. Kraujo šventei (VII—1).

Jn. 19, 30 — 35.

Anuo metu: Jėzus paragavęs uksuso tarė: Išsipildė. Ir palenkęs galvą atidavė dvasią. Buvo Prisirengimo diena. Kad kūnai nekybotų suba-

tos dieną ant kryžiaus, (nes didi buvo toji subatos diena), Žydai prašė Pilotą, kad nukryžiuotųjų blauzdos būtų sulaužytos, ir jie nuimti. Atėjo tad kareiviai, ir sulaužė blauzdas pirmajam ir antrajam, kurie drauge su juo buvo nukryžiuoti. Atėję gi į Jėzų, ir matydami jį jau mirus, nelaužė jo blauzdų, bet vienas kareivių ietimi atvėrė jo šoną, ir tuojau išplaukė kraujas ir vanduo. Kuris gi regėjo, davė liudymą: ir tikras yra jo liudymas.

Na uroczystość przenajśw. Krwi P. N. J. Chr.

Jn. 19, 30—35.

W on czas: Gdy Jezus skosztował octu, rzekł: Wykonało się! I skłoniwszy głowę, oddał ducha. A był to dzień Przygotowania. Aby więc ciała nie pozostały na krzyżu przez szabat, — gdyż dzień owego szabatu był wielki, — prosili Żydzi Piłata, by połamano golenie ich i zdjęto je. Przyszli zatem żołnierze i połamali golenie pierwszemu i drugiemu ze współukrzyżowanych z Nim. A gdy się zbliżyli do Jezusa i zobaczyli, że On już umarł, nie łamali goleni Jego, ale jeden z żołnierzy otworzył włócznią bok Jego, a natychmiast wypłynęła krew i woda. A ten, co patrzył, dał świadectwo; jego zaś świadectwo jest prawdziwe.

Švenč. Panelės Aplankymo dienai (VII—2).

Lk. 1, 39—47.

Anuo metu: Marija išsirengė kelionėn ir skubina nuėjo į kalnus, į Judos miestą. Ir įėju-

si į Zakarijo namus, pasveikino Elžbietą. Ir kai Elžbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, krusterėjo kūdikis jos yščiuje. Ir Elžbieta buvo pagauta šventosios Dvasios, ir sušuko didžiu balsu ir tarė: Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo yščiaus vaisius. Ir kaip gi tai man nutiko, jog mano Viešpaties motina atėjo į mane? Nes štai, kai tik suskambėjo mano ausyse tavo pasveikinimo balsas, krusterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano yščiuję. Tikrai palaiminta esi, įtikėjus įvyksiant tai, kas tau Viešpaties pasakyta. Marija gi tarė: Garbink mano siela Viešpatį, ir džiaugkis, mano dvasia, Dievu, mano Išganytoju.

Na Uroczystość Nawiedzenią Najśw. M. P.

Łk. 1, 39—47.

Onego czasu: Powstawszy Marya, poszła na góry pośpiesznie do miasta Judzkiego: i weszła do domu Zacharyasza, i pozdrowiła Elżbietę. I stało się, skoro usłyszała Elżbieta pozdrowienie Maryi, skoczyło dzieciątko w żywocie jej: i napełniona jest Duchem Ś. Elżbieta: i zawołała głosem wielkim, i rzekła: Błogosławionaś ty między niewiastami, i błogosławiony owoc żywota twego. A skądże mi to, że przyszła matka Pana mego do mnie? Albowiem oto gdy stał się głos pozdrowienia twego w uszach moich, skoczyło z radości dzieciątko w żywocie moim. A błogosławiona, któraś uwierzyła, albowiem spełni się to, co jest powiedziane od Pana. I rzekła Marya: Wielbij duszo moja Pana: i rozradował się duch mój w Bogu zbawicielu moim.

Š. Antano Marijos Zaccaria J. dienai (VII—5.)

Mrk. 10, 15—21.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Ištiesų sakau jums: kas nepriima Dievo Karalystės taip, kaip kūdikis, tas neįeis į ją. Glausdamas gi juos prie savęs ir uždėdamas ant jų rankas, laimino juos. Ir jam besirengiant kelionėn, vienas greitai prisiartino prie jo, ir parpuolęs prieš jį ant kelių, paklausė jį: Mokytojau gerasis, kas man reikia daryti, kad įeičiau į amžinąjį gyvenimą? Jezus gi jam atsakė: kodel vadini mane geruoju? Niekas nėra geras, kaip tiktai vienas Dievas. Žinai įsakymus: Ne svetimoteriauk, neužmušk, nevogk, nekalbėk melagingo liudymo, neskriask, gerbk savo tėvą ir motiną. Jis gi atsakydamas, tarė jam: Mokytojau, visa tai laikiau nuo mano jaunystės. Jezus gi meilingai pažvelgęs į jį tarė jam: Vieno dalyko tau tetrūksta: eik, parduok ką turi, ir išdalink beturčiams, ir turėsi lobį danguje: paskui atėjęs sekk mane.

Na dzień ś. Antoniego Maryi Zaccaria W.

Mrk. 15, 15—21.

W onczas: Rzekł Jezus uczniom swoim: Zaprawdę, powiadam wam: Kto nie przyjmuje królestwa Bożego tak jak dziecię, nie wnijdzie do niego. A tuląc je do siebie i kładąc na nie ręce, błogosławił im. A gdy wyruszał w drogę, zbliżył się ktoś szybko, i padł przed Nim na kolana, i zapytał go: Mistrzu dobry! Cóż mam czynić, by żywot wieczny odziedziczyć? A Jezus mu odpowiedział: Dlaczego mienisz mnie

dobrym? Nikt nie jest dobry, jeno sam Bóg. Znasz przykazania: Nie cúdzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie mów fałszywego świadectwa, nie wyrządzaj krzywdy, czcij ojca swego i matkę. On zaś odpowiadając rzekł doń: Mistrzu, tego wszystkiego przestrzegałem od młodości mojej. A Jezus spojrzał nań z miłością i rzekł do niego: Jednego ci brak, — idź, sprzedaj co masz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie; potem przyjdź, naśladuj mnie.

ŠŠ. Septynių Brolių, taip pat Rufinos ir Sekundos dienai (VII—10).

Mt. 12, 46—50.

Anuo metu: Jezui bekalbant į minias, štai jo motina ir broliai atsistojo prienamyje, norėdami pasikalbėti su juo. Každkas gi tarė jam: Štai tavo motina, ir tavo broliai stovi prienamyje, ir ieško tavęs. Jis gi atsakydamas tam, kuris jam tai praneše, tarė: Kas yra mano motina, ir kas yra mano broliai? Ir rodydamas ranka savo mokinius, tarė: Štai mano motina, ir mano broliai. Nes kas pildo mano Tėvo valią, kuris yra danguse: tasai yra mano brolis, ir sesuo, ir motina.

Na dzień śś. Siedmiu Braci a także Rufiny i Sekundy.

Mt. 12, 46—50.

Onego czasu: Gdy Jezus mówił do rzeszy, oto matka jego i bracia stali przed domem, chcąc z nim mówić. I rzekł mu niektóry: oto matka twoja, i bracia twoi stoją przed domem

szukając cię, a On odpowiadając rzekł mówiącemu do siebie: Kto jest matka moja, i kto są bracia moi? I ściągnąwszy rękę na swoje ucznie, rzekł: Oto matka moja, i bracia moi. Albowiem ktobykolwiek uczynił wolę Ojca mego, który jest w niebiesiech: ten bratem moim, i siostrą, i matką jest.

Š. Jono Gvalberto Ab. dienai (VII—12.)

Mt. 5. 43—48.

Anuo metu: Jezus tarė savo mokiniams: Girdėjote kas pasakyta: Mylėsi tavo artimą, ir nekęsi tavo priešininko. Aš gi jums sakau: mylėkite jusų priešininkus, gerai darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už tuos, kurie jus persekioja ir kolioja, idant būtumėt sūnus jūsų Tėvo, kuris yra danguse, kuris liepia savo saulei tekėti geriesiems ir piktiesiems, ir leidžia lietų teisingiesiems ir neteisingiesiems. Nes jei mylite tuos, kurie jus myli, kokį gausite užmokėsnį? Ar gi ir muitininkai to nedaro? ką gi didelio darote? Ar gi ir pagonys to nedaro? Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas yra tobūlas.

Na dzień św. Jana Gwalberta Op.

Mt. 5, 43—48.

W on czas: Rzekł Jezus uczniom swoim: Słyszeliście, iż powiedziano: Będziesz miłował bliźniego swego. A ja wam powiadam: Miłujcie nieprzyjaciół waszych, czyńcie dobrze tym, którzy was nienawidzą, i módlcie się za tych,

którzy was prześladują i potwarzają, abyście byli synami Ojca waszego, który jest w niebiesiech, który każe wschodzić słońcu swemu nad dobrymi i złymi, i spuszcza deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych. Jeśli bowiem miłujecie tych, którzy was miłują, jaką nagrodę mieć będziecie? Czyż nie czynią tego także celnicy? A gdy pozdrawiacie tylko braci swoich, cóż wielkiego czynicie? Czyż i poganie tego nie czynią? Bądźcież tedy doskonałymi, jak i ojciec wasz niebieski doskonały jest.

Šv. Kamilio Leliečio J. dienai (VII—18.)

Jn. 15, 12—16.

Anuo metu: Jezus tarė savo mokiniams: Tas yra mano įsakymas, kad mylėtumėt kits kitą, kaip aš jus pamilau. Niekas neturi didesnės meilės už tą, jei savo gyvastį duoda už savo prietelius. Jūs esate mano prieteliai, jei darote ką jums įsakau. Jau nebevadinsiu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką daro jo ponas. Pavadinau gi jus prieteliais, nes visa jums apreiškiau, ką tik girdėjau nuo mano Tėvo. Ne jūs mane išrinkote, bet aš jus išrinkau, ir paskyriau jus, kad eitumėt ir atneštumėt vaisių, ir kad jūsų vaisius būtų patvarus; kad Tėvas suteiktų jums, ką tik parašytite jį mano vardan.

Na dzień Ś. Kamila z Lellis W.

Jn. 15, 12—16.

W on czas: Mówił Jezus uczniom swoim: To jest przykazanie moje, abyście się wzajemnie miłowali, jakom ja was umiłował. Nikt nie

ma większej miłości nad tą, jeśli życie swe daje za przyjaciół swoich. Jesteście mi przyjaciółmi, jeśli spełniacie, co ja wam polecam. Nie nazywam was już sługami, bo sługa nie wie co pan jego zamierza. Ale nazwałem was przyjaciółmi, gdyż oznaczyłem wam wszystko, com usłyszał od Ojca swego. Nie wyście mnie obrali, ale ja was wybrałem; i przeznaczyłem was, abyście szli i owoc przynieśli, i by wasz owoc był trwały; aby Ojciec udzielił wam, o cokolwiek Go w Imię moje prosić będziecie.

Š. Jeronimo Emiljono J. dienai (VII—20).

Mt. 19, 13—21.

Anuo metu: Atnešė į Jėzų vaikelius, kad uždėtų ant jų rankas, ir pasimelstų. Bet mokiniai barė juos. Jėzus gi tarė jiems: Leiskite vaikelius, ir nedrauskite jiems eiti į mane, nes tokių yra daugaus karalystė. Ir uždėjęs ant jų rankas, išėjo iš ten. Bet štai kažkas priėjo į jį ir tarė jam: Mokytojau gerasis, ką gi turiu gera daryti, kad pasiekčiau amžinąjį gyvenimą? Jis gi jam atsakė: Kam mane klausi, kas yra gera? Vienas yra geras Dievas. Jeigu nori įeiti į gyvenimą, laikyk įsakymus. Klausia jį: Kuriuos? Jėzus gi tarė: Neužmušk, nesvetimoteriauk, nevogk, nekalbėk melagingo liudymo, gerbk savo tėvą ir savo motiną ir mylėki savo artimą, kaip pats save. Sako jam jaunikaitis: Visa tai laikiau nuo mano janystės; ko gi dar man betruksta? Jėzus atsakė jam: Jei nori būti tobūlas, eik, parduok, ką turi, ir išdalink beturčiams ir turėsi lobį danguse; paskui ateik ir sekk mane.

Na dzień ś. Hieronima Emiljana W.

Mt. 19, 13—21.

W on czas: Przyniesiono Jezusowi dziatki, by ręcę na nie włożył i pomodlił się. Atoli uczniowie łajali ich. Jezus zaś rzekł do nich: Dopuśćcie dziatwę! i niewzbraniajcie jej przychodzić do mnie; do takich bowiem należy królestwo niebieskie. A włożywszy na nie ręce, odszedł z owego miejsca. A oto ktoś zbliżył się i rzekł doń: Mistrzu dobry! Cóż mam dobrego czynić, aby żywot wieczny osiągnąć? A on mu odpowiedział: Czemu mnie pytasz o to, co jest dobre? Jeden jest dobry, Bóg. Jeśli zaś chcesz wejść do żywota, chowaj przykazania. Pyta Go: Które? A Jezus powiedział: Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie kradnij, nie mów fałszywego świadectwa, czcij ojca swego i matkę swą, a miłuj bliźniego swego, jak siebie samego. Rzecze mu młodzieniec: Wszystkiego tego przestrzegałem od młodości mojej; czegoż mi jeszcze nie dostaje? Jezus mu odparł: Jeśli chcesz być doskonałym, idź, sprzedaj co masz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebiesiech, potem przyjdź naśladuj mnie.

Š. Marijos Magdalenos Atgailininkės dien. (VII—22).

Lk. 7, 36—50.

Anuo metu: Vienas pariziejus pasikvietė Jezų į savę valgyti. Ir įėjęs į pariziejaus namus, atsisėdo už stalo. Ir štai moteriškė, kuri buvo mieste viešа paleistuvė, patyrusi jį viešint pariziejaus namuose, atėjo nešina alebastro indu su kviepiančiu skystimu. Ir atsistojusi užpakalyje jo kojų, ėmė ašaromis laistyti jo kojas ir šluo-

styti savo galvos plaukais, bučiavo jo pėdas, ir tepė kvepiančiu skystimu. Matydamas gi tai pariziejus, kuris jį pasikvietė, kalbėjo pats sau: Jei jis būtų pranašas, tikrai žinotų, kas, ir kokia yra moteriškė, kuri jį liečia: nes ji yra nusidėjelė. Bet Jėzus atsiliepė ir tare jam: Simanai, noriu tau šį tą pasakyti. Jis gi atsakė: Mokytojau, sakyk. Kažkoks kreditoris turėjo du skolininku: vienas buvo jam kaltas penkis šimtus denarų, ir kitas penkiasdešimts. Neturint jiedum kuo atiduoti, abiejiem dovanojo. Katras tad labiau jį mylės? Simanas gi atsakydamas, tarė: Tas, manau, kuriam daugiau dovanojo. O jis tarė jam: Teisingai nusprendei. Ir atsigrįžęs į moteriškę, kalbėjo Simanui: Matai tą moteriškę? Įėjau į tavo namus, nepadavei mano kojoms vandens; ji gi ašaromis aplaistė mano pėdas, ir savo plaukais apšluostė. Tu manęs nepabučiavai; ji gi, kaip tik įėjau, nepasiliovė bučiavusi mano kojas. Nepatepei alyva mano galvos; ji gi patepė mano kojas kvepiančiu skystimu. Todel sakau tau: Atleidžiama jai daugelis nusidėjimų, nes labai pamilo; kam gi mažiau yra atleidžiama, tas mažiau myli. Jai gi tarė: Atleista tau yra tavo nusidėjimai. Ir pradėjo susėdusieji už stalo kalbėti kits kitam: kas yra tas, kuris net nusidėjimus atleidžia? Jis gi tarė moteriškei: Tavo tikėjimas išgelbėjo tave: eik ramybėje.

Na dzień św. Marji Magdaleny, Pokutnicy.

Łk. 7, 36—50.

Onego czasu: Prosił Jezusa jeden z faryzeuszów, aby z nim jadł. I wszedłszy do domu faryzeusza, siadł Jezus do stołu. A oto niewia-

sta, która była w mieście grzesznicą, skoro się dowiedziała, iż siedział u stołu w domu faryzeuszowym, przyniosła naczynie alabastrowe olejku: i stanąwszy z tyłu u nóg jego, poczęła łzami polewać nogi jego, a włosami głowy swojej ocierała, i całowała nogi jego, i olejkiem namaszczała. A widząc faryzusz, który go był za prosił, rzekł sam do siebie, mówiąc: By ten był prorokiem, toćby wiedział, która i jaka jest niewiasta, co się go dotyka: bo jest grzesznicą. A Jezus odpowiedziawszy, rzekł do niego: Szymonie, mam ci coś powiedzieć. A on rzekł: Mistru, powiedz. Dwu dłużników miał pewien lichwiarz: jeden dłużny był pięćset groszy, a drugi pięćdziesiąt. A gdy oni nie mieli czem zapłacić, darował obydwom. Któryż tedy więcej go miłuje? A Szymon odpowiedziawszy, rzekł: Mniemam iż ten, któremu więcej darował. A on mu powiedział: Dobrześ rozsądził. I obróciwszy się do niewiasty, rzekł Szymonowi: Widzisz tę niewiastę? Wszedłem do domu twego, nie dałeś wody na nogi moje: a ta łzami polała nogi moje, i włosami swemi otarłą. Nie dałeś mi pocałowania: a ta, skoro weszła, nie przestała całować nóg moich. Nie pomazałeś oliwą głowy mojej: a ta olejkiem nogi moje pomazała. Przeto powiadam ci, odpuszcza się jej wiele grzechów, iż wielce umiłowała. A komu mniej odpuszczają, mniej miłuje. I rzekł Chrystus do niej: odpuszczają się tobie grzechy. I poczęli, którzy wespół u stołu siedzieli, mówić między sobą: Któż jest ten, który i grzechy odpuszcza? I rzekł do niewiasty: Wiara twaja zbawiła ciebie. Idź w pokoju.

Š. Apolinaro V. K. dienai (VII—23).

Lk. 22, 24—30.

Anuo metu: Kilo tarp mokinių ginčas deliai to, kas jų tarpe atrodė esąs didesnis. Bet Jėzus tarė jiems: Tautų karaliai slėgia jas, kurie gi valdo jas, vadinasi „geradariais". Jūs gi nebūkite toki. Bet, kas yra jūsų tarpe didesnis, tebūnie, lyg būtų mažesnis, ir vyresnysis — lyg būtų tarnas. Nes kas yra didesnis? ar tas, kuris sėdi už stalo, ar tas, kuris tarnauja? Ar gi ne tas, kuris sėdi už stalo? Aš gi esmi jūsų tarpe, lyg tarnas. Jūs gi esate tie, kurie ištiesėjote su manimi mano varguose. Aš pavedu jums karalystę, kaip ją mano Tėvas yra man pavedęs, idant valgytumėt ir gertumėt už mano stalo mano karalystėje, ir kad sėdėtumėt sostuose, teisdami dvyliką Jzraėliaus giminių.

Na dzień św. Apolinarego B. M.

Łk. 22, 24—30.

W on czas: Wszczął się spór między uczniami, ktoby z nich zdawał się być większy. Ale Jezus im rzekł: królowie narodów uciskają je, a ci, którzy nad nimi wykonywają władzę, noszą tytuł „dobroczyńców". Lecz wy nie tak. Ale kto jest większym pośród was, niechaj będzie jako młodszy, a przełożony — jako sługa. Któż bowiem jest większy? Czy ten, co u stołu siedzi, czy ten co usługuje? Czyż nie ten, co u stołu siedzi? Ja zaś jestem wśród was, jako sługa. Ale wyście tymi, co wytrwali ze mną w przeciwnościach moich. Ja też przekazuję wam królestwo, jak Mi je Ojciec mój przekazał; abyście jedli i pili u stołu mego w króle-

stwie mojem, i abyście siedzieli na tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraelowych.

Š. Jokūbo Ap. dienai (VII—25).

Mt. 20, 20—24.

Anuo metu: Atėjo į Jėzų Zebėdiejaus sūnų motina drauge su savo sūnumis, ir nusilenkdama prieš jį, kažko jo prašė. Jis gi tarė jai: Ko nori? Sako jam: Įsakyk, kad šiuodu mano sūnu sėdėtų tavo karalystėje, vienas po tavo dešinės, o kitas po kairės. Atsakydamas gi Jėzus, tarė: Nežinote, ko prašote. Ar galėsite gerti kieliką, kurį aš gersiu? Sako jam: galėsime. Tarė jiems: Iš mano kieliko, tiesa, gersite; sėdėti gi po mano dešinės arba po kairės ne mano yra dalykas jums duoti, bet tiems, kuriems mano Tėvas parengė.

Na dzień ś. Jakóba Apostoła.

Mt. 20, 20—24.

Onego czasu: Przystąpiła do Jezusa matka synów Zebedeuszowych z synami swymi, czyniąc mu pokłon, i prosząc czegoś od niego. Który jej rzekł: Czego chcesz? Rzekła mu: Rzecz, aby siedzieli ci dwaj synowie moi, jeden po prawicy, a drugi po lewicy w królestwie twojem. A Jezus odpowiadając, rzekł: Nie wiecie, o co prosicie. Możecie pić kielich, który ja będę pił? Rzekli mu: Możemy. Rzekł im: Kielich mój wprawdzie pić będziecie: ale siedzieć po prawicy mojej, albo po lewicy, nie jest moja rzecz dać wam, ale którym jest zgotowane od Ojca mojego.

Š. Jono Berchmanso J. dienai (VIII—13).

Mt. 19, 16—21.

Anuo metu: Štai kažkas priėjo ir tarė Jėzui: Mokytojau gerasis, ką gi turiu gera daryti, kad pasiekčiau amžinąjį gyvenimą? Jis gi jam atsakė: Kam mane klausi, kas yra gera? Vienas yra geras, Dievas. Jeigu nori įeiti į gyvenimą, laikyk įsakymus. Klausia jį: Kuriuos? Jėzus gi tarė: Neužmušk, nesvetimoteriauk, nevogk, nekalbėk melagingo liudymo, gerbk savo tėvą ir savo motiną ir mylėki savo artimą, kaip pats save. Sako jam jaunikaitis: Visa tai laikiau nuo mano jaunystės: Ko gi dar man betruksta? Jėzus atsakė jam: Jei nori būti tobūlas, eik, parduok, ką turi, ir išdalink beturčiams, ir turėsi lobį danguse; paskui ateik ir sekk mane.

Na dzień ś. Jana Berchmansa W.

Mt. 19, 16—21.

W on czas: Oto ktoś zbliżył się i rzekł do Jezusa: Mistrzu dobry! Cóż mam dobrego czynić, aby żywot wieczny otrzymać? A On mu odpowiedział: Czemu mnie pytasz o to, co jest dobre? Jeden jest dobry, Bóg. Jeśli zaś chcesz wejść do żywota, chowaj przykazania. Pyta go: Które? A Jezus powiedział: Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie kradnij, nie mów fałszywego świadectwa, czcij ojca swego i matkę swą, a miłuj bliźniego swego, jak siebie samego. Rzecze mu młodzieniec: Wszystkiego tego przestrzegałem od młodości mojej; czegoż mi jeszcze niedostaje? Jezus mu odparł: Jeśli chcesz być doskonałym, idź, sprzedaj co masz, i rozdaj ubogim, a bę-

dziesz miał skarb w niebiesiech; potem przyjdź, naśladuj mnie.

Švenč. Panelės Dangaus ėmimo šventei (VIII—15).

Lk. 10, 38—42.

Anuo metu: Jėzus įėjo į vieną miestelį: ir kaikuri moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji gi turėjo seserį, vardu Mariją, kuri atsisėdusi prie Viešpaties kojų klausė jo kalbos. Morta tuotarpu buvo užimta įvairiais patarnavimais. Ji stabterėjo ir tarė: Viešpatie, ar gi tau malonu, kad mano sesuo palieka mane vieną tarnauti: Pasakyk tad jai, kad padėtų man. Viešpats gi atsakydamas, tarė jai: Morta, Morta, rūpinies ir nerimsti del daugelio dalykų, o juk vieno tereikia. Marija išsirinko geriausią dalį, kuri nebus nuo jos atimta.

Na uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny.

Łk. 10, 38—42.

Onego czasu: Wszedł Jezus do pewnego miasteczka: a niewiasta jedna imieniem Marta przyjęła go do domu swego; a ta miała siostrę imieniem Maryą, która też siedząc u nóg Pana, słuchała słowa jego. Ale Marta krzątała się około rozmaitej posługi: która stanęła, i rzekła: Panie, nie dbasz ty iż siostra moja opuściła mnie żebym sama usługiwała? rzeczże jej tedy, aby mi pomogła. A odpowiadając, rzekł jej Pan: Marto, Marto, troszczysz się i kłopocesz około bardzo wiela: ale jednego potrzeba. Marya najlepszą cząstkę obrała, która od niej odjęta nie będzie.

Š. Bartlamiejaus Ap. dienai (VIII—24).

Lk. 6, 12—19.

Anuo metu: Jėzus nuėjo į kalną melstųs, ir išbuvo tenai visą naktį besikalbėdamas su Dievu. Išaušus dienai, pavadino savo mokinius, ir išrinko jų dvyliką, kuriuos ir apaštalais praminė: Simaną, kuri praminė Petru, ir jo brolį Andriejų; Jokūbą ir Joną; Pilypą ir Bartlamiejų; Matą ir Tomą; Jokūbą, Alfiejaus sūnų ir Simaną, vadinamąjį Uolusis; Judą, Jokūbo sūnų ir Judą Iskariotą, kuris tapo išdaviku. Ir nuėjęs drauge su jais žemyn sustojo lygumoje, jis ir jo mokinių būrys, ir didi minia žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, taip pat iš pamarės, ir Tiro ir Sidono, kurie atėjo jo pasiklausyti ir išsigydyti nuo savo ligų. Ir kurie buvo piktųjų dvasių varginami, buvo irgi išgydyti. Todel visi žmonės stengėsi jo prisiliesti, nes ėjo iš jo stebūklinga galia ir visus gydė.

Na dzień ś. Bartłomieja Apostoła.

Łk. 6, 12—19.

Onego czasu: Odszedł Jezus na górę modlić się, i spędził noc na modlitwie Bożej. A gdy nastał dzień, przywołał uczniów swych i wybrał z nich dwunastu, (których też nazwał Apostołami): Szymona, którego nazwał Piotrem i Andrzeja brata jego, Jakóba i Jana, Filipa i Bartłomieja, Mateusza i Tomasża, Jakóba Alfeuszowego i Szymona, którego zowią Zelotem, i Judę Jakóbowego, i Judasza Iskaryotę, który był zdrajcą. A zszedłszy z nimi, stanął w polu, i rzesza uczniów jego, i mnóstwo wielkie ludu ze wszystkiej Żydowskiej ziemi, i z Jeru-

zalem, i z pomorzá, i z Tyru, i z Sydonu, którzy byli przyszli, aby go słuchali, i byli uzdrowieni od niemocy swoich. I którzy nagabani byli od duchów nieczystych, uzdrawiani byli. I wszystka rzesza pragnęła się go dotknąć, albowiem moc wychodziła od niego, i uzdrawiała wszystkich.

Š. Liudviko, IX. Prancūzų Kr., dienai (VIII—25).

Lk. 19, 12—26.

Anuo metu: Jėzus pasakė savo mokiniams šį palyginimą: Vienas aukštos kilmės žmogus išsirengė į tolimą šalį gauti sau karališkojo vainiko, ir pargrįžti (karaliumi). Pasivadinęs tad dešimtį savo tarnų davė jiems dešimtį svarų pinigų, ir tarė jiems: Verskitės, iki sugrįšiu. Bet jo valdiniai nekentė jo: todel išsiuntė pasiuntinius paskui jį, pareikšdami: Nenorime, kad jis mums karaliautų. Betgi gavo karališkąjį vainiką ir grįžo. Liepė tad pavadinti tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, norėdamas sužinoti, kiek kuris nupelnė. Atėjęs pirmasis tarnas, tarė: Pone, tavo svaras nupelnė dešimtį svarų. Ir atsakė jam: Gerai, teisusis tarne, kadangi buvai ištikimas mažame dalyke, būk dešimties miestų viršininkas. Atėjo ir kitas, tardamas: Tavo svaras, pone, uždirbo penkius svarus. Jam irgi atsakė: Ir tu būk penketo miestų viršininkas. Pagalios atėjo dar kitas, tardamas: Pone, štai tavo svaras, kurį laikiau paslėpęs skaroje. Mat, bijojau tavęs, kad esi žmogus kietas: imi, ko nepadėjai, ir piauni, ko nepasėjai. Atsakė jam: Tavo paties žodžiais teisiu tavę, nelabasis tarne. Žinojai mane esant žmogų kietą, imant ko ne-

padėjau, ir piaunant, ko nepasėjau? Kodel tad neatidavei mano pinigų skolon, o aš grįžęs būčiau, žinoma, atsiėmęs juos su nuošimčiais? Ir tarė ten susirinkusiems: Atimkite iš jo svarą, ir atiduokite tam, kuris turi dešimtį svarų. Bet jie jam atsakė: jis jau dešimtį svarų turi. Betgi sakau jums: kiekvienam turinčiam bus duota tiek, jog bus paskendęs turtuose, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką turi.

Na dzień ś. Ludwika Króla i Wyzn.

Łk. 19, 12—26.

Onego czasu: Powiedział Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Człowiek pewien zacny jechał w daleką krainę posiąść królestwo dla siebie, i powrócić. I przywoławszy dziesięciu sług swych, dał im dziesięć grzywien, i rzekł do nich: Zarabiajcie dopóki nie przyjadę. A mieszczanie jego mieli go w nienawiści: i wyprawili za nim poselstwo, mówiąc: Nie chcemy aby ten królował nad nami. I stało się, że powrócił posiadłszy królestwo: i rozkazał wezwać sługi, którym dał pieniądze, aby wiedział coby każdy z nich zarobił. I przyszedł pierwszy, mówiąc: Panie, grzywna twa dziesięć grzywien zyskała. I rzekł mu: Dobrze sługo dobry, ponieważ byłeś na małem wiernym, będziesz miał władzę nad dziesięciu miastami. Przyszedł i drugi, mówiąc: Panie, grzywna twa pięć grzywien uczyniła. Rzekł i temu: I ty bądź nad pięciu miastami. A inny przyszedł, mówiąc: Panie, oto grzywna twoja, którą miałem zachowaną w chustce: bałem się bowiem ciebie, żeś jest człowiek srogi: bierzesz czegoś nie położył, a żniesz

czegoś nie siał. Rzekł mu: Z ust twych sądzę cię, zły sługo. Wiedziałeś że ja jestem człowiek srogi, biorę czegom nie położył, i żnę czegom nie siał: a czemużeś nie dał pieniędzy moich na bank, abym ja przyjechawszy, z lichwą je był zaprawdę odebrał? I rzekł otaczającym: Weźmijcie od niego grzywnę, a dajcie temu, który ma grzywien dziesięć. I rzekli mu: Panie, ma dziesięć grzywien. A powiadam wam: Iż wszelkiemu, który ma będzie dano, i obfitować będzie: a od tego, który nie ma, i co ma, będzie mu odjęte.

Š. Jono Krikštytojo Nukirtimo dienai (VIII—29).

Mrk. 6, *17—29.*

Anuo metu: Erodas, pasiuntęs savo žmones, suėmė Joną, ir sukaustęs jį, įsodino kalėjiman del Erodijados, savo brolio Pilypo moters, kurią buvo vedęs. Jonas, mat, sakė Erodui: Nevalia tau drauge gyventi su tavo brolio moteria. Erodijada gi tykojo jo, ir norėjo jį nužūdyti, bet negalėjo, nes Erodas bijojo Jono, žinodamas jį esant vyrą teisingą ir šventą: ir saugojo jį, ir jo patariamas daug darydavo, ir net noriai jo klausydavo. Tačiau pasitaikė gera proga, kuomet Erodas savo gimimo sukaktuvėse sutaisė puotą ministrams, įžymesniems karininkams ir Galiliejos bajorams. Ir kai pačios Erodijados duktė įėjus šoko, ir tuo patiko Erodui ir svečiams, tarė karalius mergaitei: Prašyk manęs, ko nori, ir duosiu tau. Ir prisiekė jai: Ką tik prašysi, duosiu tau, kad ir pusę mano karalystės. Ji gi išėjusi paklausė savo motinos: ko reikia prašyti? Ši atsakė: Jono Krikštytojo

galvos. Ir tuojau skubina grįžusi į karalių, prašė, sakydama: Noriu, kad man tuojau paduotumei lekštėje Jono Krikštytojo galvą. Ir nuliūdo karalius: tačiau atsižvelgdamas į prisiegą ir svečius, nenorėjo atmesti jos prašymo. Ir pasiuntęs budelį, įsakė atnešti lekštėje jo galvą. Šis gi nukirto jį kalėjime, ir atnešė jo galvą lekštėje ir padavė ją mergaitei, o mergaitė atidavė savo motinai. Sužinoję tai jo mokiniai, atėjo ir paėmė jo kūną, ir padėjo jį grabe.

Na dzień Ścięcia ś. Jana Chrzciciela.

Mrk. 6, 17—29.

Onego czasu: Posłał Herod, i pojmał Jana, i związał go w więzieniu z powodu Herodyady żony Filipa brata swego, iż ją był pojął. Bo Jan mówił Herodowi: Nie godzi się tobie mieć żony brata twego. A Herodyada czyhała nań, i chciała go zabić, a nie mogła. Albowiem Herod bał się Jana, wiedząc że był mężem sprawiedliwym i świętym: i strzegł go, i słuchając go wiele czynił, i rąd go słuchał. A gdy dzień odpowiedni nadszedł, Herod z powodu swych urodzin sprawił wieczerzę panom, i wodzom, i przedniejszym Galilei. A gdy weszła córka onej Herodyady, i tańczyła, i spodobała się Herodowi, i społem siedzącym; rzekł król dziewczęciu: Proś mię o co chcesz, a dam tobie. I przysiągł jej: Że o cokolwiek będziesz prosiła, dam ci, bodaj połowę królestwa mego. Ona wyszedłszy, rzekła matce swojej: O co mam prosić? A ona rzekła: O głowę Jana Chrzciciela. I gdy weszła zaraz ze skwapliwością do króla, poprosiła mówiąc: Chcę abyś mi zaraz dał na

misce głowę Jana Chrzciciela. I zasmucił się król: z powodu przysięgi, a z powodu społem siedzących nie chciał jej zasmucić: ale posławszy kata, rozkazał przynieść głowę jego na misce. I ściął go (kat) w więzieniu I przyniósł głowę jego na misce: i oddał ją dziewczęciu, a dziewczę oddało ją matce swojej. Co usłyszawszy, uczniowie jego przyszli i wyjęli ciało jego: i złożyli je do grobu.

Švenč. Panelės Gimimo Šventei (IX—8).

Mt. 1, 1—16.

Knyga gimimo Jėzaus Kristaus, Sūnaus Dovido, Sūnaus Abraomo. Abraomas pagimdė Izaoką. Izaokas gi pagimdė Jokūbą. Jokūbas gi pagimdė Judą ir jo brolius. Judas gi pagimdė Farėsą, ir Zarą iš Tamaros. Farėsas gi pagimdė Ezroną. Ezronas gi pagimdė Aramą. Aramas gi pagimdė Aminadabą. Aminadabas gi pagimdė Nasoną. Nasonas gi pagimdė Saliamoną. Saliamonas gi pagimdė Bozą iš Rabos. Bozas gi pagimdė Obėdą iš Rutos. Obėdas gi pagimdė Jėsę. Jėsė gi pagimdė Dovidą, karalių. Dovidas gi karalius, pagimdė Saliamoną iš tos, kuri buvo Urijo. Saliamonas gi pagimdė Roboamą. Roboamas gi pagimdė Abiją. Abijas gi pagimdė Azą. Azas gi pagimdė Jozapuotą. Jozapuotas gi pagimdė Joramą. Joramas gi pagimdė Oziją. Ozijas gi pagimdė Joatamą. Joatamas gi pagimdė Akazą. Akazas gi pagimdė Ezėkiją. Ezėkijas gi pagimdė Manasą. Manasas gi pagimdė Amoną. Amonas gi pagimdė Joziją. Jozijas gi pagimdė Jėkoniją, ir jo brolius Babilono nelai-

svėje. Pasibaigus gi Babilono nelaisvei. Jėkonijas pagimdė Salatijėlį. Salatijėlis gi pagimdė Zorobabėlį. Zorobabėlis gi pagimdė Abijudą. Abijudas gi pagimdė Elijakimą. Elijakimas gi pagimdė Azorą. Azoras gi pagimdė Sadoką. Sadokas gi pagimdė Akimą. Akimas gi pagimdė Elijudą. Elijudas gi pagimdė Elezarą. Elezaras gi pagimdė Mataną. Matanas gi pagimdė Jokūbą. Jokūbas gi pagimdė Juozapą, vyrą Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas Kristumi.

Na Uroczystość Narodzenia N. M. P.

Mt. 1, 1—16.

Księga rodzaju Jezusa Chrystusa syna Dawidowego, syna Abrahamowego. Abraham zrodził Izaaka. A Izaak zrodził Jakóba. A Jakób zrodził Judę i braci jego. A Juda zrodził Faresa i Zarę z Tamary. A Fares zrodził Esrona. A Esron zrodził Arama. Aram zaś zrodził Aminadaba. Aminadab zaś zrodził Naassona. A Naasson zrodził Salmona. A Salmon zrodził Booza z Rahaby. A Booz zrodził Obeda z Ruty. A Obed zrodził Jessego. A Jesse zrodził Dawida króla. A Dawid król zrodził Salomona z tej, która była Uryaszowa. Salomon zrodził Roboama. A Roboam zrodził Abię. Abia zaś zrodził Asę. Asa zaś zrodził Jozafata. A Jozafat zrodził Jorama. A Joram zrodził Ozyasza. A Ozyasz zrodził Joatama. A Joatam zrodził Achaza. Achaz zaś zrodził Ezechiasza. A Ezechiasz zrodził Manassesa. Manasses zrodził Amona. Amon zaś zrodził Jozyasza. A Jozyasz zrodził Jechoniasza, i braci jego w przeprowadzeniu Babilońskiem. A po przeprowadzeniu Babilońskiem:

Jechoniasz zrodził Salatiela. A Salatiel zrodził Zorobabela. A Zorobabel zrodził Abiuda. Abiud zaś zrodził Eliacima. A Eliacim zrodził Azora. Azor zaś zrodził Sadoka. A Sadok zrodził Achima. Achim zaś zrodził Eliuda. A Eliud zrodził Eleazara. A Eleazar zrodził Matana. A Matan zrodził Jakóba. A Jakób zrodził Józefa męża Maryi, z której się narodził Jezus, którego zowią Chrystusem.

Šventojo Kryžiaus Paaukštinimo dienai (IX—14).

Jn. 12, 31—36.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo į Žydų minias: Dabar yra lemiams pasaulio likimas, dabar šio pasaulio kunigaikštis bus lauk išmestas. Aš gi, kai mane pakels aukštyn nuo žemės, visa patrauksiu į save. Tai gi pasakė duodamas suprasti, kokia mirtimi jis numirsiąs. Minia jam atsakė: Mes girdėjome įstatyme pasakyta, jog Kristus pasilieka per amžius: Kaip gi tad tu sakai: Žmogaus Sūnus turi būti aukštyn pakeltas. Kas tad yra tasai Žmogaus Sūnus. Jėzus gi tarė iiems: Dar trumpą laiką švies tarp jūsų šviesa. Keliaukite tad ligi turėdami šviesos, kad neužeitų jus tamsybės, nes kas keliauja tamsybėse nežino, kur einą s? Kol turite šviesą, tikėkite šviesa, kad taptumėt šviesos sūnūs.

Na Uroczystość Podwyższenia Krzyża Św.

Jn. 12, 31—36.

Onego czasu: Mówił Jezus rzeszom Żydowskim: Teraz jest sąd świata: teraz książę tego świata precz wyrzucony będzie. A ja jeżeli będę pod-

wyższony od ziemi, pociągnę wszystko do siebie. (A mówił to, oznajmując jaką śmiercią miał umrzeć). Odpowiedziała mu rzesza: Myśmy słyszeli z Zakonu, że Chrystus trwa na wieki: a jakżeż ty powiadasz: Potrzeba aby był podwyższony Syn człowieczy? Któż to jest Syn człowieczy? Rzekł im tedy Jezus: Jeszcze przez mały czas jest między wami światłość. Chodźcie póki światłość macie, żeby was ciemności nie ogarnęły: a kto w ciemności chodzi, nie wie dokąd idzie. Póki światłość macie, wierzcie w światłość, abyście byli synami światłości.

Š. Mato Ap. ir Evangelisto dienai (IX—21).

Mt. 9, 9—13.

Anuo metu: Jėzus išvydo žmogų sėdintį prie muitinės, vardu Matą, ir tarė jam: Eik paskui mane. Ir šis atsikėlęs nuėjo paskui jį. Ir kai atsisėdo namuose už stalo, štai daug susirinko muitininkų ir nusidėjelių, ir atsisėdo drauge su Jėzumi ir jo mokiniais. Pariziejai gi, tai matydami, sako jo mokiniams: Kodel jūsų Mokytojas valgo drauge su muitininkais ir nusidėjeliais? Išgirdęs tai Jėzus, tarė: Sveikiems nereikia gydytojo, bet ligonims. Eikite tad ir išmokkite suprasti, ką reiškia: Gailėstingumo noriu, o ne aukos. Nes neatėjau vadinti teisingųjų, bet nusidėjelių.

Na dzień ś. Mateusza Ap. i Ew.

Mt. 9, 9—13.

Onego czasu: Ujrzał Jezus człowieka siedzącego na cle, imieniem Mateusza. I rzekł mu:

Pójdź za mną. A wstawszy poszedł za nim. I stało się, gdy on siedział u stołu w domu, oto wielu celników i grzeszników przyszedłszy, siedziało u stołu z Jezusem, i z uczniami jego. A widząc faryzeusze, mówili uczniom jego: Czemu z celnikami i grzesznikami je Nauczyciel wasz? Lecz Jezus usłyszawszy, rzekł: Niepotrzeba zdrowym lekarza, ale źle się mającym. A szedłszy nauczcie się co jest: Miłosierdzia chcę, a nie ofiary. Bom nie przyszedł wzywać sprawiedliwych, ale grzeszników.

Š. Mykolos, Arkangelo dienai (IX—29).

Mt. 18, 1—10.

Anuo metu: Priėjo prie Jėzaus mokiniai, sakydami: Ką manai būsiant didesnį dangaus karalystėje? Jėzus gi pavadinęs vaikelį, pastatė jį tarpan, ir tarė: Ištiesų sakau jums, jei nepasitaisysite, ir netapsite, kaip kūdikiai, neįeisite į dangaus karalystę. Kas tad nusižemins, kaip šis vaikelis, tas turės pirmenybę dangaus karalystėje. Ir kas priima vieną tokį vaikelį mano vardan, mane priima. Kas gi papiktintų vieną tų mažųjų, kurie tiki į mane, tokis, užkabinus jam ant kaklo girnų akmenį, vertėtų paskandinti jūrų gilumoje. Bėda pasauliui dėl papiktinimo. Nes papiktinimai turi ateiti, betgi bėda tam žmogui, per kurį ateina papiktinimas. Todel, jei tavo ranka arba koja traukia tavę į nuodėmę, nukirsk ją ir mesk nuo savęs: geriau tau yra luošam arba raišam įeiti į gyvenimą, nekaip turint abidvi ranki, arba abidvi koji, būti įmestam į amžinąją ugnį. Ir jei tavo akis

traukia tave į nuodėmę, išlupk ją, ir mesk nuo savęs: geriau tau yra su viena akimi įeiti į gyvenimą, nekaip turint abidvi aki būti įmestam į ugnies pragarą. Dabokitės, kad neniekintumėt vieno tų mažųjų: nes sakau jums, jog jų angelai danguje nuolat žiūri į veidą mano Tėvo, kuris yra danguse.

Na dzień ś. Michała Archanioła.

Mt. 18, 1—10.

Onego czasu: Przyszli do Jezusa uczniowie mówiąc: Kto mniemasz większym jest w królestwie niebieskiem? A Jezus zawoławszy dziecię, postawił je w pośrodku nich, i rzekł: Zaprawdę powiadam wam, jeśli się nie nawrócicie, i nie staniecie się jako dziatki, nie wnijdziecie do królestwa niebieskiego. Ktokolwiek się tedy uniży jak to dzieciątko, ten jest większy w królestwie miebieskiem. A ktoby przyjął jedno dzieciątko takie w imię moje, mnie przyjmuje. A ktoby zgorszył jednego z tych małych, którzy we mnie wierzą, lepiej mu, aby zawieszono kamień młyński u szyi jego, i zatopiono go w głębokości morskiej. Biada światu dla zgorszenia. Albowiem muszą przyjść zgorszenia: wszakże biada człowiekowi owemu, przez którego zgorszenie przychodzi. A jeżeli ręka twoja, albo noga twoja gorszy cię, odetnij ją, i odrzuć od siebie: lepiej ci ułomnym, albo chromym wnijść do żywota, niżli mając dwie ręce, albo dwie nogi, być wrzuconym w ogień wieczny. A jeżeli oko twoje gorszy cię, wyłup je, i odrzuć od siebie: lepiej ci z jednem okiem wnijść do żywota, niżli dwoje oczu mając, być

wrzuconym do piekła ognistego. Patrzcież abyście nie pogardzali jednym z tych małych: albowiem wam powiadam, iż Aniołowie ich w niebiesiech zawsze widzą oblicze Ojca mego, który jest w niebiesiech.

Š. Ropalo Arkangelo dienai (X—24).

Jn. 5, 1—4.

Anuo metu: Buvo Żydų šventė, ir Jėzus nuėjo į Jeruzalę. Yra gi Jeruzalėje prie Avių Vartų tvenkinys, Żydiškai vadinamas Betsaida, turįs penkis prieangius. Juose tad gulėjo didi daugybė ligonių, aklųjų, raišųjų, stabu ištiktųjų, kurie laukė vandens sujudimo. Viešpaties gi angelas nusileisdavo kartkartėmis į tvenkinį, ir vanduo susijudindavo. Ir kas, vandeniui susijudinus, pirmas įeidavo į tvenkinį, tas išeidavo iš ten pagijęs, vis tiek, kokia liga būtų sirgęs.

Na dzień ś. Rafała Archanioła.

Jn. 5, 1—4.

Onego czasu: Był dzień święty Żydowski, i wstąpił Jezus do Jeruzalem. A jest w Jeruzalem owcza sadzawka, którą po żydowsku zowią Betsaida, mająca pięć krużganków. W tych leżało mnóstwo wielkie chorych, ślepych, chromych, wyschłych, którzy czekali na poruszenie wody. Anioł zaś Pański zstępował w pewnym czasie do sadzawki, i poruszała się woda. A kto pierwszy wstąpił do sadzawki po poruszeniu wody, stawał się zdrowym jakąbykolwiek zdjęty był niemocą.

ŠŠ. Apaštalų Simano ir Judo dienai (X—28).

Jn. 15, 17—25.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Tai jums įsakau, kad kits kitą mylėtumėt. Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, jog manęs pirmiau nekentė, negu jūsų. Jei pasauliui priderėtumėt, pasaulis mylėtų tai kas jo yra. Kadangi nepriklausote pasauliui—nes aš jus išrinkau iš pasaulio,—todel pasaulis nekenčia jūsų. Atsiminkite mano žodžius jums pasakytus: Tarnas nėra didesnis už savo poną. Jei mane persėkiojo, ir jus persėkios: jei mano žodžius laikė, ir jūsų — laikys. Betgi visa tai jums padarys del mano vardo, nes nepažįsta to, kuris siuntė mane. Jei nebūčiau atėjęs, ir jiems nebūčiau kalbėjęs, neturėtų nuodėmės: dabar gi nebeturi kuo pateisinti savo nuodėmių. Kas manęs nekenčia, tas nekenčia ir mano Tėvo. Jei nebūćiau daręs tarp jų darbų, kokių niekas kitas nėra daręs, neturėtų nuodėmės: bet jie regėjo juos, ir visgi nekentė nei manęs, nei mano Tėvo. Teišsipildo tad žodžiai, parašyti jų įstatyme: Neteisingai nekentė manęs.

Na dzień śś. Apostołów Szymona i Judy.

Jn. 15, 17—25.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: To wam przykazuję, abyście się wzajemnie miłowali. Jeżeli was świat nienawidzi: wiedźcie, iż mnie pierw niż was nienawidził. Byście byli ze świata: światby, co jego było, miłował: lecz że nie jesteście ze świata, ale ja was wybrałem ze świata, przeto was świat nienawidzi. Wspo-

mnijcie na mowę moję, którą ja wam mówiłem: Nie jest sługa większy nad pana swego. Jeżeli mnie prześladowali, i was prześladować będą: jeżeli mowę moję zachowywali, i waszą zachowywać będą. Ale wam to wszystko czynić będą dla imienia mego: bo nie znają tego, który mnie posłał. Gdybym nie przyszedł, a nie mówił im, nie mieliby grzechu: lecz teraz nie mają wymówki z grzechu swego. Kto mnie nienawidzi: i Ojca mego nie nawidzi. Jeżeliby między nimi uczynków nie czynił, których nikt inny nie czynił, nie mieliby grzechu: lecz teraz i widzieli, i nienawidzili i mnie, i Ojca mego. Ale żeby się wypełniła mowa, która jest w zakonie ich napisana: Że mię niesłusznie mieli w nienawiści.

Visų Šventųjų dienai (XI—1).

Mt. 5, 1—12.

Anuo metu: Jėzus, regėdamas minias, įžengė į kalną, ir jam atsisėdus, atėjo į jį jo mokiniai. Ir atvėręs savo burną mokino juos, sakydamas: Palaiminti beturčiai dvasia: nes jų yra dangaus karalystė. Palaiminti ramūs: nes jie paveldės žemę. Palaiminti nuliūdusieji: nes jie bus paguosti. Palaiminti alkstantieji ir trokšantieji teisybės: nes jie bus pasotinti. Palaiminti gailėstingi: nes jie bus pasigailėti. Palaiminti skaisčios širdies: nes jie Dievą regės. Palaiminti taikūs: nes Dievo sūnumis bus vadinti. Palaiminti, kurie kenčia persėkiojimus del teisybės: nes jų yra dangaus karalystė. Palaiminti būsite, kai jus keiks, ir persėkios ir meluodami visa pikta kalbės prieš jus del ma-

nęs: džiaugkitės ir linksminkitės, nes gausus yra jūsų užmokėsnis danguse.

Na Uroczystość Wszystkich Świętych.

Mt. 5, 1—12.

Onego czasu: Widząc Jezus rzesze, wstąpił na górę, a gdy usiadł, przystąpili ku niemu uczniowie jego, a otworzywszy usta swe, nauczał ich, mówiąc: Błogosławieni ubodzy duchem: albowiem ich jest królestwo niebieskie. Błogosławieni cisi: albowiem oni posiądą ziemię. Błogosławieni którzy płaczą: albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni którzy łakną i pragną sprawiedliwości: albowiem oni będą nasyceni. Błogosławieni miłosierni: albowiem oni miłosierdzia dostąpią. Błogosławieni czystego serca: albowiem oni Boga oglądają. Błogosławieni pokój czyniący: albowiem nazwani będą synami Bożymi. Błogosławieni którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości: albowiem ich jest królestwo niebieskie. Błogosławieni jesteście gdy wam złorzeczyć będą, i prześladować was będą, i mówić wszystko złe przeciwko wam, kłamiąc, dla mnie: radujcie się i weselcie, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebiesiech.

Vėlinių dienai (XI—2).

1) Pirmųjų š. Mišių Evangelija, Jn. 5, 25—29.

Anuo metu: Kalbėjo Jėzus Žydų minioms: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Ateina valanda—ir jau atėjo — kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir kurie išgirs, bus gyvi. Nes kaip Tėvas

turi savyje gyvastį, taip davė ir Sūnui turėti savyje gyvastį: ir davė jam galybę daryti teismą, nes jis yra žmogaus Sūnus. Nesistebėkite tuo, nes ateina valanda, kada visi gulintieji grabuose, išgirs Dievo Sūnaus balsą: Ir kurie gerai darė, išeis atsikėlę į gyvenimą: kurie gi piktai darė—atsikėlę į teismą.

2) Antrųjų š. Mišių Evangelija, Jn. 6, 37—40.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo Žydų minioms: Viskas, ką tik man duoda Tėvas, ateis į mane; ir kas į mane ateina, neatstumsiu, nes nužengiau iš dangaus ne tam, kad vykinčiau savo valią, bet valią to kuris mane siuntė. O Tėvo, kuris mane siuntė, valia yra toji, kad iš to visa, ką man davė, nieko nepražūdyčiau, bet kad tai prikelčiau paskutinėje dienoje. Toji gi yra valia mano Tėvo, kuris mane siuntė, kad kiekvienas, regėdamas Sūnų ir į jį tikėdamas, turėtų amžinąji gyvenimą, ir kad aš jį prikelčiau paskutinėje dienoje.

3) Trečiųjų š. Mišių Evangelija, Jn. 6, 51—55.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo Žydų minioms: Aš esmi gyvoji duona, nužengusi iš dangaus; kas valgys tą duoną, gyvens per amžius: ir duona, kurią aš duosiu, yra mano Kūnas už pasaulio gyvybę. Žydai gi ginčijosi tarp savęs, sakydami: Kaip gi jisai gali duoti mums valgyti savo Kūną? Jėzus gi atsakė jiems: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus Kūno ir negersite jo Kraujo, neturėsite savyje gyvasties. Kas valgo mano Kūną, ir geria mano Kraują, turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje.

Na dzień Zaduszny.

1) Ewangelja podczas I Mszy św., Jn. 5, 25—29.

W on czas: Mówił Jezus do rzesz Żydowskich: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Nadchodzi godzina—owszem już nadeszła—kiedy to umarli usłyszą głos Syna Bożego, a ci, co posłyszą, żyć będą. Jak bowiem Ojciec ma życie w Sobie, tak i Synowi udzielił, by miał życie w Sobie, a nadto dał Mu moc sprawowania sądu, bo Synem człowieczym jest. Nie dziwcie się temu: gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy, co są w grobach, usłyszą głos Syna Bożego, a ci, co dobrze czynili, wynijdą, by zmartwychwstać do żywota; ci z[illegible] co czynili źle, by zmartwychwstać na sąd.

2) Podczas II Mszy św. Jn. 6, 37—40.

W on czas: Mówił Jezus do rzesz Żydowskich: Wszystko, cokolwiek daje mi Ojciec, przyjdzie do Mnie; a tego, kto przychodzi do Mnie, precz nie odrzucę, bo zstąpiłem z nieba nie na to, by czynić swoją wolę, ale wolę Tego, który Mnie posłał. A to jest wolą tego Ojca, który mnie posłał, abym nic nie stracił z tego wszystkiego, co mi dał,—ale, abym to wskrzesił w dzień ostateczny. To jest bowiem wolą Ojca mego, który mnie posłał, aby każdy, kto patrzy na Syna, i wierzy weń, miał żywot wieczny, i abym Ja go wskrzesił w dzień ostatni.

3) Podczas III Mszy św., Jn. 6, 51—55.

W on czas: Mówił Jezus do rzesz Żydowskich: Jam jest chleb żywy, którym zstąpił z nieba; ktoby pożywał chleba tego, żyć będzie

na wieki; a chlebem, który ja dam, jest Ciało moje za życie świata. Spierali się więc Judejczycy ze sobą, mówiąc: Jakże ten może nam dać Ciało swe na pokarm? Jezus zaś im odrzekł: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeśli nie będziecie pożywali Ciała Syna człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli żywota w sobie. Kto pożywa Ciało moje, i pije Krew moją, ma żywot wieczny, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Š. Grigaliaus Stebukladario V. I. dienai (XI—17).

Mrk. 11, 22—24.

Anuo metu: Jėzus, atsakydamas savo mokiniams, tarė: Tikėkite Dievu. Ištiesų sakau jums: Kas pasakys tam kalnui: kelkis ir šokk į jūras, ir nepaabejos savo širdyje, bet tikės įvyksiant ką kalba, išsipildys jam tai. Todel sakau jums: Visa, ko tiktai melsdamies prašote, tikėkite gausiant, ir tai jums įvyks.

Na dzień ś. Grzegorza Cudotwórcy.

Mrk. 11, 22—24.

W on czas: Odpowiadając Jezus uczniom swoim mówił do nich: Miejcie wiarę w Boga! Zaprawdę powiadam wam: Ktoby powiedział tej górze: Podnieś się i rzuć się w morze, a niepowątpiewałby w sercu swojem, że stanie się to, co mówi—spełni się mu. Dlatego powiadam wam: Wszystko, o cokolwiek w modlitwie prosicie, wierzcie, że otrzymacie, a stanie się wam.

III DALIS.

(COMMUNE SANCTORUM).

BENDROSIOS
ĮVAIRIOMS ŠVENTĖMS
EVANGELIJOS

CZĘŚĆ III.

WSPÓLNE EWANGELJE

NA ROZMAITE ŚWIĘTA
i UROCZYSTOŚCI.

Šventojo Vyskupo ir Kankinio dienai.

I.

(Mišios: Statuit).

Lk. 14, 26—33.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo į minias: Jei kas ateina į mane ir neturi neapykantoje savo tėvo, ir motinos, ir moters, ir vaikų, ir seserų, dar gi savo gyvasties, tas negali būti mano mokinys. Ir kas neneša savo kryžiaus, ir neseka manimi, negali būti mano mokinys. Nes kas jūsų, užsimanęs statyti bokštą, neatsisėda pirma ir neapskaito reikalingų išlaidų, ar turės kuo pabaigti? Nes, jei padėjęs pamatą negalėtų pabaigti, visi tai matydami pradėtų juoktis iš jo, sakydami: tasai žmogus pradėjo statyti, bet negalėjo pabaigti. Arba kokis gi karalius, užsimanęs kariauti su kitu karaliumi, neatsisėda pirma ir nepagalvoja, ar, turėdamas dešimtį tūkstančių, įstengs susikauti su tuo, kuris eina prieš jį su dvidešimts tūkstančių? Jei ne, tai tam dar toli tebėsant, siunčia pasiuntinius, ir prašo paduoti taikos sąlygas. Taip tat nėvienas jūsų, kuris neišsižada visa, ką turi, negali būti mano mokinys.

II.

(Mišios: Sacerdotes).

Mt. 16, 24—27.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Jei kas nori eiti paskui manęs, teišsižada pats

savęs, ir tepasiima savo kryžių, ir seka paskui manęs. Nes kas norės savo gyvastį išgelbėti, pražūdys ją: kas gi pražūdys savo gyvastį del manęs, atras ją. Nes ką gelbės žmogui, nors jis nusipelnys visą pasaulį, bet savo sielai pakenks? Arba ką žmogus gali duoti mainais už savo sielą? Nes žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo garbėje, savo Angelų lydimas: ir tuomet kiekvienam atiduos pagal jo darbus.

III.

Jn. 10, 11—16.

Anuo metu: Jėzus tarė pariziejams: Aš esmi geras ganytojas. Geras ganytojas deda savo gyvastį už savo avis. Samdininkas gi, ir kas nėra ganytojas, kuriam avys nepriklauso, pamatęs ateinantį vilką, meta avis ir bėga: vilkas gi gaudo ir išblaško avis. Samdininkas tad bėga, nes yra samdininkas, ir avys jam nerūpi. Aš esmi geras ganytojas, ir pažįstu manąsias, ir manosios pažįsta mane, lygiai kaip mane Tėvas pažįsta, ir aš Tėvą pažįstu: ir dedu savo gyvastį už savo avis. Ir turiu kitas avis, kurios nėra iš tos avinyčios: ir jos man reikia atvesti, ir klausys mano balso, ir bus viena avinyčia, ir vienas ganytojas.

Na dzień Świętego Męczennika i Biskupa.

I.

(Msza: Statuit).

Łk. 14, 26—33.

Onego czasu: Rzekł Jezus do rzeszy: Jeżeli kto idzie do mnie, a niema w nienawiści ojca

swego, i matki, i żony, i dzieci, i braci, i siótr, jeszcze zaś i duszy swojej, nie może być uczniem moim. A kto nie nosi krzyża swego, a idzie za mną, nie może być uczniem moim. Albowiem kto z was chce budować wieżę, pierwej usiadłszy nie rachuje nakładów, których potrzeba do wykonania; aby, gdyby założył fundament, a nie mógł dokończyć, wszyscy, patrzący, nie poczęli śmiać się z niego, mówiąc: Iż ten człowiek począł budować, a nie mógł dokonać? Albo który król mając jechać stoczyć wojnę z drugim królem, nie siadłszy pierwej myśli, jeżeli może z dziesięciu tysiącami spotkać się z owym, który z dwudziestu tysiącami jedzie przeciw niemu? Bo inaczej, gdy on jeszcze jest daleko, poselstwo wyprawiwszy, prosi o pokój. Tak więc każdy z was, który nie odstępuje wszystkiego, co ma, nie może być moim uczniem.

II.

(Msza: Sacerdotes).

Mt. 16, 24—27.

Onego czasu: Rżekł Jezus uczniom swoim: Jeżeli kto chce za mną iść, niech sam siebie zaprze, i weźmie krzyż swój, a naśladuje mię. Kto chciałby bowiem zachować duszę swoję, straci ją: a ktoby stracił duszę swoją dla mnie, znajdzie ją. Bo cóż pomoże człowiekowi, jeżeliby wszystek świat zyskał, a na duszy swej szkodę poniósł? Albo jaką zamianę da człowiek za duszę swoję? Albowiem przyjdzie Syn człowieczy w chwale Ojca swego z Aniołami swoimi: a wtedy odda każdemu według uczynków jego.

III.

Jn. 10, 11—16.

Onego czasu: Rzekł Jezus faryzeuszom: Jam jest pasterz dobry. Dobry pasterz duszę swą daje za owce swoje. Lecz najemnik, i który nie jest pasterzem, którego owce nie są własne, widzi wilka nadchodzącego, i opuszcza owce, i ucieka: a wilk porywa, i rozprasza owce: a najemnik ucieka, iż iest najemnikiem, i nie ma pieczy o owcach. Jam jest pasterz dobry: i znam moje, i znają mnie moje. Jak mię zna Ojciec, i ja znam Ojca: a duszę moję kładę za owce moje. I inne owce mam, które nie są z tej owczarni: i te potrzeba abym przywiódł, i słuchać będą głosu mego, i stanie się jedna owczarnia, i jeden pasterz.

Š. Kankinio ne-Vyskupo dienai.

I.

(Mišios. In virtute).

Mt. 10, 34—42.

Anuo metu: Jezus kalbėjo savo mokiniams: Nemanykite, kad atėjau patikrinti žemei ramybę. Neatėjau patikrinti ramybę, bet kalaviją. Nes atėjau sukelti vaidus tarp žmogaus ir jo tėvo, tarp dukters ir jos motinos, tarp marčios ir jos anytos: nes neprietėliai yra žmogui jo namiškiai. Kas myli tėvą arba motiną labiau, nekaip mane, nėra manęs vertas: ir kas myli sūnų arba dukterį labiau, nekaip mane, nėra manęs vertas. Ir kas neima savo kryžiaus ir neseka manimi, nėra manęs vertas. Kas ieško

savo gyvasties, praras ją: ir kas netenka savo gyvasties del manęs, atras ją. Kas jus priima, mane priima: o kas mane priima, priima tą, kuris siuntė mane. Kas priima pranašą todel, kad jis pranašas, gaus pranašo užmokėsnį: o kas priima teisingąjį todel, kad jis teisingas, gaus teisingojo užmokėsnį. Kas gi nors šaltojo vandens kupkeliu pavaišins vieną tų mažučių todel, kad yra mokinys: ištiesų sakau jums, nepraras savo užmokėsnio.

II.

(Mišios: Laetabitur).

Mt. 10, 26—32.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Nieko nėra uždengta, kas nebus apreikšta, nei paslėpta, kas nebus sužinota. Ką jums sakau tamsybėje, sakykite šviesoje: ir ką girdite į ausį šnabždant, skelbkite po stogus. Ir nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti: bet verčiau bijokite to, kuris ir sielą ir kūną gali paskandinti pragaran. Ar gi neparduoda dviejų žvirblių už vieną varinį? Ir nė vienas jų nenukrinta žemėn be jūsų Tėvo žinios. Juk visi jūsų galvų plaukai yra suskaityti. Nesibijokite tad: Jūs esate geresni už daugelį žvirblių. Kas tik tad išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu akivaizdoje mano Tėvo, kuris yra danguse.

III.

Jn. 12, 24—26.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei kviečių grūdas,

nukritęs į žemę neapmirs, pasiliks pats vienas: jei gi apmirs, atneš didelį vaisių. Kas myli savo gyvastį, pražūdys ją: o kas nekenčia savo gyvasties šiame pasaulyje, laiko ją amžinajam gyvenimui. Jei kas man tarnauja, tegu seka paskui mane: o kur aš esmi, ten bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnaus, pašlovins jį mano Tėvas.

Na dzień Ś. Męczennika, nie Biskupa.

I.

(Msza: In virtute).

Mt. 10, 34—42.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Nie mniemajcie żebym przyszedł rzucać pokój na ziemię: nie przyszedłem rzucać pokoju, ale miecz. Bom przyszedł rozłączyć człowieka przeciw ojcu jego, i córkę preciw matce jej, i synowę przeciw świekrze jej: i będą nieprzyjaciółmi człowieka, domownicy jego. Kto miłuje ojca albo matkę więcej niż mnie, nie jest mnie godzien: a kto miłuje syna albo córkę nade mnie, nie jest mnie godzien. A kto nie bierze krzyża swego, a nie naśladuje mnie, nie jest mnie godzien. Kto znalazł duszę swoję, straci ją: a ktoby utracił duszę swą dla mnie, znajdzie ją. Kto was przyjmuje, mnie przyjmuje: a kto mnie przyjmuje, przyjmuje tego, który mnie posłał. Kto przyjmuje proroka w imię proroka, zapłatę proroka weźmie: a kto przyjmuje sprawiedliwego w imię sprawiedliwego, zapłatę sprawiedliwego weźmie. A ktobykolwiek dał się napić jednemu z tych najmniejszych kubek

zimnej wody tylko w imię ucznia: zaprawdę powiadam wam, nie straci zapłaty swojej.

II.

(Msza: Laetabitur).

Mt. 10. 26—32.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Nie jest nic skrytego, coby odkryte być nie miało; ani tajemnego, czegoby wiedzieć nie miano. Co wam w ciemnościach mówię, powiadajcie na świetle: a co w ucho słyszycie, opowiadajcie na dachach. A nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, a duszy zabić nie mogą; ale raczej bójcie się tego, który i duszę i ciało może zatracić do piekła. Ażali dwu wróbli za pieniądz nie sprzedają: a jeden z nich nie upadnie na ziemię bez Ojca waszego? A wasze włosy na głowie wszystkie są policzone. Nie bójcie się tedy: lepsi wy niż wiele wróbli. Każdy więc, kto mnie wyzna przed ludźmi, wyznam go ja też przed Ojcem moim, który jest w niebiesiech.

III.

Jn. 12, 24—26.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Zaprawdę, zaprawdę mówię wam, jeżeli ziarno pszeniczne wpadłszy w ziemię, nie obumrze, samo zostaje: lecz jeżeli obumrze, wielki owoc przynosi. Kto miłuje duszę swą, traci ją: a kto nienawidzi duszy swojej na tym świecie, ku wiecznemu żywotowi strzeże jej. Jeżeli mnie kto służy, niech za mną idzie: a gdzie ja je-

stem, tam i sługa mój będzie. Jeżeli mi kto będzie służył, uczci go Ojciec mój.

ŠŠ. Kankinių dienai Velykų laike.

I.

(Mišios: Protexisti).

Jn. 15, 1—7.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Aš esmi tikras vynmedis: o mano Tėvas žemdirbys. Jis nuskina kiekvieną atžalą, kuri neatneša manyje vaisiaus, o kiekvieną, duodančią vaisių, apkuopia, kad būtų našesnė. Jūs esate jau gryni del mano pasakytų jums žodžių. Gyvenkite manyje, o aš jumyse. Kaip atžala negali pati iš savęs duoti vaisiaus, jei negyvuoja vynmedyje, taip nei jūs, jei negyvensite manyje. Aš esmi vynmedžio skiepas, jūs gi atžalos: Kas gyvena manyje, o aš jame, tas duoda gausingą derlių, nes be manęs nieko negalite padaryti. Jei kas negyvens manyje, tas bus lauk išmestas, kaip vynmedžio šaka, ir nudžius, ir surinks ją, ir įmes į ugnį, ir sudegs. Jei pasiliksite manyje, o mano žodžiai pasiliks jumyse, paprašysite, ko tik norėsite, ir įvyks jums.

II.

(Mišios: Sancti tui, Domine).

Jn. 15, 5—11.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Aš esmi vynmedžio skiepas, jūs gi atžalos: Kas gyvena manyje, o aš jame, tas duoda gausingą

derlių, nes be manęs nieko negalite padaryti. Jei kas negyvens manyje, tas bus lauk išmestas, kaip vynmedžio šaka, ir nudžius, ir surinks ją, ir įmes į ugnį, ir sudegs. Jei pasiliksite manyje, o mano žodžiai pasiliks jumyse, paprašysite, ko tik norėsite, ir įvyks jums. Tuo yra pašlovintas mano Tėvas, kad duotumėt labai gausingą vaisių, ir taptumėt mano mokiniais. Kaip mane Tėvas pamilo, ir aš jus pamilau. Tarpkite mano meilėje. Jei laikysite mano įsakymus, tarpsite mano meilėje, kaip ir aš išlaikiau mano Tėvo įsakymus, ir tarpstu jo meilėje. Tai jums pasakiau, kad mano džiaugsmas būtų jumyse, o jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

Na dzień wielu ŚŚ. Męczenników w czasie Wielkanocnym.

I.

(Msza: Protexisti).

Jn. 15, 1—7.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Jam jest szczep winny prawdziwy: a Ojciec mój jest oraczem. Wszelką latorośl we mnie nie przynoszącą owocu, odetnie ją; a wszelką, która przynosi owoc, oczyści ją, aby więcej owocu przynosiła. Już wy jesteście czystymi dla mowy, którą do was mówiłem. Mieszkajcie we mnie: a ja w was: Jako latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie, jeżeli nie będzie trwać w winnym szczepie: także ani wy, jeżeli we mnie mieszkać nie będziecie. Jam jest winny szczep, wyście latorośle: kto mieszka we mnie, a ja w nim, ten wiele owocu przynosi;

bo beze mnie nic czynić nie możecie. Gdyby kto we mnie nie trwał, precz wyrzucony będzie jako latorośl, i uschnie, i zbiorą ją, i do ognia wrzucą, i zgorzeje. Jeżeli we mnie trwać będziecie, a słowa moje w was trwać będą: cokolwiek zechcecie, prosić będziecie, i stanie się wam.

II.

(Msza: Sanctui tui, Domine).

Jn. 15, 5—11.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Jam jest winny szczep, wyście latorośle: kto mieszka we mnie, a ja w nim, ten wiele owocu przynosi: bo beze mnie nic czynić nie możecie. Gdyby kto we mnie nie trwał: precz wyrzucony będzie jako latorośl, i uschnie, i zbiorą ją, i do ognia wrzucą, i zgorzeje. Jeżeli we mnie trwać będziecie, a słowa moje w was trwać będą: a czegokolwiek zechcecie, prosić będziecie, i stanie się wam. W tem jest uwielbiony Ojciec mój, abyście bardzo wiele owocu przynieśli, i stali się moimi uczniami. Jak mnie umiłował Ojciec, i ja umiłowałem was. Trwajcież w miłości mojej. Jeżeli przykazania moje zachowacie, będziecie trwali w miłości mojej, jak i ja zachowałem rozkazanie Ojca mego, i trwam w miłości jego. To wam powiedziałem, aby wesele moje w was było, a wesele wasze było zupełne.

SS. Kankinių dienai ne Velykų laike.

I.

(Mišios: Intret in conspectu).

Lk. 21, 9—19.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Kai išgirsite karus ir maištus, neišsigąskite. Reikia, kad tai pirma įvyktų: bet dar ne tuojau galas. Tuomet sakė jiems: tauta sukils prieš tautą, ir karalystė prieš karalystę. Bus taip pat žemės drėbėjimai, o vietomis marai, ir badas, ir baisūs bei dideli ženklai ant dangaus. Bet pirm to visa puls jus, ir persekios, vedžiuodami į sinagogas ir kalėjimus, ir pristatydami karaliams ir viršininkams del mano vardo, bet tai bus jums liudymu. Todel pasiketinkite savo širdyse negalvoti, kaip turėsite gintis. Nes aš duosiu jums iškalbą ir išmintį, kuriai jokis jūsų priešininkų neįstengs atsispirti, nė pasipriešinti. Ir išduos jus tėvai, ir broliai, ir giminės, ir prietėliai, ir kaikurie jūsų būsite nužūdyti. Ir visi nekęs jūsų del mano vardo: bet nė plaukas nuo jūsų galvos nepražus. Savo gi kantrumu išgelbesite jūsų sielas.

II.

(Mišios: Sapientiam sanctorum).

Lk. 6, 17—23.

Anuo metu: Jėzus nuėjęs žemyn nuo kalno, sustojo lygumoje, ir jo mokinių būrys, ir didelė minia žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, ir iš pamarės apylinkių, ir iš Tiro ir iš Sidono, kurie atėjo jo pasiklausytų ir išsigydytų nuo

savo ligų. Taip pat ir apsėstieji piktųjų dvasių būdavo išgydyti. Todel visi žmonės stengėsi jo prisiliesti, nes ėjo iš jo stebūklinga galybė, ir visus gydė. Jis gi pakėlęs savo akis į savo mokinius, prabilo: Palaiminti beturčiai, nes jūsų yra dangaus karalystė. Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar esate nuliūdę, nes džiaugsitės. Palaiminti būsite, kai žmonės nekęs jūsų, ir kai jus atskirs, ir kolios jus, o jūsų vardą, lyg netikusį, terš del žmogaus Sūnaus. Džiaugkitės tuomet ir linksminkitės, nes didis yra jūsų užmokėsnis danguje.

III.

(Mišios: Salus autem).

Mt. 24, 3—13.

Anuo metu: Kada Jėzus sedėjo ant Alyvų kalno, priėjo į jį jo mokiniai, ir nuošalyje nuo kitų paklausė jį: Pasakyk mums, kuomėt tai įvyks, ir kokis bus ženklas tavo atėjimui ir pasaulio galui? Jėzus gi, atsakydamas, tare jiems: Žiūrėkite, kad kas jūsų neapgautų. Nes daugelis ateis mano vardan, sakydami: Aš esmi Kristus, ir daug ką apgaus. Nes išgirsite karus ir karo žinias. Žiūrėkite, kad nenusigąstumėt. Nes tai turi įvykti, bet tai dar ne galas. Nes sukils tauta prieš tautą, ir karalystė prieš karalystę. Bus taip pat vietomis maras, ir badas, ir žemės drebėjimai. Bet tai visa tėra skausmų pradžia. Tuomet išduos jus kankinti, galabys jus, ir visos tautos nekęs jūsų del mano vardo. Ir tuomet daugelis bus papiktinti, ir ims kits kitą išduoti, ir kits kito nekęsti. Ir kils daug netikrųjų pranašų, ir daugelį apvils, o del įsi-

galėjusios nedorybės daugelio meilė atvės. Kas gi ištesės ligi galo, tas bus išganytas.

IV.

Lk. 12, 1—8.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Saugokitės pariziejų raugo, kuris yra veidmainybė. Nieko nėra uždengta, kas nebus viešai apreikšta, nei paslėpta, kas nebus sužinota. Nes ką kalbėjote tamsybėse, bus pakartota šviesoje, ir ką sau šnabždėjotę į ausį kambariuose, bus skelbiama ant stogų. Jums tad, mano prietėliams, sakau: Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, ir paskui nebeįstengia nieko daugiau padaryti. Aš jums parodysiu, ko privalote bijoti: bijokitę to, kuris užmūšęs gali paskandinti pragaran. Ištiesų sakau jums: to bijokite. Ar gi neparduoda penkių žvirblių už du variniu, ir nė vieno jų Dievas neužmiršta? Bet ir visi jūsų galvos plaukai yra suskaityti. Tad nesibijokite. Už daugelį žvirblių jūs esate vertingesni. Sakau gi jums: Kas mane išpažins žmonių akivaizdoje, tą ir žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.

Na dzień wielu ŚŚ. Męczenników nie w czasie Wielkanocnym.

I.

(Msza: Intret in conspectu).

Łk. 21, 9—19.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Gdy usłyszycie o walkach i rozruchach, nie

lękajcie się: potrzeba aby to było wprzód, ale nie zaraz koniec. Wtedy im mówił: Powstanie naród przeciw narodowi, i królestwo przeciw królestwu. I wielkie trzęsienia ziemi będą miejscami, i mory, i głody, i strachy z nieba, i znaki wielkie będą. Ale przedtem wszystkiem targną się na was rękami swemi, i będą prześladowali oddając do bóżnic i więzienia, ciągnąc do królów i starostów dla imienia mego: a spotka was na świadectwo. A przeto kładźcie do serc waszych nie obmyślać jakbyście mieli odpowiadać. Albowiem ja wam dam usta, i mądrość, której nie będą mogli odeprzeć, ani się sprzeciwić wszyscy przeciwnicy wasi. A będziecie wydani przez rodziców, i braci, i krewnych, i przyjaciół, a o śmierć przyprawią niektórych z was: i będziecie w nienawiści u wszystkich dla imienia mego: a włos z głowy waszej nie zginie. W cierpliwości waszej otrzymacie dusze wasze.

II.

(Msza: S a p i e n t i a m s a n c t o r u m).

Łk. 6, 17—23.

Onego czasu: Zszedłszy Jezus z góry, stanął w polu, i rzesza uczniów jego, i mnóstwo wielkie ludu ze wszystkiej Żydowskiej ziemi, i z Jeruzalem, i z pomorza, i z Tyru, i Sydonu. którzy byli przyszli, aby go słuchać, i być uzdrowieni od niemocy swoich. I którzy nagabani byli przez duchów nieczystych, uzdrowieni byli. I wszystka rzesza pragnęła się go dotknąć: albowiem moc wychodziła od niego, i uzdrawiała wszystkich. A on podniósłszy oczy na uczuiów swoich, mówił: Błogosławieni

ubodzy: bo wasze jest królestwo Boże. Błogosławieni którzy teraz łakniecie: bo będziecie nasyceni. Błogosławieni którzy płaczecie teraz: bo się śmiać będziecie. Błogosławieni będziecie, gdy was będą nienawidzili ludzie, i gdy was wyłączą, i będą znieważali, a imię wasze wyrzucali jako złe, dla Syna człowieczego. Weselcie się dnia owego, i radujcie się: bo oto zapłata wasza jest obfita w niebie.

III.

(Msza: Salus autem).

Mt. 24, 3—13.

Onego czasu: Gdy Jezsu siedział na górze Oliwnej, przystąpili do niego osobno uczniowie, mówiąc: Powiedz nam, kiedy to będzie? a co za znak przyjścia twego, i dokonania świata? A odpowiadając Jezus, rzekł im: Patrzcie, aby was kto nie zwiódł. Albowiem wielu ich przyjdzie w imię moje rzekąc: Jam jest Chrystus; i wielu ich zwiodą. Bo usłyszycie wojny, i wieści o wojnach. Patrzcież, abyście się nie trwożyli. Bo to musi się stać, ale jeszcze nie jest koniec. Albowiem powstanie naród przeciwko narodowi, i królestwo przeciwko królestwu, i będą mory, i głody, i trzęsienia ziemi po miejscach. A to wszystko, są początki boleści. Wtedy wydadzą was na udręczenie, i będą was zabijali: i będziecie nienawidzeni przez wszystkie narody dla imienia mego. A tedy wielu się ich zgorszy, a jeden drugiego wydadzą, i jeden drugiego nienawidzieć będą. I wielu fałszywych proroków powstanie, i wielu zwiodą. A że roz-

mnoży się nieprawość, oziębnie miłość wielu. A kto wytrwa aż do końca, ten będzie zbawiony.

IV.

Łk. 12, 1—8.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Strzeżcie się kwasu faryzejskiego, którym jest obłuda. A niemasz nic zakrytego, coby się wyjawić nie miało: ani tajemnego, czegoby się nie dowiedziano. Albowiem, coście w ciemnościach mówili, na świetle mówić będą: a coście do ucha mówili w komorach, na dachach głoszone będzie. A mówię wam przyjaciołom moim: Nie dajcie się zastraszyć tym, którzy zabijają ciało, a potem nie mają więcej coby czynili. Lecz wam okażę kogo się bać macie: bójcie się owego, który gdy zabije, ma moc wrzucić do piekła. Zaiste wam powiadam: tego się bójcie. Czyż pięciu wróbli nie sprzedają za dwa pieniążki, a jeden z nich nie jest w zapomnieniu przed Bogiem? Ale i włosy głowy waszej wszystkie są policzone. A przeto się nie bójcie: drożsi jesteście wy niż wiele wróbli. A mówię wam: Wszelki który mię wyzna przed ludźmi, i Syn człowieczy wyzna go przed Aniołami Bożymi.

Šventojo Išpažintojo Vyskupo dienai.

I.

(Mišios: Statuit).

Mt. 25, 14—23.

Anuo metu: Jėzus pasakė mokiniams šį palyginimą: Vienas žmogus, toli išvažiuodamas

sušaukė savo tarnus, ir pavedė jiems savo gerybes. Ir davė vienam penkis talentus, kitam gi du, vėl kitam vieną, kiekvienam pagal jų gabumus, ir tuojau išvažiavo. Nuėjęs gi, kuris gavo penkis talentus, vertėsi jais, ir uždirbo kitus penkis. Taip pat ir kuris gavo du, uždirbo kitu du. Bet kuris gavo vieną, nuėjęs užkasė jį žemėsna, ir paslėpė savo pono pinigus. Po ilgo gi laiko grįžo tų tarnų ponas, ir pareikalavo iš jų apyskaitos. Ir atėjęs, kuris buvo gavęs penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus, sakydamas: Pone, davei man penkis talentus, štai uždirbau kitus penkis. Tarė jam jo ponas: Gerai, teisusis ir ištikimasis tarne. Kadangi buvai ištikimas mažame daikte ant daugelio tave pastatysiu: įeik į savo pono linksmybes. Taip pat atėjo, kuris buvo gavęs du talentu, ir tarė: Pone, davei man du talentu, štai uždirbau kitu du. Tarė jam jo ponas: Gerai, teisusis ir ištikimasis tarne. Kadangi buvai ištikimas mažame daikte, ant daugelio tave pastatysiu: įeik į savo pono linksmybes.

II.

(Mišios: Sacerdotes).

Mt. 24, 42—47.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Budėkite, nes nežinote, kurią valandą ateis jūsų Viešpats. Tik supraskite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, tikrai budėtų, ir neleistų įsilaužti į savo namus. Todel ir jūs būkite prisirengę: nes žmogaus Sūnus ateis valandą, kurios nežinote. Kas gi tad yra ištikimas ir protingas tarnas, kurį pastatė ponas prie sa-

vo šeimynos, kad laiku duotų jiems valgyti? Laimingas tas tarnas, kurį ras taip darantį grįžęs jo ponas. Ištiesų sakau jums, jog pastatys jį ant viso savo turto.

III.

Lk. 11, 33—36.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Niekas, užžiebęs šviesą, nestato jos neregimoje vietoje nė po indu: bet ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. Šviesa tavo kūnui yra tavo akis. Jei tavo akis bus sveika, visas tavo kūnas turės šviesos; bet, jei bus nesveika, ir tavo kūnas bus paskendęs tamsybėse. Žiūrėk tad, kad šviesa, kuri yra tavyje, nevirstų tamsybe. Kai tavo kūnas bus visas skaidrus, be jokios tamsios dėmės, tai jis visas spindės, ir, lyg žaibo šviesa, nušvies tave.

Na dzień Ś. Wyznawcy Biskupa.

I.

(Msza: Statuit).

Mt. 25, 14—23.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Człowiek pewien daleko odjeżdżając, wezwał sługi swoje, i dał im majętności swoje. I dał jednemu pięć talentów, a drugiemu dwa, a innemu jeden, każdemu według własnej jego zdolności, i natychmiast odjechał. A poszedłszy ów który był wziął pięć talentów, i robił niemi, i zyskał drugie pięć. Także i ten który był wziął dwa, zyskał drugie dwa. Lecz

ten który wziął jeden, odszedłszy zakopał w ziemi, i ukrył pieniądze pana swego. A po niemałym czasie wrócił się pan owych sług, i uczynił rachunek z nimi. A przystąpiwszy ten który był wziął pięć talentów, przyniósł drugie pięć talentów, mówiąc: Panie, dałeś mi pięć talentów, oto drugie pięć zyskałem. Rzekł mu pan jego: Dobrze sługo dobry i wierny, gdyżeś nad małem był wiernym, nad wielem cię postanowię: wnijdź do wesela pana twego. I przystąpił też który dwa talenty był wziął, i rzekł: Panie, dałeś mi dwa talenty, oto drugie dwa zyskałem. Rzekł mu pan jego: Dobrze sługo dobry, i wierny, gdyżeś był wiernym nad małem, nad wielem cię postanowię: wnijdź do wesela pana twego.

II.

(Msza: Sacerdotes).

Mt. 24, 42—47.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Czuwajcie, albowiem nie wiecie, o której godzinie Pan wasz przyjdzie A to wiedzcie, że gdyby wiedział gospodarz, o której godzinie złodziej ma przyjść, czuwałby zaiste, a nie dopuściłby podkopać domu swego. Przeto i wy bądźcie gotowi: bo o godzinie której nie wiecie, Syn człowieczy przyjdzie. Który, mniemasz, jest sługa wierny, i roztropny, którego postanowił Pan jego nad czeladzią swoją, aby im dał żywność na czas? Błogosławiony sługa ów, którego, gdy przyjdzie pan jego, znajdzie tak czyniącego. Zaprawdę powiadam wam, że go postanowi nad wszystkiemi dobrami swemi.

III.

Łk. 11, 33—36.

Onego czasu: Mówił Jezus uczniom swoim: Nikt świecy nie zapala, i nie stawia w ukryciu, ani pod korcem: ale na świeczniku, aby którzy wchodzą, widzieli światło. Świecą ciała twojego, jest oko twoje. Jeżeliby oko twoje było szczere, wszystko ciało twe jasne będzie; lecz jeśliby złe było, ciało też twoje ciemne będzie. Patrz tedy, żeby światło, które w tobie jest, ciemnością nie było. Jeżeliby tedy ciało twe wszystko jasne było, nie mające jakiej cząstki ciemności, będzie wszystko jasne, a jako świeca jasności oświeci ciebie.

Šventojo Bažnyčios Mokytojo dienai.

(Mišios: In medio ecclesiae).

Mt. 5, 13—19.

Anuo metu: Jėzus kalbėjo savo mokiniams: Jūs esate žemės druska. Jei druska išdvoks, kuo gi ją pasūdysi? Niekam daugiau netiks, kaip tik tam, kad būtų lauk išmesta ir žmonių sumindžiota. Jūs esate pasaulio šviesa. Negali pasislėpti miestas, pastatytas ant kalno. Neigi užžiebia šviesos nei stato jos po indu, bet ant žibintuvo, kad šviestų visiems, kurie yra namuose. Lygiai tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad regėdami gerus jūsų darbus, garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguse. Nemanykite, kad atėjau panaikinti įstatymą arba pranašus: ne panaikinti atėjau, bet papildyti.

Ištiesų gi sakau jums: kol nepraeis dangus ir žemė, nei viena jota, nei vienas brūkšnelis neišdils įstatyme, ligi viskas išsipildys. Kas tad stengsis panaikinti vieną tų mažiausių įsakymų, ir taip mokys žmones, tas bus mažiausias dangaus karalystėje: bet kas pildys, ir mokys, tas bus didelis dangaus karalystėje.

Na dzień Ś. Doktora Kościoła.

(Msza: In medio ecclesiae).

Mt. 5, 13—19.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Wy jesteście solą ziemi. A jeżeli sól zwietrzeje, czemże solić ją będą? Na nic więcej się nie zda, jedno aby była precz wyrzucona, i podeptana przez ludzi. Wy jesteście światłością świata. Nie może się miasto ukryć na górze osadzone. Ani zapalają świecy, i kładą ją pod korzec, ale na świeczniku, aby świeciła wszystkim którzy są w domu. Tak niechaj świeci światłość wasza wobec ludzi, aby widzieli uczynki wasze dobre, i chwalili Ojca waszego, który jest w niebiesiech. Nie mniemajcie, abym przyszedł rozwiązywać zakon, albo proroków: nie przyszedłem rozwiązywać, ale uzupełnić. Zaprawdę bowiem powiadam wam, aż przeminie niebo i ziemia, jedna jota, albo jedna kreska nie odmieni się w zakonie, aż się wszystko stanie. Ktoby więc rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych, i takby ludzi nauczał, będzie zwany najmniejszym w królestwie niebieskiem: a ktoby czynił, i nauczał, ten będzie zwany wielkim w królestwie niebieskiem.

Šventojo Išpažintojo ne-Vyskupo dienai.

I.

(Mišios: Os justi).

Lk. 12, 35—40.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Tebūnie perjuostos jūsų strėnos ir uždegti švyturiai jūsų rankose. Jūs gi patys būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo pono pargrįžtant iš vestuvių pokilio, kad jam sugrįžus ir pasibeldžius, tuojau atidarytų. Palaiminti tie tarnai, kuriuos sugrįžęs ponas ras bebudinčius. Ištiesų sakau jums: apsijuos ir pasodins juos už stalo ir, aplink vaikščiodamas, tarnaus jiems. Jei gi jis grįž, antrą arba trečią nakties sargybą, ir taip ras, tai palaiminti yra tie tarnai. Tik supraskite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, tikrai budėtų ir neleistų įsilaužti į savo namus. Ir jūs būkite prisirengę, nes žmogaus Sūnus ateis valandą, kurią nesitikite.

II.

(Mišios: Justus ut palma).

Lk. 12, 32—34.

Anuo metu: Jėzus tarė savo mokiniams: Nebijok, mažasis būreli, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystė. Parduokite ką turite, ir duokite išmaldą. Pasigaminkite sau mašnas, kurios nesudryksta, — turtus neišsemiamus danguse, kur vagis neprieina nė kandis negadina. Nes kur yra jūsų turtas, ten bus ir jūsų širdis.

Na dzień Ś. Wyznawcy nie Biskupa.

I.

(Msza: Os justi).

Łk. 12, 35—40.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Niech będą przepasane biodra wasze, i pochodnie gorejące w rękach waszych, a wy podobni ludziom czekającym na pana swego, kiedy z godów powróci: aby, gdy przyjdzie, i zakołace, natychmiast mu otworzyli. Błogosławieni owi słudzy, których pan przyszedłszy, znajdzie czuwających: zaprawdę powiadam wam, że się przepasze, a każe im siąść, a chodząc będzie im służył. A jeżeliby przyszedł o wtórej straży, i jeśliby o trzeciej straży przyszedł, a takby znalazł, błogosławieni są owi słudzy. A to wiedźcie, iż gdyby wiedział gospodarz, o której godzinie złodziej ma przyjść, czuwałby niezawodnie, a nie dopuściłby podkopać domu swego. I wy gotowi bądźcie: bo godziny, której nie wiecie, Syn człowieczy przyjdzie.

II.

(Msza: Justus ut palma).

Łk. 12, 32—34.

Onego czasu: Rzekł Jezus uczniom swoim: Nie bójcie się, małe stado, albowiem się spodobało Ojcu waszemu dać wam królestwo. Posprzedawajcie co macie, a dajcie jałmużnę. Czyńcie sobie mieszki, które nie starzeją się, skarb nie ustawający w niebiesiech: gdzie się

złodziej nie przybliża, ani mól psuje. Albowiem gdzie jest skarb wasz, tam i serce wasze będzie.

Šventojo Abato, Išpažintojo, dienai.

(Mišios: Os justi).

Mt. 19, 27—29.

Anuo metu: Petras tarė Jėzui: Štai mes visa palikome, ir nuėjome paskui tave, kas tad bus su mumis? Jėzus gi tarė jiems: Ištiesų sakau jums: kai žmogaus Sūnus, pasauliui atgimstant, atsisės savo garbės soste, tai ir jūs, kurie sekėte paskui mane, irgi sedėsite dvylikoje sostų, teisdami dvyliką Izraėliaus giminių. Kiekvienas gi, kuris apleis namus, arba brolius, arba seseris, arba tėvą, arba motiną, arba pačią, arba vaikus, arba laukūs deliai mano vardo, — pelnys šimtą kart daugiau, ir gaus amžinąjį gyvenimą.

Na dzień Ś. Opata Wyznawcy.

(Msza: Os justi).

Mt. 19, 27—29.

Onego czasu: Rzekł Piotr do Jezusa: Otośmy opuścili wszystko i poszliśmy za tobą: cóż nam tedy będzie? A Jezus rzekł im: Zaprawdę powiadam wam, iż wy którzyście szli za mną, w odrodzeniu, gdy usiądzie Syn człowieczy na stolicy majestatu swego, będziecie i wy siedzieli na dwunastu stolicach, sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich. I każdy, ktoby opuścił dom, albo braci, albo siostry, albo ojca, albo matkę,

albo żonę, albo synów, albo rolę, dla imienia mego, tyle stokroć weźmie, i żywot wieczny otrzyma.

Šventosios Panos, Kankinės (ir ne-Kankinės), dienai.

I.

(Mišios: Loquebar).

Mt. 25, 1—13.

Anuo metu: Jėzus pasakė savo mokiniams šį palyginimą: Dangaus karalystė bus panaši į dešimtį panų, kurios, paėmusios savo lėmpas, išėjo pasitiktų jaunikio ir jaunosios. Penkios gi jų buvo kvailios, ir penkios—protingos. Bet penkios kvailiosios, pasiimdamos lėmpas, nepasiėmė sau alyvos: protingosios gi pasiėmė savo induosna alyvos drauge su lėmpomis. Užtrūkus gi jaunikiui, visos jos susnūdo ir užmigo. Tačiau pusiaunaktyje pasigirdo šauksmas: štai ateina jaunikis, išeikite jo pasitiktų. Tada visos tos panos pakirdo, ir pritaisė savo lėmpas. Kvailiosios gi tarė protingosioms: Paskolinkite mums jūsų alyvos, nes mūsų lėmpos gesta. Protingosios atsakė, kalbėdamos: Gali mums ir jums pritrūkti: eikite verčiau į pardavėjus, ir nusipirkkite sau. Ir kai nuėjo pirkti, atėjo jaunikis: kurios gi buvo prisitaisiusios, įėjo drauge su juomi į vestuvių pokilį, ir dūrys buvo užrakintos. Paskiau atėjo ir kitos panos, sakydamos: Pone, pone, atidaryk mums. Jis gi atsakydamas, tarė: Ištiesų sakau jums, nepažįstu jūsų. Todel budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos.

II.

(Mišios: Me expectaverunt).

Mt. 13, 44—52.

Anuo metu: Jėzus pasakė savo mokiniams šį palyginimą: Dangaus karalystė yra panaši į turtą, užkastą dirvoje. Kas jį randa, užkasa, ir besidžiaugdamas juo, eina ir parduoda visa, ką turi, ir perka tą dirvą. Lygiai panaši yra dangaus karalystė į pirklį, ieškantį gerųjų perlų. Radęs gi vieną brangią perlą, nuėjo ir visa pardavė, ką turėjo, ir nupirko ją. Taip pat panaši yra dangaus karalystė į tinklą, užleistą marėsna, kuriuo užgriebiama visokios rūšies žuvų. Kai jau buvo pilnas, ištraukė jį į krantą, ir atsisėdę išrinko gerąsias į indus, netikusias gi šalin išmetė. Taip bus pasaulio pabaigoje: išeis angelai, ir išrinks piktuosius iš teisingųjų tarpo, ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas. Ar supratote visa tai? Atsakė jam: Taip. Tarė jiems: todel kiekvienas mokytas ir išprantąs dangaus karalystę yra panašus į šeimininką, kuris išima iš savo klėties naujuosius ir senuosius daiktus.

III.

Mt. 19, 3—12.

Anuo metu: Priėjo į Jėzų pariziejai ir gundydami jį, tarė: Ar valia vyrui pašalinti savo moteris del kokios norint priežasties? Bet jis atsakydamas, tarė jiems: Ar gi neskaitėte, kad žmogaus sutverėjas „padarė juodu pradžioje vyru ir moterimi“? ir tarė: Todel žmogus apleis tėvą ir motiną, ir glausis prie savo moters, ir

bus jiedu vienu kūnu. Taigi jau nebe du, bet vienas yra kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneskiria. Sako jam: Kodel tad Mozė įsakė duoti persiskiriamąjį raštą ir pašalinti? Atsakė jiems: Mozė, atsižvelgdamas į kietas jūsų širdis, leido jums pašalinti jūsų pačias: taip gi nebuvo pradžioje. Aš gi jums sakau: Jei kas išskyrus paleistuvybės priežastį, pašalina savo moterį ir kitą ima, svetimoteriauja: ir kas pašalintą ima, svetimoteriauja. Sako jam jo mokiniai: Jei tokis yra santykis tarp vyro ir moters, tai geriau nesirišti moterystės ryšiu. Jis gi atsakė jiems: Ne visi supranta tą mokslą, bet tik tie, kuriems duota. Vieni yra bemoteriai, nes toki gimė iš motinos yščiaus: kiti vėl yra bemoteriai, nes žmones privertė juos būti tokiais: Pagalios yra bemoterių, kurie del dangaus karalystės išsižadėjo moterystės. Kas gali išmanyti, teismano.

Šventosios Nuotakos arba Našlės dienai.

Evangelijos tos pačios, ką ir Šventosios Panos dienai.

Na dzień Ś. Panny i Męczenniczki (i nie Męczenniczki).

I.

(Msza: Loquebar)

Mt. 25, 1—13.

Onego czasu: Powiedział Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Podobne będzie królestwo niebieskie dziesięciu pannom: które wziąwszy lampy swoje, wyszły naprzeciw oblubieńcowi, i obiubienicy. A pięć z nich było głupich, a

pięć mądrych: ale pięć głupich, wziąwszy lampy, nie wzięły oleju ze sobą: a mądre wzięły oleju w naczynie swoje z lampami. A gdy oblubieniec opóźniał się, zdrzymnęły się wszystkie i posnęły. A o północy stało się wołanie: Oto oblubieniec idzie, wyjdźcie naprzeciw niemu. Wtedy wstały owe wszystkie panny, i opatrzyły lampy swoje. Głupie zaś rzekły mądrym: Dajcie nam z oleju waszego: bo lampy nasze gasną. Odpowiedziały mądre, mówiąc: By snadź nam i wam nie zabrakło, idźcie raczej do sprzedających, i kupcie sobie. A gdy szły kupować, przyszedł oblubieniec: a które były gotowe, weszły z nim na gody, i drzwi zamknięto. A wreszcie przyszły i drugie panny, mówiąc: Panie, Panie, otwórz nam. A on odpowiadając, rzekł: Zaprawdę mówię wam, nie znam was. Czuwajcież tedy, bo nie wiecie dnia, ani godziny.

II.

(Msza: Me expectaverunt).

Mt. 13, 44—52.

Onego czasu: Powiedział Jezus uczniom swoim tę przypowieść: Podobne jest królestwo niebieskie skarbowi ukrytemu w roli, który znalazłszy człowiek, skrył, i uradowany od niego odchodzi, i wszystko co ma, sprzedaje, a ową rolę kupuje. Znowu podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi kupcowi, szukającemu dobrych pereł. A znalazłszy jednę drogą perłę, odszedł, i sprzedał wszystko, co miał, i kupił ją. Znowu podobne jest królestwo niebieskie sieci zapuszczonej w morze, a wszelkiego rodzaju ryby zagarniającej. Którą, gdy się napełniła, wy-

ciągnąwszy, a na brzegu usiadłszy, wybrali dobre w naczynia, a złe odrzucili. Tak będzie przy końcu świata: wyjdą Aniołowie, i wyłączą złych z pośrodka sprawiedliwych, i wrzucą ich w piec ognisty: tam będzie płacz i zgrzytanie zębów. Zrozumieliście to wszystko? Mówią mu: Tak. Rzekł im: Przeto każdy nauczyciel biegły w królestwie niebieskiem, podobny jest do człowieka gospodarza, który wyjmuje ze skarbu swego nowe i stare rzeczy.

III.

Mt. 19, 3—12.

Onogo czasu: Przyszli do Jezusa faryzeusze kusząc go, i mówiąc: Czy godzi się człowiekowi opuścić żonę swoję dla jakiéjkolwiek przyczyny? Który odpowiadając rzekł im: Nie czytaliście, że który stworzył człowieka od początku, mężczyznę i niewiastę stworzył ich? i rzekł: dlatego opuści człowiek ojca i matkę, i złączy się z żoną, i będą dwoje w jednem ciele. A tak już nie są dwoje, ale jedno ciało. Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza. Rzekli mu: Czemu więc Mojżesz rozkazał dawać list rozwodny, i opuścić? Rzekł im: Iż Mojżesz dla zatwardziałości serca waszego pozwolił wam opuszczać żony wasze: lecz od początku nie było tak. A powiadam wam, iż ktobykolwiek opuścił żonę swoję, oprócz dla porubstwa, a innąby pojął, cudzołoży: a ktoby opuszczoną pojął, cudzołoży. Rzekli mu uczniowie jego: Jeżeli taka jest sprawa człowieka z żoną, niepożyteczno się żenić. Który im rzekł: Nie wszyscy pojmują słowo to, ale którym jest dane. Albowiem są rzezańcy, którzy z żywota matki tak

się narodzili: i są rzezańcy, którzy przez ludzi są uczynieni: i są rzezańcy, którzy się sami otrzebili dla królestwa niebieskiego. Kto może pojąć, niechaj pojmie.

Bažnyčios Pašventimo dienai arba metinėms sukaktuvėms.

Lk. 19, 1—10.

Anuo metu: Jėzus, bekeliaudamas, ėjo per Jėriką. Buvo gi tenai vyras, vadinamas Zakėjus, muitininkų viršininkas, ir turtuolis. Jis norėjo pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo del minių spūsties, nes buvo mažo ūgio. Todel, pasibėgėjęs pirmyn, užlipo į sikomoro medį, kad galėtų jį pamatyti, nes pro ten turėjo eiti. Jėzus gi, praeidamas pro tą vietą, pažvelgė aukštyn, ir išvydęs jį, tarė jam: Zakėjau, tuojau lipk žemyn: nes šiandien reikia man apsistoti tavo namuose. Jis gi tuojau nulipo, ir su džiaugsmu jį priėmė. Visi gi, tai matydami, murmėjo sakydami: Į žmogų nusidėjelį atėjo svečiuosna. Zakėjus gi atsistojęs tarė Viešpačiui: Viešpatie, štai pusę mano gerybių atiduodų beturčiams: ir jei ką vyliumi nuskriaudžiau, grąžinu ketveriopai. Jėzus tarė jam: šiandien atėjo išganymas tiems namams, nes ir jis yra Abraomo ainys. Nes žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir išganyti tai, kas buvo žuvę.

Na uroczystość lub rocznicę poświęcenia Kościoła.

Łk. 19, 1—10.

Onego czasu: Wszedłszy Jezus szedł przez Jerycho. A oto mąż imieniem Zacheusz, który

był przedniejszym celnikiem, i sam bogatym: starał się aby widzieć Jezusa, ktoby zacz był: a nie mógł przed rzeszą, bo był małego wzrostu. A biegnąc naprzód wstąpił na drzewo płonnej figi, aby go ujrzeć; bo tamtędy iść miał. A gdy przyszedł na miejsce, spojrzawszy w górę Jezus ujrzał go, i rzekł do niego: Zacheuszu, zstąp prędko; albowiem dziś potrzeba mi mieszkać w domu twoim. I prędko zstąpił, i przyjął go z radością. A widząc wszyscy, szemrali, mówiąc, że zaszedł do człowieka grzesznego. A stanąwszy Zacheusz, rzekł do Pana: Oto, Panie, połowę dóbr moich daję ubogim: a jeżelim kogo w czem oszukał, wracam we czwórnasób. Rzekł Jezus do niego: Albowiem dzisiaj zbawienie stało się temu domowi: dlatego że i on jest synem Abrahamowym. Bo przyszedł syn człowieczy szukać, i zbawiać, co było zginęło.

Kaikurioms Švenč. Panelės šventėms.

I.

Lk. 11, 27—28.

Anuo metu: Jėzui bekalbant į žmones, viena moteriškė iš minių tarpo, pakėlusi balsą, tarė jam: Palaimintas yščius, kuris tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindei. Jis gi atsakė: Tikrai,— bet lygiai palaiminti ir tie, kurie klauso Dievo žodžio, ir laiko jį.

II.

Jn. 19, 25—27.

Anuo metu: Stovėjo po Jėzaus kryžiumi jo motina, ir jo motinos sesuo, Marija Kleopienė,

ir Marija Magdalena. Pamatęs gi Jėzus motiną, ir bestovintį mokinį, kurį mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus. Paskui tarė mokiniui: Štai tavo motina. Ir nuo tos valandos paėmė ją mokinys į save.

Na niektóre święta N. M. P.

I.

Łk. 11, 27—28.

W on czas: Gdy Jezus przemawiał do rzesz, pewna niewiasta z ludu podniosła głos, mówiąc do niego: Błogosławione łono, które Cię nosiło, i piersi, któreś ssał. On zaś odrzekł: Istotnie,— ale i ci też są błogosławieni, którzy słuchają słowa Bożego i strzegą go.

II.

Jn. 19, 25—27.

W on czas: Stały pod krzyżem Jezusa: Matka Jego i siostra matki Jego, Marya Kleofasowa, i Marya Magdalena. A gdy Jezus ujrzał Matkę i ucznia stojącego, którego miłował, rzecze do Matki swojej: Niewiasto, oto syn twój. Potem mówi do ucznia: Oto matka twoja. Od tej więc chwili przyjął ją uczeń do siebie.

Jungtuvėms.

Mt. 19, 3—6.

Anuo metu: Priėjo į Jėzų pariziejai ir, gundydami jį, tarė: Ar valia vyrui pašalinti savo moteris del kokios norint priežasties? Bet jis

atsakydamas, tarė jiems: Ar gi neskaitėte, kad žmogaus sutverėjas „padarė juodu pradžioje vyru ir moterimi“? ir tarė: Todel žmogus apleis tėvą ir motiną, ir glausis prie savo moters, ir bus jiedu vienu kūnu. Taigi jau nebe du, bet vienas yra kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneskiria.

Na dzień ślubów małżeńskich.

Mt. 19, 3—6.

Onego czasu: Przyszli do Jezusa faryzeusze kusząc go, i mówiąc: Czy godzi się człowiekowi opuścić żonę swoją dla jekiejkolwiek przyczyny? Który odpowiadając rzekł im: Nie czytaliście, że który stworzył człowieka od początku, mężczyznę i niewiastę stworzył ich? i rzekł: dlatego opuści człowiek ojca i matkę, i złączy się z żoną swoją, i będą dwoje w jednem ciele. A tak już nie są dwoje, ale jedno ciało. Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza.

Šermenims.

Jn. 11, 21—27.

Anuo metu: Morta tarė Jėzui: Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar žinau, jog ko tik Dievo paprašysi, Dievas tau duos. Sako jai Jėzus: Kelsis tavo brolis. Morta jam atsako: Žinau, jog atsikels per atsikėlimą paskučiausią dieną. Tarė jai Jėzus: Aš esmi atsikėlimas, ir gyvenimas: Kas tiki manimi, bus gyvas, nors ir būtų miręs. Kiekvienas gi, kuris gyvena ir tiki manimi, nenumirs

per amžius. Tarė jam: Taip, Viešpatie, aš tikiu, jog tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kuris atėjai į ši pasaulį.

Na dzień pogrzebu.

Jn. 11, 21—27.

Onego czasu: Rzekła Marta do Jezusa: Panie, gdybyś tu był, nie umarłby był brat mój; lecz i teraz wiem, żo o cokolwiek będziesz Boga prosił, da ci Bóg. Powiada jej Jezus: Zmartwychwstanie brat twój. Rzecze mu Marta: Wiem że zmartwychwstanie w zmartwychwstaniu w ostatni dzień. Rzekł jej Jezus: Jam jest zmartwychwstanie i żywot; kto we mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie: a każdy, kto żyje, i wierzy we mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz temu? Powiedziała mu: Zaiste, Panie, jam uwierzyła, że ty jesteś Chrystus Syn Boga żywego, któryś na ten świat przyszedł.

Per Suplikacijas karo metu.

Mt. 24, 3—8.

Anuo metu: Priėjo į Jėzų jo mokiniai, ir nuošalyje nuo kitų paklausė jį: Pasakyk mums, kuomet tai įvyks, ir kokis bus ženklas tavo atėjimui ir pasaulio galui? Jėzus gi, atsakydamas, tarė jiems: Žiūrėkite, kad kas jūsų neapgautų. Nes daugelis ateis mano vardan, sakydami: Aš esmi Kristus, ir daug ką apgaus. Nes išgirsite karus ir karo žinias. Žiūrėkite, kad nenusigąstumėt. Nes tai turi įvykti, bet tai dar ne galas. Nes sukils tauta prieš tautą, ir karalystė

prieš karalystę. Bus taip pat vietomis maras, ir badas, ir žemės drebėjimai. Bet tai visa tėra skausmų pradžia.

Na suplikacjach podczas wojny.

Mt. 24, 3—8.

Onego czasu: Przystąpili do Jezusa osobno uczniowie, mówiąc: Powiedz nam, kiedy to będzie? a co za znak przyjścia twego, i dokonania świata? A odpowiadając Jezus, rzekł im: Patrzcie, aby was kto nie zwiódł. Albowiem wielu ich przyjdzie w imię moje rzekąc: Jam jest Chrystus; i wielu ich zwiodą. Bo usłyszycie wojny, i wieści o wojnach. Patrzcież, abyście się nie trwożyli. Bo to musi się stać, ale jeszcze nie jest koniec. Albowiem powstanie naród przeciwko narodowi, i królestwo przeciwko królestwu, i będą mory, i głody, i trzęsienia ziemi po miejscach. A to wszystko, są początki boleści.

Per Suplikacijas, dėkuojant Dievui už grąžintą ramybę.

Jn. 20, 19—23.

Anuo metu: Tosios dienos, kuri buvo nedėlia, suotemyje,—nežiūrint, kad dūrys, kur buvo susirinkę mokiniai, del baimės prieš Žydus, buvo užrakintos, — atėjo Jėzus, ir atsistojęs viduje, tarė jiems: Ramybė jums. Ir tai taręs, parodė jiems rankas ir šoną. Nudžiugo tad mokiniai pamatę Viešpatį. Tada vėl tarė jiems: Ramybė jums. Kaip mane siuntė Tėvas, ir aš

jus siunčiu. Tai ištaręs, kvėpė į juos: ir tarė jiems: Imkite šventąją Dvasią: Kuriems atleisite nusidėjimus, bus jiems atleisti, ir kuriems užtūrėsite, bus užtūrėti.

Na Suplikacjach na podziękowanie Bogu za wrócony pokój.

Jn. 20, 19—23.

Onego czasu: Gdy był wieczór dnia owego, pierwszego po szabacie, a drzwi były zamknięte, gdzie uczniowie byli zgromadzeni z bojaźni przed żydami; przyszedł Jezus, i stanął w pośrodku, i rzekł im: Pokój wam. A to rzekłszy, ukazał im ręce i bok. Uradowali się więc uczniowie, ujrzawszy Pana. Rzekł im tedy znowu: Pokój wam. Jako mnie posłał Ojciec, i ja was posyłam. To powiedziawszy, tchnął na nich, i rzekł im: Weźmijcie Ducha Świętego: których odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a których zatrzymacie, są zatrzymane.

TURINYS.

II Dalis.

(Proprium sanctorum).

III Dalis.

(Commune sanctorum).

Alfabėtinis švenčių sąrašas.

Pirmosios skaitlinės reiškia švenčių laiką, antrosios—joms skiriamą evangeliją, trečiosios—knygos puslapį.

Atitaisymai.

Pusl.	Eilė.	Išspausdinta.	Turi būti.
3	2 ir 3 virš.	kitus katalikų	kaikuriuos katalikų
14	6 „	Užgimimo	Gimimo
14	9 ap.	pildantys	stovintys
14	4 „	užgimė	gimė
15	1 ir 2 virš.	dangiškosios	dangaus
15	15 „	užlaikė	laikė
16	5 „	užgimę	gimę
30	12 ap.	ištark	tark
38	6 virš.	nebūtų tikėjimu	tikėdami nebūtų
49	8 ir 11 ap.	užlaikys	laikys
50	2 „ 3 virš.	užlaikau	laikau
53	19 ap.	kuno	kūno
53	14 „	pas	į
53	7 „	pas	į
54	13 „	Prisikėlęs	Atsikėlęs
55	15 ir 14 „	tebelkabant	tebekalbant
60	14 virš.	prisikėlimo	atsikėlimo
76	7 ap.	kareivini	kareiviui
87	3 „	prisikėlė	atsikėlė
96	1 „	Pietėliau	Prietėliau
97	12 virš.	kiekienas	kiekvienas
117	7 „	bestovėdamas	atsistojęs
130	18 „	neapsivilkusi	neapsivilkusį
143	4 „	Simoną	Simaną
144	1 „	Pranciškai	Pranciškaus
150	6 „	Mrk.	Mk.
160	1 ap.	išmainymu	išmanymu
164	7 virš.	daugiškąsias	dangiškąsias
167	13 „	gailėstaudamu	nuliūdusiu
170	7 ap.	SS.	ŠŠ.
171	7 „	SS.	ŠŠ.
172	2 virš.	užmus	užmuš

Pusl.	Eilė.	Išspausdinta.	Turi būti.
172	4 ap.	dauguje	danguje
172	5 ,,	panašus	panašūs
174	3 virš.	S.	Š.
174	6 ,,	sužinoją	sužinoję
174	5 ap.	Narodzeniu	Narodzenia
175	13 ,,	SS.	ŠŠ.
183	16 ,,	daugaus	dangaus
184	2 ,,	kviepiančiu	kvepiančiu
204	8 ,,	trokšantieji	trokštantieji
70	15 ,,	numylėjęs	pamilęs
70	14 ,,	numylėjo	pamilo

